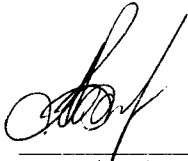

Урядовий офіс координації європейської та євроатлантичної інтеграції Секретаріату
Кабінету Міністрів України

Переклад затверджений

Заступник генерального директора
Урядового офісу координації європейської
та євроатлантичної інтеграції
Секретаріату Кабінету Міністрів України
(найменування посади)
07 вересня 2020 р.

(підпис)

О. В. Генчев
(ініціали та прізвище)

02018L1972 — UA — 17.12.2018 — 000.001

Цей текст слугує суто засобом документування і не має юридичної сили. Установи Союзу не несуть жодної відповідальності за його зміст. Автентичні версії відповідних актів включно з їхніми преамбулами, опубліковані в Офіційному віснику Європейського Союзу і доступні на EUR-Lex. Зазначені офіційні тексти безпосередньо доступні за посиланнями, вставленими у цей документ

► **V** ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2018/1972

від 11 грудня 2018 року

про запровадження Європейського кодексу електронних комунікацій

(Нова редакція)

(Текст стосується ЄЄП)

(ОВ L 321 17.12.2018, с. 36)

Із виправленнями, внесеними:

► **C1** Виправленням, ОВ L 334, 27.12.2019, с. 164 (2018/1972)

Цей текст слугує суто засобом документування і не має юридичної сили. Установи Союзу не несуть жодної відповідальності за його зміст. Автентичні версії відповідних актів, включно з їхніми преамбулами, опубліковані в Офіційному віснику Європейського Союзу і доступні на EUR-Lex. Зазначені офіційні тексти безпосередньо доступні за посиланнями, вставленими у цей документ

- В ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2018/1972
від 11 грудня 2018 року
про запровадження Європейського кодексу електронних комунікацій
(Нова редакція)
(Текст стосується ЄЄП)
(ОВ L 321 17.12.2018, с. 36)

Із виправленнями, внесеними:

- С1 Виправленням, ОВ L 334, 27.12.2019, с. 164 (2018/1972)

- ▼ В ДИРЕКТИВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2018/1972
від 11 грудня 2018 року
про запровадження Європейського кодексу електронних комунікацій
(Нова редакція)
(Текст стосується ЄЄП)

ЧАСТИНА I

ЗАСАДИ (ЗАГАЛЬНІ ПРАВИЛА ОРГАНІЗАЦІЇ СЕКТОРА)

РОЗДІЛ I

СФЕРА ЗАСТОСУВАННЯ, МЕТА ТА ЗАВДАННЯ, ТЕРМІНИ ТА ОЗНАЧЕННЯ

ГЛАВА I

Предмет, мета, терміни та означення

Стаття 1

Предмет, сфера застосування та цілі

1. Ця Директива встановлює гармонізовані рамки для регулювання електронних комунікаційних мереж, електронних комунікаційних послуг, пов'язаних засобів та пов'язаних

послуг, а також деяких аспектів термінального обладнання. Вона встановлює обов'язки національних регуляторних органів і, якщо застосовно, інших компетентних органів, а також встановлює набір процедур для забезпечення гармонізованого застосування регуляторних рамок в усьому Союзі.

2. Метою цієї Директиви є:

- (a) запровадити внутрішній ринок електронних комунікаційних мереж та послуг, що призведе до розгортання та використання мереж надвисокої пропускної здатності, сталої конкуренції, взаємодійності електронних комунікаційних послуг, доступності, безпеки мереж і послуг та переваг для кінцевих користувачів; і
- (b) забезпечити надання в усьому Союзі якісних загальнодоступних послуг за прийнятною ціною шляхом забезпечення ефективної конкуренції та вибору, врегулювати випадки, у яких потреби кінцевих користувачів, включаючи потреби осіб з інвалідністю, щодо доступу до послуг на рівних з іншими умовах не задовольняються ринком належним чином, та встановити необхідні права кінцевих користувачів.

3. Ця Директива не обмежує:

- (a) зобов'язання, встановлені національним законодавством відповідно до законодавства Союзу або законодавством Союзу стосовно послуг, що надаються за допомогою електронних комунікаційних мереж і послуг;
- (b) заходи, що вживаються на рівні Союзу або на національному рівні, відповідно до законодавства Союзу, для досягнення цілей суспільного інтересу, зокрема стосовно захисту персональних даних та приватності, регулювання контенту та аудіовізуальної політики;
- (c) дії, що вживаються державами-членами для цілей громадського порядку та громадської безпеки, а також для оборони;
- (d) Регламенти (ЄС) № 531/2012 та (ЄС) 2015/2120 та Директиву 2014/53/ЄС.

4. Комісія, Орган європейських регуляторів електронних комунікацій («BEREC») та відповідні органи забезпечують відповідність здійснюваного ними опрацювання персональних даних правилам захисту даних Союзу.

Стаття 2

Терміни та означення

Для цілей цієї Директиви застосовують такі терміни та означення:

- (1) «електронна комунікаційна мережа» означає системи передачі, незалежно від того, чи вони базуються на постійній інфраструктурі або централізованому адмініструванні потужностей, і, якщо застосовно, обладнання для комутації або маршрутизації та інші ресурси, включаючи неактивні елементи мережі, які дозволяють передавати сигнали через дровові, радіо-, оптичні або інші електромагнітні засоби, включаючи супутникові мережі, мережі фіксованого (з комутацією каналів та з комутацією пакетів, включаючи Інтернет) та мобільного зв'язку, електросилові кабельні системи, в тій мірі, в якій вони використовуються для передачі сигналів, мережі радіо- та телевізійного мовлення та мережі кабельного телебачення, незалежно від типу переданої інформації;
- (2) «мережа надвисокої пропускної здатності» означає або електронну комунікаційну мережу, яка цілком складається з оптоволоконних елементів, щонайменше до точки розподілу в пункті обслуговування, або електронну комунікаційну мережу, яка здатна забезпечувати, за звичайних умов пікового часу, аналогічне функціонування мережі з точки зору доступної пропускної здатності низхідного та висхідного каналів зв'язку, відмовостійкості, параметрів, пов'язаних з помилками, та часу затримки і його варіації;

функціонування мережі може вважатися аналогічним незалежно від того, чи змінюються очікування кінцевого користувача внаслідок різних характеристик середовища, за допомогою якого мережа в кінцевому підсумку з'єднується з кінцевою точкою мережі;

- (3) «транснаціональні ринки» означає ринки, визначені відповідно до статті 65, які охоплюють Союз або його значну частину, розташовані в більш ніж одній державі-члені;
- (4) «електронна комунікаційна послуга» означає послугу, що зазвичай надається за плату через електронні комунікаційні мережі, яка охоплює, за винятком послуг, що забезпечують або здійснюють редакційний контроль контенту, який передають за допомогою електронних комунікаційних мереж і послуг, такі види послуг:
 - (a) «послуга доступу до мережі Інтернет», як визначено у пункті (2) другого параграфу статті 2 Регламенту (ЄС) 2015/2120;
 - (b) послуга міжособистісної комунікації; і
 - (c) послуги, що складаються повністю або головним чином з передачі сигналів, такі як послуги передачі, що використовуються для надання міжмашинної взаємодії і для мовлення;
- (5) «послуга міжособистісної комунікації» означає послугу, яка зазвичай надається за винагороду та дозволяє здійснювати прямий міжособистісний та інтерактивний обмін інформацією через електронні комунікаційні мережі між обмеженою кількістю осіб, при якому особи, які ініціюють або беруть участь у комунікації, визначають її одержувача(ів); це не включає послуги, які дозволяють міжособистісне та інтерактивне спілкування лише як незначну допоміжну функцію, невід'ємно пов'язану з іншою послугою;
- (6) «послуга міжособистісної комунікації з використанням нумерації» означає послугу міжособистісної комунікації, яка з'єднується з загальнодоступними ресурсами нумерації, а саме номером або номерами у національних або міжнародних планах нумерації, або яка дозволяє здійснювати комунікацію з номером або номерами у національних або міжнародних планах нумерації;
- (7) «послуга міжособистісної комунікації без використання нумерації» означає послугу міжособистісної комунікації, при якій не здійснюється зв'язок з ресурсами нумерації загального користування, а саме номеру чи номерів у національних або міжнародних планах нумерації, або яка не дозволяє здійснювати комунікацію з номером або номерами у національному чи міжнародному планах нумерації;
- (8) «електронна комунікаційна мережа загального користування» означає електронну комунікаційну мережу, яка використовується повністю або переважно для надання загальнодоступних електронних комунікаційних послуг, які підтримують передання інформації між кінцевими точками мережі;
- (9) «кінцева точка мережі» означає фізичну точку, в якій кінцевому користувачеві надається доступ до електронної комунікаційної мережі загального користування, і яка у випадку мереж, що включають комутацію або маршрутизацію, ідентифікується за допомогою конкретної мережевої адреси, може бути зв'язаною з номером або ім'ям кінцевого користувача;
- (10) «пов'язані засоби» означає пов'язані послуги, об'єкти фізичної інфраструктури та інші засоби або елементи, пов'язані з електронною комунікаційною мережею або електронною комунікаційною послугою, які дозволяють або підтримують надання послуг через таку мережу або послугу, або мають потенціал для цього, і включають будівлі або кабельні вводи будівель, внутрішньобудинкову електромережу, антени, вежі та інші допоміжні конструкції, канали, трубопроводи, щогли, люки та шафи;

- (11) «пов'язана послуга» означає послугу, пов'язану з електронною комунікаційною мережею або електронною комунікаційною послугою, яка уможливує або підтримує надання, самостійне або автоматизоване надання послуг через таку мережу чи послугу або має потенціал для цього, і включає перетворення номерів або систем, що пропонують еквівалентну функціональність, системи умовного доступу та електронні телегіди (EPG), а також інші послуги, такі як служба ідентифікації, визначення місцезнаходження та присутності;
- (12) «система умовного доступу» означає будь-який технічний засіб, систему автентифікації та / або механізм, згідно з яким доступ до захищеної послуги радіо- або телевізійного мовлення в зрозумілій формі залежить від підписки або іншої форми попередньої індивідуальної авторизації;
- (13) «користувач» означає фізичну або юридичну особу, яка використовує або замовляє загальнодоступну електронну комунікаційну послугу;
- (14) «кінцевий користувач» означає користувача, який не надає електронних комунікаційних мереж загального користування або загальнодоступних електронних комунікаційних послуг;
- (15) «споживач» означає будь-яку фізичну особу, яка використовує або замовляє загальнодоступну електронну комунікаційну послугу для цілей, які не відносяться до її торгівлі, бізнесу, ремесла або професії;
- (16) «надання електронної комунікаційної мережі» означає створення, експлуатацію, управління або забезпечення доступності такої мережі;
- (17) «розширене цифрове телевізійне обладнання» означає приставки, призначені для підключення до телевізорів або інтегровані з цифровими телевізорами, здатні приймати послуги цифрового інтерактивного телебачення;
- (18) «інтерфейс прикладних застосунків» або «API» означає інтерфейс програмного забезпечення між застосунками, що надаються мовниками або надавачами послуг, і ресурсами в розширеному цифровому телевізійному обладнанні для цифрових телевізійних і радіослужб;
- (19) «розподіл радіочастотного спектра» означає визначення певної смуги радіочастотного спектра для використання одним або декількома типами послуг радіозв'язку, залежно від випадку, на певних умовах;
- (20) «шкідливі завади» означає завади, які загрожують функціонуванню радіонавігаційної служби або інших служб безпеки або які іншим чином серйозно погіршують, перешкоджають або неодноразово переривають послуги радіозв'язку, що здійснюються відповідно до чинних міжнародних, Союзних або національних положень;
- (21) «безпека мереж і послуг» означає здатність електронних комунікаційних мереж і послуг протистояти, з певним рівнем впевненості, будь-яким діям, які підривають доступність, автентичність, цілісність або конфіденційність цих мереж і послуг, збережених, переданих або оброблених даних, або пов'язаних з ними послуг, що надаються або доступні через ці електронні комунікаційні мережі або послуги;
- (22) «загальна авторизація» означає правову основу, встановлену державою-членом, яка забезпечує права на надання електронних комунікаційних мереж або послуг і встановлює секторальні зобов'язання, які можуть застосовуватися до всіх або до певних типів електронних комунікаційних мереж і послуг, відповідно до цієї Директиви;
- (23) «точка бездротового доступу короткого радіусу дії» означає малопотужне обладнання для бездротового доступу до мережі малого розміру, що має невелику дальність дії з використанням ліцензованого радіочастотного спектра, звільненого від ліцензування

радіочастотного спектру або їх поєднання, яка може використовуватися як частина електронної комунікаційної мережі загального користування, може бути обладнана однією або кількома антенами з низьким візуальним впливом і дозволяє бездротовий доступ користувачів до електронних комунікаційних мереж незалежно від базової топології мережі, мобільної або фіксованої;

- (24) «локальна радіомережа» або «RLAN» означає систему бездротового доступу малої потужності, що має невелику дальність дії, з низьким ризиком виникнення завад для інших таких систем, розгорнутих в безпосередній близькості іншими користувачами, що використовує гармонізований радіочастотний спектр на невиключній основі;
- (25) «гармонізований радіочастотний спектр» означає радіочастотний спектр, для якого були встановлені гармонізовані умови стосовно його доступності та ефективного використання за допомогою технічних імплементаційних заходів відповідно до статті 4 Рішення № 676/2002/ЄС;
- (26) «спільне користування радіочастотним спектром» означає доступ двох або більше користувачів до користування одними і тими ж смугами радіочастотного спектра в рамках визначеної схеми спільного користування, дозволеної на основі загальної авторизації, індивідуальних прав користування радіочастотним спектром або їх поєднання, включаючи регуляторні підходи, такі як ліцензований спільний доступ, спрямований на полегшення спільного використання смуги радіочастотного спектра, за умови обов'язкової згоди всіх зацікавлених сторін, відповідно до правил загальної авторизації, включених до їхніх прав на використання радіочастотного спектра, щоб гарантувати всім користувачам передбачувані та надійні механізми розподілу, і без обмежень застосування конкурентного права;
- (27) «доступ» означає забезпечення доступності засобів або комунікаційних послуг іншим суб'єктам господарювання на визначених умовах на виключній або невиключній основі з метою надання електронних комунікаційних послуг, у тому числі, коли вони використовуються для надання послуг інформаційного суспільства або послуг з розповсюдження мовленнєвого контенту; охоплює, серед іншого: доступ до елементів мережі та пов'язаних засобів, які можуть включати підключення обладнання за допомогою стаціонарних або нестаціонарних засобів (зокрема, це включає доступ до місцевої лінії зв'язку, до обладнання і необхідних послуг для надання послуг через місцеву лінію зв'язку); доступ до фізичної інфраструктури, включаючи будівлі, канали і щогли; доступ до відповідних систем програмного забезпечення, включаючи системи операційної підтримки; доступ до інформаційних систем або баз даних для попереднього замовлення, надання, замовлення, запитів на здійснення технічного обслуговування та ремонту, а також виставлення рахунків; доступ до перетворення номерів або систем, що забезпечують еквівалентну функціональність; доступ до мереж фіксованого і мобільного зв'язку, зокрема для роумінгу; доступ до систем умовного доступу для послуг цифрового телебачення та доступ до послуг віртуальних мереж;
- (28) «взаємоз'єднання» означає певний тип доступу, що реалізується між операторами мереж загального користування за допомогою фізичного та логічного з'єднання електронних комунікаційних мереж загального користування, що використовуються тим самим або іншим суб'єктом господарювання, щоб дозволити користувачам одного суб'єкта господарювання спілкуватися з користувачами того ж або іншого суб'єкта господарювання, або для доступу до послуг, що надаються іншим суб'єктом господарювання, якщо такі послуги надаються залученими сторонами або іншими сторонами, які мають доступ до мережі;
- (29) «оператор» означає суб'єкт господарювання, який надає або авторизований для надання електронної комунікаційної мережі загального користування або пов'язаних засобів;
- (30)

- «місцева лінія зв'язку» означає фізичний шлях, що використовується електронними комунікаційними сигналами для з'єднання кінцевої точки мережі з точкою розподілу або аналогічним обладнанням у фіксованій електронній комунікаційній мережі загального користування;
- (31) «виклик» означає з'єднання, встановлене за допомогою загальнодоступної послуги міжособистісної комунікації, що дозволяє здійснювати двосторонню голосову комунікацію;
- (32) «послуга голосової комунікації» означає загальнодоступну електронну комунікаційну послугу для здійснення та отримання, безпосереднього або непрямого, національних або національних та міжнародних викликів через номер або номери національного або міжнародного плану нумерації;
- (33) «географічний номер» означає номер з національного плану нумерації, частина цифрової структури якого містить географічну ознаку, яка використовується для маршрутизації викликів до фізичного розташування кінцевої точки мережі;
- (34) «негеографічний номер» означає номер з національного плану нумерації, який не є географічним номером, наприклад, мобільні, безкоштовні номери та номери з преміум-тарифом;
- (35) «об'єднана послуга спілкування» означає мультимедійну послугу спілкування в реальному часі, яка забезпечує двонаправлену симетричну передачу відео в реальному часі, тексту в реальному часі та голосу між користувачами в двох або більше місцях розташування;
- (36) «точка приймання безпекових викликів» або «PSAP» означає фізичне місце, де екстрена комунікація в першу чергу отримується під відповідальність державного органу або приватної організації, визнаної державою-членом;
- (37) «найбільш прийнятна точка приймання безпекових викликів (PSAP)» означає точку приймання безпекових викликів (PSAP), створену відповідальними органами для охоплення екстреної комунікації з певної території або для екстрених комунікацій певного типу;
- (38) «екстрена комунікація» означає зв'язок за допомогою послуг міжособистісної комунікації між кінцевим користувачем і точкою приймання безпекових викликів (PSAP) з метою запиту та отримання екстреної допомоги від служб екстреної допомоги;
- (39) «служба екстреної допомоги» означає службу, визнану державою-членом такою, що надає невідкладну та швидку допомогу в ситуаціях, коли існує, зокрема, прямиий ризик для життя або здоров'я, для особистого або громадського здоров'я чи безпеки, для приватної чи державної власності або навколишнього середовища відповідно до національного законодавства;
- (40) «інформація про місцезнаходження абонента, що здійснює виклик» означає опрацьовані у мережі мобільного зв'язку загального користування дані, отримані від мережевої інфраструктури або мобільного обладнання, із зазначенням географічного положення термінального мобільного обладнання кінцевого користувача, а в мережі фіксованого зв'язку загального користування — дані про фізичну адресу кінцевої точки мережі;
- (41) «термінальне обладнання» означає термінальне обладнання, як визначено у пункті (1) Статті 1 Директиви Комісії 2008/63/ЄС (¹);
- (42) «інцидент безпеки» означає подію, що має реальний негативний вплив на безпеку електронних комунікаційних мереж або послуг.

ГЛАВА II

Цілі

Стаття 3

Загальні цілі

1. Держави-члени забезпечують, щоб при виконанні регуляторних завдань, зазначених у цій Директиві, національні регуляторні та інші компетентні органи вживали всіх обґрунтованих заходів, які є необхідними і пропорційними для досягнення цілей, визначених у параграфі 2. Держави-члени, Комісія, Група з питань радіоспектральної політики («RSPG») і BEREC також повинні сприяти досягненню цих цілей.

Національні регуляторні та інші компетентні органи в межах своєї компетенції сприяють забезпеченню реалізації політики, спрямованої на просування свободи вираження поглядів та свободи інформації, культурного та мовного розмаїття, а також плюралізму засобів масової інформації.

2. У контексті цієї Директиви національні регуляторні та інші компетентні органи, а також BEREC, Комісія та держави-члени переслідують кожну з наступних загальних цілей, які вказані не в порядку пріоритетності:

- (a) сприяти підключенню і доступу до мереж надвисокої пропускної здатності, включаючи фіксовані, мобільні та бездротові мережі, а також їх використанню всіма громадянами та підприємствами Союзу;
- (b) сприяти конкуренції у сфері забезпечення електронних комунікаційних мереж та пов'язаних засобів, включаючи ефективну конкуренцію на основі інфраструктури, а також у сфері надання електронних комунікаційних послуг та пов'язаних послуг;
- (c) здійснювати внесок до розвитку внутрішнього ринку, усуваючи перешкоди, що збереглися, а також сприяючи конвергентним умовам, здійснюючи інвестиції та забезпечуючи електронні комунікаційні мережі, електронні комунікаційні послуги, пов'язані засоби та пов'язані послуги у всьому Союзі шляхом розробки загальних правил та передбачуваних регуляторних підходів, сприяння дієвому, ефективному та скоординованому користуванню радіочастотним спектром, відкритих інновацій, створення та розвитку трансєвропейських мереж, забезпечення, доступності та взаємодійності загальноєвропейських послуг, а також наскрізного підключення;
- (d) сприяти інтересам громадян Союзу шляхом забезпечення підключення, широкої доступності і використання мереж надвисокої пропускної здатності, включаючи фіксовані, мобільні та бездротові мережі, а також електронні комунікаційні послуги, надаючи можливість для отримання максимальної користі з точки зору вибору, ціни і якості на основі ефективної конкуренції, підтримуючи безпеку мереж і послуг, забезпечуючи високий загальний рівень захисту для кінцевих користувачів за допомогою необхідних галузевих правил і задовольняючи потреби, такі як доступні ціни, окремих соціальних груп, зокрема кінцевих користувачів з інвалідністю, кінцевих користувачів похилого віку та кінцевих користувачів з особливими соціальними потребами, а також вибір та рівноцінний доступ для кінцевих користувачів з інвалідністю.

3. Якщо Комісія встановлює еталонні параметри та звіти про ефективність заходів держав-членів щодо досягнення цілей, зазначених у параграфі 2, Комісії, у разі необхідності, допомагають держави-члени, національні регуляторні органи, BEREC та RSPG.

4. Національні регуляторні та інші компетентні органи з метою досягнення цілей політики, зазначених у параграфі 2 і визначених у цьому параграфі, повинні, зокрема:

- (a) сприяти регуляторній передбачуваності шляхом забезпечення послідовного

регуляторного підходу протягом відповідних періодів перегляду та через співпрацю один з одним, з BEREC, з RSPG та з Комісією;

- (b) забезпечувати, щоб за подібних обставин не було дискримінації в поводженні з надавачами електронних комунікаційних мереж і послуг;
- (c) застосовувати законодавство Союзу технологічно нейтрально, якщо це відповідає досягненню цілей, викладених у параграфі 2;
- (d) сприяти ефективному інвестуванню та інноваціям у нову та вдосконалену інфраструктуру, включаючи забезпечення того, щоб будь-яке зобов'язання щодо доступу належним чином враховувало ризики, яких зазнають суб'єкти господарювання, що здійснюють інвестиції, дозволяючи різні домовленості про співпрацю між інвесторами та сторонами, які прагнуть отримати доступ для диверсифікації інвестиційних ризиків, забезпечуючи при цьому збереження конкуренції на ринку та принципу недискримінації;
- (e) належним чином враховувати різноманітність умов, що стосуються інфраструктури, конкуренції, обставин, в яких перебувають кінцеві користувачі і, зокрема, споживачі у різних географічних районах держави-члена, включаючи місцеву інфраструктуру, управління якою здійснюється фізичними особами на неприбутковій основі;
- (f) запроваджувати ex ante регуляторні зобов'язання лише в тій мірі, в якій це необхідно для забезпечення ефективної та стійкої конкуренції в інтересах кінцевих користувачів та послаблювати або знімати такі зобов'язання, як тільки ця умова буде виконана.

Держави-члени забезпечують, щоб національні регуляторні та інші компетентні органи діяли неупереджено, об'єктивно, прозоро, недискримінаційно та пропорційно.

Стаття 4

Стратегічне планування та координація політики щодо радіочастотного спектра

1. Держави-члени співпрацюють між собою та з Комісією з питань стратегічного планування, координації та гармонізації використання радіочастотного спектра в Союзі відповідно до політики Союзу щодо створення та функціонування внутрішнього ринку електронних комунікацій. З цією метою вони враховують, серед іншого, економічні та безпекові аспекти, аспекти охорони здоров'я, суспільні інтереси, свободу вираження поглядів, культурні, наукові, соціальні та технічні аспекти політики Союзу, а також різносторонні інтереси спільнот користувачів радіочастотного спектра, з метою оптимізації використання радіочастотного спектра та уникнення шкідливих завад.

2. Співпрацюючи одна з одною та з Комісією, держави-члени сприяють координації підходів політики радіочастотного спектра в Союзі та, у відповідних випадках, гармонізованих умов щодо доступності та ефективного використання радіочастотного спектра, необхідного для створення та функціонування внутрішнього ринку електронних комунікацій.

3. Держави-члени, через RSPG, співпрацюють одна з одною та з Комісією відповідно до параграфу 1, а на їхнє прохання — з Європейським Парламентом та Радою, з метою підтримки стратегічного планування та координації підходів до політики використання радіочастотного спектра в Союзі, шляхом:

- (a) розробки кращих практик з питань, пов'язаних з радіочастотним спектром, з метою імплементації цієї Директиви;
- (b) сприяння координації між державами-членами з метою імплементації цієї Директиви та інших законодавчих актів Союзу та сприяння розвитку внутрішнього ринку;
- (c) координації своїх підходів до присвоєння та авторизації використання радіочастотного спектра та публікації звітів або висновків з питань, пов'язаних з радіочастотним

спектром.

BEREC бере участь у координації питань, що відносяться до його компетенції та стосуються регулювання ринку і конкуренції, пов'язаних з радіочастотним спектром.

4. Комісія, максимально враховуючи висновок RSPG, може подавати законодавчі пропозиції до Європейського Парламенту та Ради з метою запровадження багаторічних програм радіоспектральної політики, визначаючи політичні орієнтири та цілі стратегічного планування і гармонізації використання радіочастотного спектра відповідно до цієї Директиви, а також з метою вивільнення гармонізованого радіочастотного спектра для спільного користування або для користування, що не підпадає під індивідуальні права.

РОЗДІЛ II ІНСТИТУЦІЙНЕ СТАНОВЛЕННЯ ТА УПРАВЛІННЯ

ГЛАВА I

Національні регуляторні та інші компетентні органи

Стаття 5

Національні регуляторні та інші компетентні органи

1. Держави-члени забезпечують, щоб кожне із завдань, встановлених у цій Директиві, виконувалось компетентним органом.

У рамках цієї Директиви національні регуляторні органи несуть відповідальність принаймні за виконання таких завдань:

- (a) впровадження регулювання ринку *ex ante*, включаючи накладення зобов'язань щодо доступу та взаємоз'єднання;
- (b) забезпечення вирішення спорів між суб'єктами господарювання;
- (c) здійснення управління радіочастотним спектром і прийняття рішень або, у випадках коли такі завдання покладені на інші компетентні органи, надання консультацій щодо формування ринку і елементів конкуренції національних процесів, пов'язаних з правами користування радіочастотним спектром для електронних комунікаційних мереж і послуг;
- (d) сприяння захисту прав кінцевих користувачів у секторі електронних комунікацій, у координації, де це необхідно, з іншими компетентними органами;
- (e) оцінювання та ретельний моніторинг формування ринку і питань конкуренції щодо вільного доступу до мережі Інтернет;
- (f) оцінювання несправедливого навантаження та обчислення собівартості надання універсальної послуги;
- (g) забезпечення перенесення номерів між надавачами;
- (h) виконання будь-яких інших завдань, які ця Директива покладає на національні регуляторні органи.

Держави-члени можуть покладати на національні регуляторні органи інші завдання, передбачені цією Директивою та іншим законодавством Союзу, зокрема такі, що стосуються ринкової конкуренції або виходу на ринок, такі як загальна авторизація, і такі, що стосуються будь-якої ролі, закріпленої за BEREC. Якщо завдання, пов'язані з ринковою конкуренцією або

виходом на ринок, покладені на інші компетентні органи, останні повинні намагатися проводити консультації з національним регуляторним органом перед ухваленням рішення. З метою сприяння виконанню завдань BEREC, національні регуляторні органи мають право збирати необхідні дані та іншу інформацію від учасників ринку.

Держави-члени можуть також покласти на національні регуляторні органи інші завдання відповідно до національного законодавства, включаючи національне законодавство, що імплементує законодавство Союзу.

Держави-члени повинні, зокрема, сприяти стабільності компетенцій національних регуляторних органів в процесі транспонування цієї Директиви з огляду на розподіл завдань у відповідності до регуляторних рамок Союзу в сфері електронних комунікацій у редакції від 2009 року.

2. Національні регуляторні та інші компетентні органи тієї самої держави-члена або різних держав-членів, у разі необхідності, укладають угоди про співпрацю один з одним для сприяння регуляторній співпраці.

3. Держави-члени оприлюднюють завдання, які повинні виконуватися національними регуляторними та іншими компетентними органами, у легкодоступній формі, зокрема, якщо такі завдання покладені на більш ніж один орган. Держави-члени забезпечують, у відповідних випадках, консультації та співпрацю між такими органами, а також між такими органами та національними органами, яким доручено імплементування конкурентного права або захисту прав споживачів, з питань, що становлять спільний інтерес. Якщо більше ніж один орган має компетенцію вирішувати такі питання, держави-члени забезпечують публікацію відповідних завдань кожного органу в легкодоступній формі.

4. Держави-члени повідомляють Комісію про всі національні регуляторні та інші компетентні органи, на які покладені завдання відповідно до цієї Директиви, та їхні відповідні обов'язки, а також будь-які зміни до них.

Стаття 6

Незалежність національних регуляторних та інших компетентних органів

1. Держави-члени повинні гарантувати незалежність національних регуляторних органів та інших компетентних органів, забезпечуючи, щоб вони були юридично відокремленими та функціонально незалежними від будь-якої фізичної або юридичної особи, що надає електронні комунікаційні мережі, обладнання або послуги. Держави-члени, які зберігають право власності або контроль над суб'єктами господарювання, що надають електронні комунікаційні мережі або послуги, повинні забезпечити ефективне структурне відокремлення регуляторної функції від діяльності, пов'язаної з правом власності або здійсненням контролю.

2. Держави-члени забезпечують, щоб національні регуляторні та інші компетентні органи здійснювали свої повноваження неупереджено, прозоро і своєчасно. Держави-члени забезпечують, щоб вони мали належні технічні, фінансові та кадрові ресурси для виконання покладених на них завдань.

Стаття 7

Призначення та звільнення членів національних регуляторних органів

1. Голова національного регуляторного органу або, якщо застосовно, члени колегіального органу, що виконують цю функцію в межах національного регуляторного органу, або особи, які їх заміщують, повинні призначатись на строк не менше трьох років з числа осіб з визнаною репутацією та професійним досвідом на підставі професійних заслуг, кваліфікації, знань та досвіду за результатами відкритої та прозорої процедури відбору. Держави-члени забезпечують безперервність вироблення й ухвалення рішень.

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб керівник національного регуляторного органу або, якщо застосовно, члени колегіального органу, що виконують цю функцію в межах національного регуляторного органу, або особи, які їх заміщують, могли бути звільнені під час строку їхніх повноважень тільки у тому випадку, якщо вони більше не відповідають умовам, необхідним для виконання їхніх обов'язків, закріплених у національному законодавстві до їх призначення.

3. Рішення про звільнення голови відповідного національного регуляторного органу або, якщо застосовано, членів колегіального органу, які виконують цю функцію, оприлюднюється на дату звільнення. Звільнений керівник національного регуляторного органу або, якщо застосовно, члени колегіального органу, які виконують цю функцію, отримують роз'яснення про причини звільнення. У випадку, якщо роз'яснення про причини звільнення не оприлюднюється, воно оприлюднюється на прохання такої особи. Держави-члени повинні забезпечити, щоб таке рішення підлягало перегляду в судовому порядку, з огляду на фактичні та юридичні обставини справи.

Стаття 8

Політична незалежність та підзвітність національних регуляторних органів

1. Без обмеження статті 10, національні регуляторні органи повинні діяти незалежно та об'єктивно, включно з розробкою внутрішніх процедур та управлінням персоналом, повинні працювати прозоро та підзвітно у відповідності до законодавства Союзу і не звертатись за вказівками та не приймати вказівки від будь-якого іншого органу стосовно виконання завдань, покладених на них відповідно до національного законодавства, що імплементує законодавство Союзу. Це не перешкоджає здійсненню нагляду відповідно до національного конституційного права. Лише апеляційні органи, створені відповідно до Статті 31, мають право призупиняти або скасовувати рішення національних регуляторних органів.

2. Національні регуляторні органи повинні щорічно звітувати, зокрема про стан ринку електронних комунікацій, про рішення, які вони ухвалюють, про свої кадрові та фінансові ресурси, про те, як ці ресурси розподіляються, а також про майбутні плани. Їхні звіти повинні бути оприлюднені.

Стаття 9

Регуляторна спроможність національних регуляторних органів

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб національні регуляторні органи мали окремі річні бюджети та мали автономію щодо реалізації виділеного бюджету. Такі бюджети повинні оприлюднюватись.

2. Без обмеження зобов'язання щодо забезпечення національних регуляторних органів достатніми фінансовими та кадровими ресурсами для виконання покладених на них завдань, фінансова автономія не повинна перешкоджати здійсненню нагляду або контролю відповідно до національного конституційного права. Будь-який контроль за бюджетом національних регуляторних органів має здійснюватися у прозорий спосіб та оприлюднюватися.

3. Держави-члени також повинні забезпечити наявність у національних регуляторних органів адекватних фінансових та кадрових ресурсів, які дозволяли б їм брати активну участь у діяльності BEREC та робити свій внесок до неї.

Стаття 10

Участь національних регуляторних органів у BEREC

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб цілі BEREC сприяли більшій координації і узгодженості регуляторної діяльності та активно підтримувалися відповідними національними регуляторними органами.

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб національні регуляторні органи максимально враховували настанови, висновки, рекомендації, спільні позиції, кращі практики та методології, затверджені BEREC, при ухваленні власних рішень для своїх національних ринків.

Стаття 11

Співпраця з національними органами

Національні регуляторні органи, інші компетентні органи відповідно до цієї Директиви та національні органи з питань конкуренції надають один одному інформацію, необхідну для застосування цієї Директиви. До обміну інформацією застосовуються правила Союзу щодо захисту даних і орган, що отримує інформацію, забезпечує такий самий рівень конфіденційності, що й у органу, від якого надходить інформація.

ГЛАВА II

Загальна авторизація

Секція 1

Загальна частина

Стаття 12

Загальна авторизація електронних комунікаційних мереж і послуг

1. Держави-члени забезпечують свободу надання електронних комунікаційних мереж і послуг при дотриманні умов, визначених у цій Директиві. З цією метою держави-члени не перешкоджають суб'єкту господарювання надавати електронні комунікаційні мережі або послуги, за винятком випадків, коли це необхідно з причин, викладених у статті 52 (1) ДФЄС. Будь-яке таке обмеження свободи надання електронних комунікаційних мереж і послуг має бути належним чином обґрунтоване і повідомлене Комісії.

2. Надання електронних комунікаційних мереж або послуг, крім послуг міжособистісної комунікації без використання нумерації, може, без обмеження спеціальних зобов'язань, зазначених у статті 13 (2), або прав користування, зазначених у статтях 46 і 94, бути предметом виключно загальної авторизації.

3. Якщо держава-член вважає, що вимога щодо повідомлення є обґрунтованою для суб'єктів господарювання, що підпадають під загальну авторизацію, така держава-член може вимагати від таких суб'єктів господарювання лише подання повідомлення національному регуляторному або іншому компетентному органу. Держава-член не повинна вимагати від таких суб'єктів господарювання отримання окремого рішення або будь-якого іншого адміністративного акта від такого органу або будь-якого іншого органу, перш ніж здійснювати права, що впливають із загальної авторизації.

Після повідомлення, якщо таке вимагається, суб'єкт господарювання може розпочинати діяльність, якщо необхідно, керуючись положеннями прав користування відповідно до цієї Директиви.

4. Під повідомленням, зазначеним у параграфі 3, не розуміється нічого, крім декларації з боку фізичної або юридичної особи по відношенню до національного регуляторного або іншого компетентного органу про намір розпочати надання електронних комунікаційних мереж або послуг та подання мінімальної інформації, що вимагається для того, щоб BEREC та

відповідний орган могли вести реєстр або список надавачів електронних комунікаційних мереж та послуг. Така інформація обмежується:

- (a) найменуванням надавача;
- (b) юридичним статусом, формою та реєстраційним номером надавача, якщо надавач зареєстрований у торговому чи іншому подібному державному реєстрі в Союзі;
- (c) географічною адресою головного осідку надавача в межах Союзу, якщо такий існує, та, де застосовно, будь-якої вторинної філії в державі-члені;
- (d) адресою веб-сайту надавача, якщо застосовно, пов'язаного з наданням електронних комунікаційних мереж або послуг;
- (e) контактною особою та контактними даними;
- (f) стислим описом мереж або послуг, які надаватимуться;
- (g) відповідними державами-членами; і
- (h) розрахунковою датою початку діяльності.

Держави-члени не повинні встановлювати жодних додаткових або окремих вимог щодо повідомлення.

З метою уніфікації вимог до повідомлень BEREC оприлюднює настанови щодо шаблону повідомлення та веде на рівні Союзу базу даних повідомлень, направлених компетентним органам. З цією метою компетентні органи повинні електронними засобами без будь-яких затримок пересилати BEREC кожне отримане повідомлення. Повідомлення, подані до компетентних органів до 21 грудня 2020 року, необхідно переслати BEREC до 21 грудня 2021 року.

Стаття 13

Умови, що стосуються загальної авторизації та порядку користування радіочастотним спектром і ресурсами нумерації, а також спеціальні зобов'язання

1. Загальна авторизація для надання електронних комунікаційних мереж або послуг, прав користування радіочастотним спектром та використання ресурсів нумерації може підпадати виключно під умови, перелічені у додатку I. Такі умови повинні буди недискримінаційними, пропорційними і прозорими. У випадку прав користування радіочастотним спектром такі умови повинні забезпечувати його ефективне та раціональне використання і відповідати статтям 45 та 51, а у випадку прав користування ресурсами нумерації — статті 94.

2. Спеціальні зобов'язання, які можуть бути накладені на суб'єкти господарювання, що надають електронні комунікаційні мережі та послуги згідно зі статтею 61(1) та (5), а також статтями 62, 68 та 83, або такі, що визначені для надання універсальної послуги відповідно до цієї Директиви, повинні бути юридично відокремлені від прав та обов'язків за загальною авторизацією. Для досягнення прозорості, критерії та процедури накладення таких спеціальних зобов'язань на окремі суб'єкти господарювання повинні бути зазначені у загальній авторизації.

3. Загальна авторизація має містити лише умови, характерні для зазначеного сектора і викладені в частинах А, В і С додатка I та не дублювати умови, які застосовуються до суб'єктів господарювання згідно з іншим національним законодавством.

4. Держави-члени не повинні дублювати умови загальної авторизації, якщо вони надають право на користування радіочастотним спектром або ресурсами нумерації.

Стаття 14

Декларації для спрощення реалізації прав на встановлення засобів і прав на взаємоз'єднання

Компетентні органи протягом одного тижня від запиту суб'єкта господарювання видають стандартизовані декларації, які підтверджують, якщо застосовно, що суб'єкт господарювання подав повідомлення відповідно до статті 12(3). Такі декларації детально описують обставини, за яких будь-який суб'єкт господарювання, що надає електронні комунікаційні мережі або послуги відповідно до загальної авторизації, має право подати заявку на право встановлювати засоби, вести переговори про взаємоз'єднання та отримувати доступ або взаємоз'єднання, щоб полегшити здійснення таких прав, наприклад, на інших рівнях державної влади або стосовно інших суб'єктів господарювання. У відповідних випадках такі декларації можуть надаватися у якості автоматичної відповіді на повідомлення, зазначене в статті 12(3).

Секція 2

Права та обов'язки у рамках загальної авторизації

Стаття 15

Мінімальний перелік прав, що впливають із загальної авторизації

1. Суб'єкти господарювання, що підпадають під загальну авторизацію відповідно до статті 12, мають право:

- (a) надавати електронні комунікаційні мережі та послуги;
- (b) на розгляд їхньої заяви про надання необхідних прав на встановлення засобів відповідно до статті 43;
- (c) використовувати, відповідно до статей 13, 46 та 55, радіочастотний спектр, що має відношення до електронних комунікаційних мереж і послуг;
- (d) на розгляд їхньої заяви про надання необхідних прав на користування ресурсами нумерації відповідно до статті 94.

2. Якщо такі суб'єкти господарювання надають електронні комунікаційні мережі або послуги громадськості, загальна авторизація надає їм право:

- (a) проводити переговори про взаємоз'єднання та, у відповідних випадках, отримувати доступ або взаємоз'єднання від інших надавачів електронних комунікаційних мереж загального користування або загальнодоступних електронних комунікаційних послуг, на які в Союзі поширюється загальна авторизація відповідно до цієї Директиви.
- (b) отримати можливість бути призначеними для надання різних елементів універсальної послуги або покривати різні частини національної території відповідно до статті 86 або 87.

Стаття 16

Адміністративні збори

1. Будь-які адміністративні збори, що встановлюються для суб'єктів господарювання, які надають електронні комунікаційні мережі або послуги за загальною авторизацією або яким було надано право на користування:

- (a) покривають, загалом, лише адміністративні витрати, пов'язані з управлінням, контролем та забезпеченням виконання загальної авторизації, а також прав користування та спеціальних зобов'язань, зазначених у статті 13(2), які можуть включати витрати на міжнародну співпрацю, гармонізацію та стандартизацію, аналіз ринку, моніторинг дотримання та інший ринковий контроль, а також регуляторну роботу, що включає підготовку та забезпечення виконання вторинного законодавства і адміністративних рішень, таких як рішення щодо доступу та взаємоз'єднання; і

- (b) встановлюються для окремих суб'єктів господарювання в об'єктивний, прозорий і пропорційний спосіб, що мінімізує додаткові адміністративні витрати та пов'язані з ними збори.

Держави-члени можуть вирішити не застосовувати адміністративні збори для суб'єктів господарювання, оборот яких нижчий певного порогового значення, діяльність яких не досягає мінімальної частки ринку або які мають дуже обмежене територіальне охоплення.

2. Якщо національні регуляторні або інші компетентні органи встановлюють адміністративні збори, вони публікують щорічний огляд своїх адміністративних витрат і загальну суму стягнутих зборів. Якщо існує різниця між загальною сумою зборів та адміністративними витратами, необхідно внести відповідні корективи.

Стаття 17

Роздільний облік витрат та фінансова звітність

1. Держави-члени вимагають від суб'єктів господарювання, що надають електронні комунікаційні мережі загального користування або загальнодоступні електронні комунікаційні послуги та мають спеціальні або виключні права на надання послуг в інших секторах у тій самій або іншій державі-члені:

- (a) вести окремий бухгалтерський облік для діяльності, пов'язаної з наданням електронних комунікаційних мереж або послуг, у тій мірі, в якій це було б необхідним, якби такі види діяльності здійснювалися юридично незалежними особами, з метою визначення всіх елементів витрат і доходів на основі їхніх розрахунків та детальних використовуваних методів віднесення, пов'язаних з такою діяльністю, включаючи деталізовану розбивку основних засобів та структурних витрат; або
- (b) мати структурне відокремлення для діяльності, пов'язаної з наданням електронних комунікаційних мереж або послуг.

Держави-члени можуть не застосовувати вимоги, зазначені в першому підпараграфі, до суб'єктів господарювання, що мають річний оборот менше ніж 50 млн. євро від діяльності в межах Союзу, пов'язаної з електронними комунікаційними мережами або послугами.

2. Якщо суб'єкти господарювання, що надають електронні комунікаційні мережі загального користування або загальнодоступні електронні комунікаційні послуги, не підпадають під дію вимог корпоративного права та не задовольняють критеріїв законодавства Союзу щодо правил обліку для малих та середніх підприємств, їхні фінансові звіти складаються та подаються для проведення незалежного аудиту і оприлюднюються. Аудит здійснюється згідно з відповідними правилами Союзу та національними правилами.

Перший підпараграф цього параграфа також застосовується до окремого бухгалтерського обліку, що вимагається відповідно до пункту (a) першого підпараграфа параграфа 1.

Секція 3

Внесення змін та відкликання

Стаття 18

Внесення змін до прав та зобов'язань

1. Держави-члени забезпечують, щоб права, умови та процедури, що стосуються загальної авторизації і прав користування радіоспектром або ресурсами нумерації, або права на встановлення засобів могли бути змінені лише в об'єктивно обґрунтованих випадках і у

пропорційний спосіб, з урахуванням, якщо застосовно, конкретних умов, які стосуються прав користування радіочастотним спектром або ресурсами нумерації, що можуть передаватися.

2. Окрім випадків, коли запропоновані зміни є незначними і були узгоджені з власником прав або загальної авторизації, повідомлення про намір внести такі зміни необхідно надавати у відповідний спосіб. Зацікавленим сторонам, включаючи користувачів та споживачів, надається достатній період часу, щоб висловити свою позицію щодо запропонованих змін. Такий період становить не менше чотирьох тижнів, окрім випадків виняткових обставин.

Внесені зміни оприлюднюються разом з підставами для них.

Стаття 19

Обмеження або позбавлення прав

1. Без обмеження положень статті 30(5) та (6), держави-члени не обмежують права або не позбавляють прав на встановлення засобів або права користування радіочастотним спектром або ресурсами нумерації до закінчення періоду, на який вони були надані, за винятком випадків, коли це обґрунтовано відповідно до параграфу 2 цієї статті, і, якщо застосовно, відповідно до додатка I, та відповідних національних положень щодо компенсації за позбавлення прав.

2. Відповідно до необхідності забезпечення ефективного та раціонального використання радіочастотного спектра або виконання технічних імплементаційних заходів, ухвалених відповідно до статті 4 Рішення № 676/2002/ЄС, держави-члени можуть дозволяти обмеження або вилучення прав користування радіочастотним спектром, включаючи права, зазначені в статті 49 цієї Директиви, на основі заздалегідь встановлених і чітко визначених процедур, відповідно до принципів пропорційності та недискримінації. У таких випадках власники прав можуть, у відповідних випадках, і згідно законодавства Союзу та відповідних положень національного законодавства отримати належну компенсацію.

3. Зміна правил використання радіочастотного спектра внаслідок застосування статті 45(4) або (5) не може бути єдиною підставою для виправдання позбавлення права на користування радіочастотним спектром.

4. Будь-який намір обмежити права або позбавити прав за загальною авторизацією або індивідуальних прав користування радіочастотним спектром або ресурсами нумерації без згоди власника таких прав потребує консультацій із зацікавленими сторонами відповідно до статті 23.

ГЛАВА III

Надання інформації, огляди та механізм консультацій

Стаття 20

Запит суб'єктів господарювання про надання інформації

1. Держави-члени забезпечують, щоб суб'єкти господарювання, що надають електронні комунікаційні мережі та послуги, пов'язані засоби або пов'язані послуги, надавали всю інформацію, включаючи фінансову інформацію, необхідну національним регуляторним органам, іншим компетентним органам та BEREC для забезпечення відповідності положенням, рішенням або висновкам, ухваленим відповідно до цієї Директиви та Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2018/1971 (²). Зокрема, національні регуляторні органи та інші компетентні органи, якщо це необхідно для виконання ними їхніх завдань, мають право вимагати від таких суб'єктів господарювання надавати інформацію щодо майбутнього розширення мережі або послуг, що може вплинути на оптові послуги, які вони пропонують конкурентам, а також інформацію про електронні комунікаційні мережі та

пов'язані засоби, з розбивкою на місцевому рівні та достатньо деталізовану для здійснення географічного огляду та визначення територій відповідно до статті 22.

Якщо інформація, зібрана відповідно до першого підпараграфу, є недостатньою для національних регуляторних органів, інших компетентних органів та BEREC для виконання їхніх регуляторних завдань відповідно до права Союзу, така інформація може запитуватися у інших відповідних суб'єктів господарювання, що діють у сфері електронних комунікацій або тісно пов'язаних секторах.

Від суб'єктів господарювання, які визначені як такі, що мають значну ринкову владу в на оптових ринках, також може вимагатися надання даних бухгалтерського обліку на роздрібних ринках, пов'язаних з відповідними оптовими ринками.

Національні регуляторні та інші компетентні органи можуть запитувати інформацію від єдиних інформаційних пунктів, створених відповідно до Директиви 2014/61/ЄС.

Будь-який запит про надання інформації має бути обґрунтованим і пропорційним до виконання завдання.

Суб'єкти господарювання повинні надавати необхідну інформацію у найкоротші строки та відповідно до запитуваних часових рамок та рівнів деталізації.

2. Держави-члени забезпечують, щоб національні регуляторні та інші компетентні органи після обґрунтованого запиту надавали Комісії інформацію, необхідну для виконання нею її завдань згідно з ДФЄС. Інформація, що запитується Комісією, має бути пропорційною до виконання таких завдань. Якщо надана інформація стосується інформації, попередньо наданої суб'єктами господарювання на запит органу, відповідні суб'єкти господарювання інформуються про таке. У тій мірі, в якій це необхідно, і якщо орган, що надає інформацію, не подав чіткого і обґрунтованого запиту про протилежне, Комісія надає доступну інформацію іншому такому органу в іншій державі-члені.

З урахуванням вимог параграфу 3, держави-члени забезпечують, щоб інформація, яка була надана одному органу, могла бути надана іншому такому органу в тій самій або іншій державі-члені, а також BEREC, після обґрунтованого запиту, коли це необхідно для того, щоб дозволити будь-якому органу або BEREC виконувати їхні обов'язки відповідно до права Союзу.

3. Якщо інформація, зібрана згідно з параграфом 1, включаючи інформацію, зібрану в контексті географічного огляду, вважається конфіденційною національним регуляторним або іншим компетентним органом у відповідності до правил Союзу та національних правил щодо комерційної таємниці, Комісія, BEREC та будь-які інші компетентні органи забезпечують таку конфіденційність. Така конфіденційність не перешкоджає своєчасному обміну інформацією між компетентним органом, Комісією, BEREC та будь-якими іншими зацікавленими компетентними органами з метою перегляду, моніторингу та нагляду за застосуванням цієї Директиви.

4. Держави-члени забезпечують, щоб, діючи у відповідності до національних правил щодо доступу громадськості до інформації та з урахуванням правил Союзу та національних правил про комерційну таємницю і захист персональних даних, національні регуляторні та інші компетентні органи публікували інформацію, що сприяє відкритому та конкурентному ринку.

5. Національні регуляторні та інші компетентні органи публікують умови доступу громадськості до інформації, зазначеної у параграфі 4, включаючи процедури отримання такого доступу.

Стаття 21

Інформація, що вимагається стосовно загальної авторизації, прав користування та спеціальних зобов'язань

1. Без обмеження будь-якої інформації, запитуваної згідно зі статтею 20, і зобов'язань щодо надання інформації та звітності відповідно до національного законодавства, окрім загальної авторизації, національні регуляторні та інші компетентні органи можуть вимагати від суб'єктів господарювання надавати інформацію стосовно загальної авторизації, прав користування або спеціальних зобов'язань, зазначених у статті 13(2), яка є пропорційною та об'єктивно обґрунтованою, зокрема, для цілей:

- (a) перевірки, на систематичній або індивідуальній основі, дотримання умов 1 частини А, умов 2 та 6 частини D, умов 2 та 7 частини Е, додатка I, а також дотримання зобов'язань, зазначених у статті 13(2);
- (b) перевірки, на індивідуальній основі, дотримання умов, викладених у додатку I, у разі якщо отримано скаргу або якщо компетентний орган має інші підстави вважати, що умова не виконується або у випадку проведення розслідування компетентним органом за власною ініціативою;
- (c) здійснення процедур для запитів про надання прав користування та оцінювання таких запитів;
- (d) публікації порівняльних оглядів якості послуг та цін на послуги в інтересах споживачів;
- (e) зведення чітко визначеної статистики, звітів або досліджень;
- (f) проведення аналізу ринку для цілей цієї Директиви, включаючи дані про ринки нижчого рівня дистрибуційного ланцюга або роздрібні ринки, які пов'язані з ринками, що є предметом ринкового аналізу, або стосуються їх;
- (g) забезпечення ефективного використання та забезпечення ефективного управління радіочастотним спектром та ресурсами нумерації;
- (h) оцінювання майбутніх тенденцій мереж або послуг, які могли б вплинути на оптові послуги, доступні конкурентам, на територіальне покриття, на доступність підключення для кінцевих користувачів або на визначення територій відповідно до статті 22;
- (i) проведення географічних оглядів;
- (j) реагування на обґрунтовані запити щодо отримання інформації з боку BEREC.

Інформація, зазначена в пунктах (a) і (b) і (d)–(j) першого підпараграфу не вимагається до або в якості передумови надання доступу до ринку.

BEREC може розробити шаблони інформаційних запитів, де це необхідно, для полегшення консолідованого представлення та аналізу отриманої інформації.

2. Що стосується прав користування радіочастотним спектром, то інформація, зазначена в параграфі 1, повинна стосуватися, зокрема, дієвого та ефективного використання радіочастотного спектра, а також дотримання будь-яких зобов'язань щодо покриття та якості послуг, передбачених правами на користування радіочастотним спектром, та їх перевірки.

3. Якщо національні регуляторні або інші компетентні органи вимагають від суб'єктів господарювання надавати інформацію, зазначену в параграфі 1, вони мають поінформувати їх про конкретну мету, з якої цю інформацію буде використано.

4. Національні регуляторні або інші компетентні органи не повинні дублювати запити про надання інформації, вже здійснені BEREC згідно зі статтею 40 Регламенту (ЄС) 2018/1971, у випадках, коли BEREC надав інформацію таким органам.

Стаття 22

Географічні огляди розгортання мереж

1. Національні регуляторні та/або інші компетентні органи мають провести географічний огляд територіального охоплення електронних комунікаційних мереж, здатних забезпечувати

широкопasmуговий доступ («широкопasmугові мережі») до 21 грудня 2023 року, та надалі оновлювати його щонайменше раз на три роки.

Географічний огляд має включати огляд поточного географічного охоплення широкопasmугових мереж на їхній території, що вимагається для виконання завдань національними регуляторними та / або іншими компетентними органами відповідно до цієї Директиви та для оглядів, необхідних для застосування правил надання державної допомоги.

Географічний огляд може також включати прогноз охоплення широкопasmугових мереж на їхній території на період, визначений відповідним органом, включаючи мережі надвисокої пропускної здатності.

Такий прогноз повинен включати всю необхідну інформацію, включаючи інформацію про заплановане розгортання будь-яким суб'єктом господарювання або органом публічної влади мереж надвисокої пропускної здатності та суттєве оновлення або розширення мереж до швидкості завантаження у принаймні 100 Мбіт/с. З цієї метою національні регуляторні та/або інші компетентні органи мають запитувати у суб'єктів господарювання та державних органів таку інформацію в тій мірі, в якій вона є доступною і може бути надана з розумними зусиллями.

Національний регуляторний орган повинен вирішувати стосовно конкретних завдань, покладених на нього відповідно до цієї Директиви, наскільки слід покладатися на всю або частину інформації, зібраної у рамках такого прогнозу.

Якщо географічний огляд не проводиться національним регуляторним органом, він має здійснюватися у співпраці з таким органом у тій мірі, в якій він може стосуватися його завдань.

Інформація, включена до географічного огляду, має належним чином деталізуватися для місцевого рівня, містити достатньо інформації про якість обслуговування та її параметри і розглядатися відповідно до статті 20(3).

2. Національні регуляторні та/або інші компетентні органи можуть визначати територію з чіткими територіальними межами, на якій, на основі зібраної інформації та будь-якого прогнозу, підготовленого відповідно до параграфа 1, визначено, що протягом відповідного прогнозованого періоду жоден суб'єкт господарювання чи орган публічної влади не розгорнув або не планує розгорнути мережу надвисокої пропускної здатності або суттєво оновити чи розширити мережу до швидкості завантаження у принаймні 100 Мбіт/с. Національні регуляторні та/або інші компетентні органи повинні оприлюднювати інформацію про такі визначені території.

3. У межах визначеної території, відповідні органи можуть запропонувати суб'єктам господарювання та органам публічної влади заявити про свої наміри розгорнути мережі надвисокої пропускної здатності протягом відповідного прогнозованого періоду. Якщо на таку пропозицію суб'єкти господарювання чи орган публічної влади заявлять про такий намір, відповідний орган може вимагати від інших суб'єктів господарювання та державних органів заявити про свої наміри розгорнути мережі надвисокої пропускної здатності або значно оновити чи розширити свою мережу до швидкостей завантаження у принаймні 100 Мбіт/с на такій території. Відповідний орган має визначити інформацію, яка повинна бути включена в такі заяви, щоб забезпечити принаймні схожий рівень деталізації, який враховується при здійсненні будь-якого прогнозу згідно з параграфом 1. Він також повинен проінформувати суб'єкта господарювання чи орган публічної влади, який висловить свою зацікавленість, про те, чи визначена територія покривається або імовірно буде покриватися мережею доступу наступного покоління, що пропонує швидкості завантаження до 100 Мбіт/с на основі інформації, зібраної відповідно до параграфа 1.

4. Заходи відповідно до параграфа 3 мають здійснюватися відповідно до ефективної, об'єктивної, прозорої та недискримінаційної процедури, за якою жодний з суб'єктів

господарювання не виключається априорі.

5. Держави-члени повинні забезпечити, щоб національні регуляторні та інші компетентні органи, а також місцеві, регіональні та національні органи, відповідальні за розподіл державних коштів для розгортання електронних комунікаційних мереж, за розробку національних планів широкосмугового доступу, за визначення зобов'язань щодо покриття, передбачених правами на користування радіочастотним спектром, та за перевірку наявності послуг, передбачених зобов'язанням щодо універсальної послуги на їхній території, враховували результати географічних оглядів та будь-яких визначених територій відповідно до параграфів 1, 2 і 3.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб органи, що здійснюють географічний огляд, надавали такі результати, за умови що орган, що отримує інформацію, забезпечує такий самий рівень конфіденційності та захисту комерційної таємниці, що й орган, що передає інформацію, та інформували про це сторони, які надали інформацію. Такі результати мають також надаватись BEREC і Комісії на їхній запит і на тих самих умовах.

6. Якщо відповідна інформація не доступна на ринку, компетентні органи повинні робити дані географічного огляду, які не підпадають під комерційну таємницю, безпосередньо доступними, у відповідності до Директиви 2003/98/ЄС, щоб дозволити їх повторне використання. Вони також повинні, коли такі інструменти не доступні на ринку, забезпечити інформаційні інструменти, що дозволяють кінцевим користувачам визначати доступність підключення на різних територіях, з рівнем деталізації, який є корисним для здійснення вибору оператора або надавача послуг.

7. До 21 червня 2020 року, з метою сприяння послідовному застосуванню географічних оглядів та прогнозів, BEREC, після консультацій зі стейкхолдерами та у тісній співпраці з Комісією та відповідними національними органами, має ухвалити настанови з метою надання допомоги національним регуляторним та/або іншим компетентним органам щодо послідовного виконання їхніх зобов'язань відповідно до цієї статті.

Стаття 23

Консультації та механізм забезпечення прозорості

1. За винятком випадків, що підпадають під дію статті 26 або 27, або статті 32(10), держави-члени повинні забезпечити, щоб у випадках, коли національні регуляторні або інші компетентні органи мають намір вжити заходів відповідно до цієї Директиви, або коли вони мають намір запровадити обмеження відповідно до статті 45(4) та (5), які мають значний вплив на відповідний ринок, такі органи повинні бути надати зацікавленим сторонам можливість прокоментувати проект заходу протягом розумного періоду, враховуючи складність питання, який, крім виняткових обставин, у будь-якому випадку не може становити менше 30 днів.

2. Для цілей статті 35 компетентні органи повинні інформувати RSPG на момент оприлюднення про будь-який проект заходу, який підпадає під сферу застосування порівняльної або конкурентної процедури відбору відповідно до статті 55(2) і стосується використання радіочастотного спектра, для якого технічними імплементаційними заходами були встановлені гармонізовані умови відповідно до Рішення № 676/2002/ЄС, з метою забезпечення можливості його використання для бездротових широкосмугових електронних комунікаційних мереж та послуг («бездротові широкосмугові мережі та послуги»).

3. Національні регуляторні та інші компетентні органи мають оприлюднити свої національні процедури консультацій.

Держави-члени повинні забезпечити створення єдиного інформаційного пункту, через який можна отримати доступ до всіх поточних консультацій.

4. Результати консультаційної процедури повинні бути загальнодоступними, за винятком випадків, що стосуються конфіденційної інформації відповідно до правил Союзу та національних правил щодо комерційної таємниці.

Стаття 24

Консультація зацікавлених сторін

1. Держави-члени повинні забезпечити, у разі необхідності, щоб компетентні органи у координації, де це доцільно, з національними регуляторними органами враховували позиції кінцевих користувачів, зокрема споживачів, кінцевих користувачів з інвалідністю, виробників та суб'єктів господарювання, що надають електронні комунікаційні мережі або послуги, з питань, пов'язаних з усіма правами кінцевих користувачів і споживачів, включаючи рівнозначний доступ і вибір для кінцевих користувачів з інвалідністю загальнодоступних електронних комунікаційних послуг, зокрема у випадку, коли вони мають значний вплив на ринок.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб компетентні органи у координації, де це доцільно, з національними регуляторними органами, створили механізм консультацій, доступний для кінцевих користувачів з інвалідністю, забезпечуючи у своїх рішеннях щодо питань, пов'язаних з правами кінцевого користувача та споживача стосовно загальнодоступних електронних комунікаційних послуг, належне врахування інтересів споживачів у сфері електронних комунікацій.

2. Зацікавлені сторони можуть розробляти, під керівництвом компетентних органів, у координації, де це доцільно, з національними регуляторними органами, залучаючи споживачів, групи користувачів і надавачів послуг, механізми для підвищення загальної якості надання послуг шляхом, зокрема, розроблення та моніторингу кодексів поведінки та стандартів діяльності.

3. Без обмеження національних правил відповідно до права Союзу, що сприяють досягненню цілей культурної та медіа-політики, таких як культурне і мовне розмаїття та плюралізм засобів масової інформації, компетентні органи у координації, де це доцільно, з національними регуляторними органами, можуть сприяти співпраці між суб'єктами господарювання, що надають електронні комунікаційні мережі або послуги, та секторами, зацікавленими у просуванні законного контенту в електронних комунікаційних мережах та послугах. Така співпраця може також включати координацію інформації, що становить суспільний інтерес і має бути надана відповідно до статті 103(4).

Стаття 25

Позасудове вирішення спорів

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб національний регуляторний орган або інший компетентний орган, відповідальний за застосування статей 102–107 та статті 115 цієї Директиви, або принаймні один незалежний орган, що має підтвержені експертні знання щодо такого застосування, був зазначений як орган альтернативного вирішення спорів відповідно до статті 20(2) Директиви 2013/11/ЄС з метою вирішення спорів між надавачами та споживачами, що виникають відповідно до цієї Директиви та пов'язані з виконанням договорів. Держави-члени можуть розширити доступ до альтернативних процедур вирішення спорів, наданих таким органом для кінцевих користувачів, відмінних від споживачів, зокрема для мікропідприємств та малих підприємств.

2. Без обмеження Директиви 2013/11/ЄС, коли у такі спори залучені сторони з різних держав-членів, держави-члени координують свої зусилля з метою вирішення спору.

Стаття 26

Вирішення спорів між суб'єктами господарювання

1. У разі виникнення спору у зв'язку з наявними зобов'язаннями, передбаченими цією Директивою, між надавачами електронних комунікаційних мереж або послуг у державі-члені, між такими суб'єктами господарювання та іншими суб'єктами господарювання у державі-члені, що отримують вигоду від зобов'язань щодо доступу чи взаємоз'єднання, або між надавачами електронних комунікаційних мереж чи послуг у державі-члені та надавачами пов'язаних засобів, відповідний національний регуляторний орган, за зверненням будь-якої із сторін, без обмеження параграфу 2, має ухвалити зобов'язальне рішення щодо вирішення спору в найкоротші строки на основі чітких і ефективних процедур, і в будь-якому випадку протягом чотирьох місяців, за винятком випадку надзвичайних обставин. Відповідна держава-член вимагає від усіх сторін повної співпраці з національним регуляторним органом.
2. Держави-члени можуть передбачити положення, які б дозволяли національним регуляторним органам відмовляти у вирішенні спору, якщо існують інші механізми, включаючи медіацію, які б краще сприяли своєчасному врегулюванню спору відповідно до цілей, викладених у статті 3. Національний регуляторний орган без затримки інформує про це сторони. Якщо після чотирьох місяців спір не було вирішено, і якщо спір не було передано до суду стороною, яка вимагає відшкодування, національний регуляторний орган, за зверненням будь-якої із сторін, ухвалює зобов'язальне рішення щодо вирішення спору у найкоротші терміни і в будь-якому випадку протягом чотирьох місяців.
3. При вирішенні спору національний регуляторний орган ухвалює рішення, спрямовані на досягнення цілей, викладених у статті 3. Будь-які зобов'язання, накладені на суб'єкт господарювання національним регуляторним органом при вирішенні спору, повинні відповідати цій Директиві.
4. Рішення національного регуляторного органу має бути загальнодоступним з урахуванням вимог комерційної таємниці. Національний регуляторний орган надає зацікавленим сторонам повну інформацію про причини, на яких ґрунтується таке рішення.
5. Процедура, зазначена в параграфах 1, 3 і 4, не перешкоджає будь-якій зі сторін звернутися до суду.

Стаття 27

Вирішення транскордонних спорів

1. У разі спору, що виник відповідно до цієї Директиви між суб'єктами господарювання в різних державах-членах, застосовуються параграфи 2, 3 і 4 цієї статті. Ці положення не застосовуються до спорів, що стосуються координації радіочастотного спектра, на які поширюється дія статті 28.
2. Будь-яка сторона може передати спір до національного регуляторного органу або відповідних органів. Якщо спір впливає на торгівлю між державами-членами, компетентний національний регуляторний орган або органи повідомляють BEREC про такий спір з метою забезпечення належного врегулювання спору відповідно до цілей, викладених у статті 3.
3. У разі такого повідомлення BEREC має підготувати висновок, у якому пропонує відповідному національному регуляторному органу або органам вжити конкретних заходів для вирішення спору або утриматися від дій, у найкоротші терміни, але у будь-якому випадку протягом чотирьох місяців, окрім випадків виняткових обставин.
4. Національний регуляторний орган або відповідні органи мають дочекатися висновку BEREC, перш ніж вжити будь-яких заходів для вирішення спору. За виняткових обставин, коли існує нагальна необхідність вжити заходів для захисту конкуренції або захисту інтересів кінцевих користувачів, будь-який компетентний національний регуляторний орган може, на вимогу сторін або за власною ініціативою, ухвалити тимчасові заходи.

5. Будь-які зобов'язання, накладені на суб'єкт господарювання національним регуляторним органом в рамках вирішення спору, мають відповідати цій Директиві, максимально враховувати висновок, ухвалений BEREC, і бути затвердженими протягом одного місяця після такої висновку.

6. Процедура, зазначена в параграфі 2, не перешкоджає будь-якій зі сторін звернутися до суду.

Стаття 28

Координація радіочастотного спектра між державами-членами

1. Держави-члени та їхні компетентні органи повинні забезпечити, щоб використання радіочастотного спектра було організовано на їхній території таким чином, щоб не перешкоджати жодній іншій державі-члену дозволяти використання на її території гармонізованого радіочастотного спектра відповідно до права Союзу, зокрема через транскордонні шкідливі завади між державами-членами.

З цією метою держави-члени вживають всіх необхідних заходів, не порушуючи при цьому своїх зобов'язань за міжнародним правом та відповідними міжнародними договорами, такими як Регламент радіозв'язку МСЕ та регіональні угоди МСЕ.

2. Держави-члени мають співпрацювати одна з одною, а у разі необхідності — через RSPG, з питань транскордонної координації використання радіочастотного спектра з метою:

- (а) забезпечення дотримання параграфу 1;
- (б) вирішення будь-якої проблеми або спору щодо транскордонної координації або транскордонних шкідливих завад між державами-членами, а також з третіми країнами, які заважають державам-членам використовувати гармонізований радіочастотний спектр на своїй території.

3. З метою забезпечення дотримання параграфу 1, будь-яка держава-член, що зазнала негативного впливу, може попросити RSPG виступити посередником для вирішення будь-якої проблеми або спору стосовно транскордонної координації або транскордонних шкідливих завад. У відповідних випадках RSPG може підготувати висновок, що пропонує узгоджене рішення такої проблеми або спору.

4. Якщо дії, зазначені в параграфі 2 або 3, не призвели до вирішення проблеми або спору, і на прохання будь-якої держави-члена, що зазнала негативного впливу, Комісія може, максимально враховуючи будь-який висновок RSPG, що рекомендує скоординоване рішення відповідно до параграфу 3, ухвалити рішення, адресовані державам-членам, яких стосується неврегульована шкідлива завада, за допомогою імплементаційних актів для врегулювання транскордонних шкідливих завад між двома або більше державами-членами, які перешкоджають їм використовувати гармонізований радіочастотний спектр на своїй території.

Такі імплементаційні акти ухвалюють згідно з експертною процедурою, зазначеною в статті 118(4).

5. Союз, на прохання будь-якої держави-члена, що зазнала негативного впливу, надає юридичну, політичну та технічну підтримку для вирішення питань координації радіочастотного спектра з країнами-сусідами Союзу, включаючи країни-кандидати та країни, що приєднуються, таким чином, щоб відповідні держави-члени могли дотримуватися своїх зобов'язань за законодавством Союзу. При наданні такої допомоги Союз сприяє реалізації політики Союзу.

РОЗДІЛ III

РЕАЛІЗАЦІЯ

Стаття 29

Санкції

1. Держави-члени встановлюють правила щодо санкцій, включаючи, у разі необхідності, штрафи та некримінальні попередньо визначені або періодичні санкції, що застосовуються до порушень положень національного законодавства, встановлених відповідно до цієї Директиви, або будь-яких зобов'язальних рішень, ухвалених Комісією, національним регуляторним органом або іншим компетентним органом відповідно до цієї Директиви, і вживають всіх заходів, необхідних для забезпечення їх імплементації. У межах національного законодавства, національні регуляторні та інші компетентні органи мають право накладати такі санкції. Передбачені санкції повинні бути належними, дієвими, пропорційними та стримувальними.

2. Держави-члени повинні передбачати санкції у контексті процедури, зазначеної у статті 22(3), лише якщо суб'єкт господарювання або орган публічної влади умисно чи через грубу недбалість надає оманливу, помилкову або неповну інформацію.

При визначенні суми штрафів або періодичних санкцій, що накладаються на суб'єкт господарювання або орган публічної влади за умисне або пов'язане із грубою недбалістю надання неправдивої, помилкової або неповної інформації в контексті процедури, зазначеної у статті 22(3), слід враховувати, зокрема, чи поведінка суб'єкта господарювання або державного органу негативно вплинула на конкуренцію, і, зокрема, чи суб'єкт господарювання або державний орган, всупереч первинно наданій інформації або будь-якому її оновленню, розгорнув, розширив або оновив мережу або ж не розгорнув мережу і не надав об'єктивне обґрунтування такої зміни плану.

Стаття 30

Відповідність умовам загальної авторизації або правам користування радіочастотним спектром і ресурсами нумерації та дотримання спеціальних зобов'язань

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб їхні відповідні компетентні органи відстежували та здійснювали нагляд за дотриманням умов загальної авторизації або прав користування радіочастотним спектром та ресурсами нумерації, спеціальних зобов'язань, зазначених у статті 13(2), та зобов'язань ефективно та раціонально використовувати радіочастотний спектр відповідно до статті 4, статті 45(1) та статті 47.

Компетентні органи мають повноваження вимагати від суб'єктів господарювання, які підпадають під загальну авторизацію або отримують вигоду від прав користування радіочастотним спектром або ресурсами нумерації, надавати всю інформацію, необхідну для перевірки дотримання умов загальної авторизації або прав користування радіочастотним спектром та ресурсами нумерації або спеціальних зобов'язань, передбачених статтею 13(2) або статтею 47, відповідно до статті 21.

2. Якщо компетентний орган виявляє, що суб'єкт господарювання не виконує одну або декілька умов загальної авторизації або прав користування радіочастотним спектром та ресурсами нумерації, або спеціальні зобов'язання, передбачені Статтею 13(2), він повинен повідомити суб'єкт господарювання про відповідні висновки і надати суб'єкту господарювання можливість викласти свою позицію в розумний строк.

3. Компетентний орган має право вимагати припинення порушення, зазначеного в параграфі 2, негайно або протягом розумного строку і вживати відповідних пропорційних заходів, спрямованих на забезпечення дотримання таких вимог.

У зв'язку з цим держави-члени мають уповноважити компетентні органи на:

- (a) накладення, у відповідних випадках, переконливих фінансових санкцій, які можуть включати періодичні санкції зворотної дії;
- (b) надання розпоряджень про припинення або призупинення надання послуги або пакету

послуг, яке, у разі його продовження, призведе до суттєвої шкоди конкуренції, до виконання зобов'язань щодо доступу, накладених за результатами аналізу ринку, проведеного відповідно до статті 67.

Компетентні органи без затримки повідомляють про такі заходи та причини, на яких вони базуються, відповідний суб'єкт господарювання і встановлюють розумний термін для суб'єкта господарювання для дотримання таких заходів.

4. Незважаючи на параграфи 2 та 3 цієї статті, держави-члени повинні уповноважити компетентні органи накладати, якщо це доцільно, фінансові санкції на суб'єкти господарювання за ненадання інформації відповідно до зобов'язань, накладених згідно з пунктами (а) або (б) першого підпараграфу статті 21(1) та статті 69 протягом розумного строку, встановленого компетентним органом.

5. У разі серйозного порушення або повторних порушень умов загальної авторизації або прав користування радіочастотним спектром та ресурсами нумерації, спеціальних зобов'язань, зазначених у статті 13(2) або статті 47(1) чи (2), якщо заходи, спрямовані на забезпечення дотримання відповідних вимог, зазначені в параграфі 3 цієї статті, не були успішними, держави-члени надають повноваження компетентним органам запобігати подальшому наданню суб'єктом господарювання електронних комунікаційних мереж або послуг, призупиняти відповідні права користування чи позбавляти їх. Держави-члени повинні уповноважити компетентний орган накладати санкції, які є дієвими, пропорційними та стримувальними. Такі санкції можуть застосовуватися на період будь-якого порушення, навіть якщо порушення згодом було виправлено.

6. Незважаючи на параграфи 2, 3 і 5 цієї статті, компетентний орган може вжити термінових тимчасових заходів для виправлення ситуації до прийняття остаточного рішення, якщо він має докази порушення умов загальної авторизації, прав користування радіочастотним спектром та ресурсами нумерації, або спеціальних зобов'язань, зазначених у статті 13(2), статті 47(1) чи (2), що становить безпосередню і серйозну загрозу для суспільної безпеки, громадської безпеки чи громадського здоров'я або ризику створення серйозних економічних чи операційних проблем для інших надавачів або користувачів електронних комунікаційних мереж або послуг або інших користувачів радіочастотного спектра. Компетентний орган повинен надати відповідному суб'єкту господарювання розумну можливість висловити свою позицію та запропонувати будь-які засоби вирішення проблеми. У відповідних випадках компетентний орган може підтвердити тимчасові заходи, які діють максимум три місяці, але які можуть, у випадках, коли процедури примусового виконання не були завершені, бути продовжені на додатковий період до трьох місяців.

7. Суб'єкти господарювання мають право оскаржити заходи, вжиті згідно з цією статтею, відповідно до процедури, зазначеної в статті 31.

Стаття 31

Право на оскарження

1. Держави-члени повинні забезпечити існування ефективних механізмів на національному рівні, згідно з якими будь-який користувач або суб'єкт господарювання, що надає електронні комунікаційні мережі, послуги або пов'язані засоби, на які впливає рішення компетентного органу, має право оскаржити таке рішення в апеляційному органі, що є незалежним від залучених сторін і будь-якого зовнішнього втручання або політичного тиску, здатного поставити під загрозу його незалежну оцінку питань, що надходять до нього. Такий орган, який може бути судом, повинен мати належні експертні знання, які дозволять йому ефективно виконувати свої функції. Держави-члени повинні забезпечити належне врахування обставин справи.

До винесення рішення апеляційною інстанцією рішення компетентного органу має залишатись в силі, якщо не запроваджені тимчасові заходи відповідно до національного законодавства.

2. Якщо апеляційний орган, зазначений у параграфі 1 цієї статті, не є судовим за своїм характером, він завжди повинен надавати письмові підстави для свого рішення. Крім того, у такому випадку його рішення підлягають перевірці судом або трибуналом у значенні статті 267 ДФЄС.

Держави-члени повинні забезпечити ефективність механізму оскарження.

3. Держави-члени збирають інформацію про загальний предмет оскарження, кількість запитів про оскарження, тривалість апеляційного провадження та кількість рішень про запровадження тимчасових заходів. Держави-члени мають надавати таку інформацію, а також рішення або постанови Комісії та BEREC на їх мотивований запит.

РОЗДІЛ ІV ВНУТРІШНЬОРИНКОВІ ПРОЦЕДУРИ

ГЛАВА І

Стаття 32

Консолідація внутрішнього ринку електронних комунікацій

1. При виконанні своїх завдань відповідно до цієї Директиви національні регуляторні органи повинні максимально враховувати цілі, викладені у статті 3.

2. Національні регуляторні органи роблять внесок у розвиток внутрішнього ринку шляхом співпраці між собою та з Комісією і BEREC у прозорий спосіб з метою забезпечення послідовного застосування цієї Директиви у всіх державах-членах. З цією метою вони, зокрема, повинні співпрацювати з Комісією та BEREC для визначення типів інструментів та засобів захисту прав, найбільш придатних для розв'язання окремих видів ситуацій на ринку.

3. Якщо інше не передбачено рекомендаціями або настановами, ухваленими відповідно до статті 34 після завершення публічних консультацій, якщо це вимагається статтею 23, у разі, якщо національний регуляторний орган має намір вжити заходів, які:

(a) підпадають під дію статей 61, 64, 67, 68 або 83; і

(b) вплинуть на торгівлю між державами-членами,

він повинен оприлюднити проект заходів та повідомити про нього Комісію, BEREC та національні регуляторні органи в інших державах-членах, одночасно вказуючи причини для такого заходу відповідно до статті 20(3). Національні регуляторні органи, BEREC та Комісія можуть прокоментувати цей проект заходу протягом одного місяця. Одномісячний період не може бути продовжений.

4. Проект заходу, зазначеного в параграфі 3 цієї статті, не може бути ухвалений протягом подальших двох місяців, якщо цей захід спрямований на:

(a) визначення відповідного ринку, який відрізняється від ринків, визначених у рекомендації, зазначеній у статті 64(1); або

▼ C1

(b) визначення суб'єкта господарювання, як такого, що має, як окремо, так і спільно з іншими, значну ринкову владу відповідно до статті 67(3) або (4);

▼ В

і це вплине на торгівлю між державами-членами, а Комісія вказала національному регуляторному органу, що вона вважає, що проект заходу створить бар'єр для внутрішнього ринку або якщо вона має серйозні сумніви щодо його сумісності з правом Союзу і, зокрема, цілями, зазначеними в статті 3. Цей двомісячний період не може бути продовжений. При цьому Комісія повинна поінформувати BEREC та національні регуляторні органи про свої застереження і одночасно оприлюднити їх.

5. BEREC має оприлюднити висновок щодо застережень Комісії, зазначених у параграфі 4, вказуючи, чи він вважає, що проект заходів повинен бути збережений без змін, змінений або відкликаний, і, залежно від випадку, надати конкретні пропозиції з цією метою.

6. Протягом двомісячного періоду, зазначеного в параграфі 4, Комісія може:

- (a) ухвалити рішення, що вимагає від відповідного національного регуляторного органу відкликати проект заходу; або
- (b) ухвалити рішення про зняття застережень, зазначених у параграфі 4.

Комісія повинна максимально враховувати висновок BEREC перед ухваленням рішення.

Рішення, зазначені у пункті (a) першого підпараграфа, мають супроводжуватись детальним та об'єктивним аналізом того, чому Комісія вважає, що проект заходу не повинен бути ухвалений, разом з конкретними пропозиціями щодо внесення до нього змін.

7. Якщо Комісія ухвалила рішення відповідно до пункту (a) першого підпараграфа параграфа 6 цієї статті, що вимагає від національного регуляторного органу відкликати проект заходу, національний регуляторний орган повинен змінити або відкликати проект заходу протягом шести місяців з дати ухвалення рішення Комісією. У разі внесення змін до проекту заходу національний регуляторний орган повинен провести публічні консультації у відповідності до статті 23 і повідомити Комісію про змінений проект заходу відповідно до параграфа 3 цієї статті.

8. Відповідний національний регуляторний орган повинен максимально враховувати коментарі інших національних регуляторних органів, BEREC та Комісії і може, за винятком випадків, охоплених параграфом 4 та підпунктом (a) параграфа 6, ухвалити кінцевий проект заходу і, у такому разі, повідомити Комісію.

9. Національний регуляторний орган повідомляє Комісію та BEREC про усі ухвалені кінцеві заходи, які підпадають під підпункти (a) та (b) параграфа 3.

10. За виняткових обставин, якщо національний регуляторний орган вважає, що існує нагальна необхідність вжити заходів для захисту конкуренції та захисту інтересів користувачів, як відступ від процедури, визначеної в параграфах 3 і 4, він може негайно вжити пропорційних тимчасових заходів. Він має невідкладно повідомити Комісію, інші національні регуляторні органи та BEREC про такі заходи, разом з вичерпним обґрунтуванням. Рішення національного регуляторного органу про здійснення таких заходів на постійній основі або продовження періоду, протягом якого вони застосовуються, підпадають під дію параграфів 3 та 4.

11. Національний регуляторний орган може відкликати проект заходу у будь-який час.

Стаття 33

Порядок послідовного застосування засобів правового захисту

1. Якщо запланований захід, передбачений статтею 32(3), має на меті накласти, змінити або скасувати зобов'язання суб'єкта господарювання на застосування статті 61 або 67 у поєднанні зі статтями 69–76 та статтею 83, Комісія може в межах одномісячного періоду, зазначеного у статті 32(3), повідомити відповідний національний регуляторний орган та BEREC про наявні у неї підстави вважати, що проект заходу створить бар'єр для внутрішнього

ринку, або серйозні сумніви щодо його сумісності з правом Союзу. У такому випадку проект заходу не повинен ухвалюватися протягом подальших трьох місяців після повідомлення Комісії.

За відсутності такого повідомлення, відповідний національний регуляторний орган може ухвалити проект заходу, максимально враховуючи будь-які коментарі, зроблені Комісією, BEREC або будь-яким іншим національним регуляторним органом.

2. Протягом тримісячного періоду, зазначеного в параграфі 1 цієї статті, Комісія, BEREC та відповідний національний регуляторний орган тісно співпрацюють з метою визначення найбільш прийнятних та ефективних заходів, зважаючи на цілі, викладені у статті 3, із врахуванням позицій учасників ринку та необхідності напрацювання послідовної регуляторної практики.

3. Протягом шести тижнів з початку тримісячного періоду, зазначеного в параграфі 1, BEREC має ухвалити висновок щодо повідомлення Комісії, зазначеного в параграфі 1, вказуючи, чи вважає він, що проект заходу повинен бути змінений або відкликаний, та, у відповідних випадках, надати конкретні пропозиції з цією метою. Такий висновок повинен включати обґрунтування та оприлюднюватися.

4. Якщо у своєму висновку BEREC поділяє серйозні сумніви Комісії, він має тісно співпрацювати з відповідним національним регуляторним органом для визначення найбільш прийняттого та ефективного заходу. До закінчення тримісячного періоду, зазначеного в параграфі 1, національний регуляторний орган може:

(a) внести зміни або відкликати свій проект заходу з максимальним урахуванням повідомлення Комісії, зазначеного в параграфі 1, та висновку BEREC; або

(b) зберегти свій проект заходу.

5. Комісія може, протягом одного місяця після закінчення тримісячного періоду, зазначеного в параграфі 1, з максимальним урахуванням висновку BEREC, якщо такий є:

(a) надати рекомендацію, що вимагає від відповідного національного регуляторного органу внести зміни або відкликати проект заходу, включаючи конкретні пропозиції з цією метою, і надати обґрунтування своєї рекомендації, зокрема, якщо BEREC не поділяє серйозних сумнівів Комісії;

(b) ухвалити рішення про зняття застережень, зазначених у параграфі 1; або

(c) для проектів заходів, які підпадають під дію другого підпараграфа статті 61(3) або статті 76(2), ухвалити рішення, що вимагає від відповідного національного регуляторного органу відкликати проект заходу, щодо якого BEREC поділяє серйозні сумніви Комісії, супроводжуючи його детальним та об'єктивним аналізом того, чому Комісія вважає, що проект заходу не повинен бути ухвалений, а також конкретними пропозиціями щодо внесення змін до проекту заходу, що підлягають процедурі, зазначеній у статті 32(7), яка застосовується *mutatis mutandis*.

6. Протягом одного місяця після надання Комісією рекомендації відповідно до пункту (a) параграфа 5 або зняття застережень відповідно до підпункту (b) параграфа 5 відповідний національний регуляторний орган повинен повідомити Комісію та BEREC про ухвалений остаточний захід.

Цей період може бути продовжено, щоб дозволити національному регуляторному органу провести громадські консультації відповідно до статті 23.

7. Якщо національний регуляторний орган вирішив не вносити зміни або відкликати проект заходу на основі рекомендації, наданої відповідно до пункту (a) параграфа 5, він повинен надати обґрунтування.

8. Національний регуляторний орган може відкликати запропонований проект заходу на будь-якій стадії процедури.

Стаття 34

Імплементативні положення

За результатами консультацій з громадськістю та після консультацій з національними регуляторними органами та з максимальним урахуванням висновку BEREC, Комісія може ухвалити рекомендації або настанови стосовно статті 32, що встановлюють форму, зміст і рівень деталізації, які повинні надаватися у повідомленнях у відповідності зі статтею 32(3), обставини, за яких повідомлення не потрібні, і розрахунок строків.

ГЛАВА II

Послідовний розподіл радіочастотного спектра

Стаття 35

Процес партнерської перевірки

1. Якщо національний регуляторний або інший компетентний орган має намір здійснити процедуру відбору відповідно до статті 55(2) стосовно радіочастотного спектра, для якого були встановлені гармонізовані умови за допомогою технічних імплементаційних заходів відповідно до Рішення № 676/2002/ЄС для того, щоб забезпечити його використання для бездротових широкосмугових мереж і послуг, він, відповідно до статті 23, інформує RSPG про будь-який проект заходу, який підпадає під сферу застосування порівняльної або конкурентної процедури відбору відповідно до статті 55(2), і вказує, чи він буде і коли буде направляти RSPG запит щодо скликання Форуму партнерської перевірки.

У разі такого запиту RSPG має організувати Форум партнерської перевірки для обговорення та обміну думками щодо наданих проектів заходів і сприяти обміну досвідом та найкращими практиками щодо таких проектів заходів.

Форум партнерської перевірки має складатись з членів RSPG, організовуватись і проводитись під головуванням представника RSPG.

2. Не пізніше ніж під час публічних консультацій, які проводять відповідно до статті 23, RSPG може, у виняткових випадках, взяти на себе ініціативу щодо скликання Форуму партнерської перевірки відповідно до його внутрішнього регламенту з метою обміну досвідом та найкращими практиками щодо проекту заходу стосовно процедури відбору, якщо вона вважає, що проект заходу суттєво обмежить спроможність національного регуляторного або іншого компетентного органу досягти цілей, визначених у статтях 3, 45, 46 і 47.

3. RSPG має заздалегідь визначити та оприлюднити об'єктивні критерії для виняткового скликання Форуму партнерської перевірки.

4. Під час Форуму партнерської перевірки національний регуляторний орган або інший компетентний орган має надати пояснення щодо того, яким чином проект заходу:

- (a) сприяє розвитку внутрішнього ринку, транскордонному наданню послуг, а також конкуренції, максимізує переваги для споживача і в цілому досягає цілей, визначених у статтях 3, 45, 46 і 47 цієї Директиви, а також Рішеннях № 676/2002/ЄС та № 243/2012/ЄС;
- (b) забезпечує дієве та ефективне використання радіочастотного спектра;
- (c) забезпечує стабільні та передбачувані інвестиційні умови для наявних та потенційних користувачів радіочастотного спектра при розгортанні мереж для надання електронних

комунікаційних послуг, які базуються на використанні радіочастотного спектра.

5. Форум партнерської перевірки повинен бути відкритим для добровільної участі експертів від інших компетентних органів та BEREC.
6. Форум партнерської перевірки має проводитись лише один раз протягом загальнонаціонального процесу підготовки та консультацій щодо єдиної процедури відбору, що стосується однієї або декількох смуг радіочастотного спектра, якщо національний регуляторний або інший компетентний орган не направляє запит про повторне зібрання.
7. На запит національного регуляторного або іншого компетентного органу, який направив запит про зустріч, RSPG може ухвалити звіт про те, яким чином проект заходу досягає цілей, передбачених у параграфі 4, відображаючи погляди, якими обмінювалися у рамках Форуму партнерської перевірки.
8. RSPG має оприлюднити у лютому кожного року звіт про проекти заходів, що обговорюються відповідно до параграфів 1 і 2. У звіті повинні бути зазначені досвід та відмічені кращі практики.
9. Після Форуму партнерської перевірки, на запит національного регуляторного або іншого компетентного органу, який направив запит про зустріч, RSPG може ухвалити висновок щодо проекту заходу.

Стаття 36

Гармонізований розподіл радіочастотного спектра

Якщо використання радіочастотного спектра гармонізовано, умови та процедури доступу узгоджені, а суб'єкти господарювання, яким розподіляється радіочастотний спектр, обрані відповідно до міжнародних угод та правил Союзу, відповідно до вищезазначеного, держави-члени надають право користування таким радіочастотним спектром. Якщо всі національні умови, пов'язані з правом користування відповідним радіочастотним спектром були задоволені у випадку загальної процедури відбору, держави-члени не повинні встановлювати будь-яких додаткових умов, додаткових критеріїв або процедур, які б обмежували, змінювали або затримували належну імплементацію загального розподілу такого радіочастотного спектра.

Стаття 37

Процес спільної авторизації для надання індивідуальних прав користування радіочастотним спектром

Дві або декілька держав-членів можуть співпрацювати одна з одною і з RSPG, беручи до уваги будь-який інтерес, висловлений учасниками ринку, шляхом спільного визначення загальних аспектів процесу авторизації та, де доцільно, також спільного проведення процесу відбору для надання індивідуальних прав користування радіочастотним спектром.

При розробці процесу спільної авторизації держави-члени можуть враховувати такі критерії:

- (a) окремі національні процеси надання авторизації мають ініціюватися та імплементуватися компетентними органами відповідно до спільно узгодженого графіку;
- (b) він має передбачати, де доцільно, загальні умови та процедури відбору і надання індивідуальних прав користування радіочастотним спектром серед відповідних держав-членів;
- (c) він повинен передбачати, де доцільно, загальні або порівнянні умови, які повинні бути прикріплені до індивідуальних прав користування радіочастотним спектром серед відповідних держав-членів, що дозволяло б, серед іншого, розподіляти користувачам подібні блоки радіочастотного спектра;
- (d) він повинен бути відкритим в будь-який час для інших держав-членів, доки не буде

проведений процес спільної авторизації.

Якщо, незважаючи на зацікавленість учасників ринку, держави-члени не діють спільно, вони мають поінформувати таких учасників ринку про причини, що пояснюють їхнє рішення.

ГЛАВА III

Процедури гармонізації

Стаття 38

Процедури гармонізації

1. Якщо Комісія вважає, що розбіжності в імplementації національними регуляторними або іншими компетентними органами регуляторних завдань, зазначених у цій Директиві, можуть створити бар'єр для внутрішнього ринку, Комісія може, максимально враховуючи висновки BEREC або, у відповідних випадках, RSPG, ухвалити рекомендації або, з урахуванням параграфу 3 цієї статті, ухвалити рішення щодо забезпечення за допомогою імplementаційних актів гармонізованого застосування цієї Директиви з метою сприяння досягненню цілей, викладених у статті 3.
2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб національні регуляторні та інші компетентні органи при виконанні своїх завдань максимально враховували рекомендації, зазначені в параграфі 1. Якщо національний регуляторний або інший компетентний орган вирішує не виконувати рекомендацію, він має поінформувати Комісію, зазначаючи підстави своєї позиції.
3. Рішення, ухвалені відповідно до параграфу 1, мають включати лише зазначення гармонізованого або скоординованого підходу з метою вирішення наступних питань:
 - (a) непослідовної імplementації національними регуляторними органами загальних регуляторних підходів щодо регулювання ринків електронних комунікацій при застосуванні статей 64 і 67, якщо це створює бар'єр для внутрішнього ринку; такі рішення не повинні стосуватися окремих повідомлень, виданих національними регуляторними органами відповідно до статті 32; у такому випадку Комісія має пропонувати лише проект рішення:
 - (i) не менше, ніж через два роки після ухвалення Комісією рекомендації стосовно того ж самого питання; і
 - (ii) максимально враховуючи висновок BEREC щодо ухвалення такого рішення, що має надаватись BEREC протягом трьох місяців з моменту запиту Комісії;
 - (b) ресурсів нумерації, включаючи діапазони номерів, можливості перенесення номерів та ідентифікаторів, систем перекладу номерів та адрес, а також доступу до служб екстреної допомоги через єдиний європейський номер екстреної допомоги «112».
4. Імplementаційні акти, зазначені в параграфі 1 цієї статті, ухвалюють згідно з експертною процедурою, зазначеною у статті 118(4).
5. BEREC може, за власною ініціативою, консультувати Комісію щодо того, чи слід затверджувати захід відповідно до параграфу 1.
6. Якщо Комісія не ухвалила рекомендацію або рішення протягом одного року з дати ухвалення BEREC висновку, що вказує на наявність розбіжностей у виконанні національними регуляторними або іншими компетентними органами регуляторних завдань, зазначених у цій Директиві, що може створити бар'єр для внутрішнього ринку, вона повинна інформувати Європейський Парламент і Раду про підстави для цього, а також оприлюднити такі підстави.

Якщо Комісія ухвалила рекомендацію відповідно до параграфа 1, але непослідовна імплементація, що створює бар'єр для внутрішнього ринку, зберігається протягом двох років після цього, Комісія, з урахуванням параграфа 3, має ухвалити рішення за допомогою імплементаційного акту відповідно до параграфа 4.

Якщо Комісія протягом подальшого року з моменту затвердження будь-якої рекомендації, ухвалені відповідно до другого підпараграфа, не ухвалила рішення, вона має інформувати Європейський Парламент і Раду про підстави для цього, а також оприлюднити такі підстави.

Стаття 39

Стандартизація

1. Комісія повинна розробити та опублікувати в Офіційному віснику Європейського Союзу перелік обов'язкових стандартів або специфікацій, які слугуватимуть основою для заохочення гармонізованого надання електронних комунікаційних мереж, електронних комунікаційних послуг, пов'язаних засобів і пов'язаних послуг. У разі необхідності, Комісія може, після консультацій з Комітетом, заснованим Директивою (ЄС) 2015/1535, направити запит щодо розробки таких стандартів європейськими організаціями стандартизації (Європейський комітет зі стандартизації (CEN), Європейський комітет зі стандартизації в електротехніці (Cenelec) та Європейський інститут телекомунікаційних стандартів (ETSI)).

2. Держави-члени повинні заохочувати використання стандартів або специфікацій, зазначених в параграфі 1, для надання послуг, технічних інтерфейсів або мережевих функцій у тій мірі, яка є суворо необхідною для забезпечення взаємодійності послуг, наскрізного підключення, сприяння питанням зміни надавача послуг і перенесення номерів та ідентифікаторів, а також покращення свободи вибору для користувачів.

За відсутності опублікованих стандартів або специфікацій відповідно до параграфа 1, держави-члени мають заохочувати імплементацію стандартів або специфікацій, затверджених європейськими організаціями зі стандартизації.

За відсутності таких стандартів або специфікацій держави-члени повинні заохочувати імплементацію міжнародних стандартів або рекомендацій, ухвалених Міжнародним союзом електрозв'язку (МСЕ), Європейською конференцією адміністрацій зв'язку (СЕРТ), Міжнародною організацією зі стандартизації (ІСО) та Міжнародною електротехнічною комісією (ІЕС).

Якщо міжнародні стандарти існують, держави-члени повинні заохочувати європейські організації зі стандартизації використовувати їх або відповідні їх частини як основу для розроблюваних ними стандартів, за винятком випадків, коли такі міжнародні стандарти або відповідні частини були б неефективними.

Жодні стандарти або специфікації, зазначені в параграфі 1 або в цьому параграфі, не повинні перешкоджають доступу, який може вимагатися відповідно до цієї Директиви, де це можливо.

3. Якщо стандарти або специфікації, зазначені в параграфі 1, не були належним чином імплементовані, що призвело до того, що взаємодійність послуг в одній або декількох державах-членах не може бути забезпечена, то імплементація таких стандартів або специфікацій може ставати обов'язковою згідно з процедурою, встановленою в параграфі 4, виключно у тій мірі, що є суворо необхідною для забезпечення такої взаємодійності та для покращення свободи вибору для користувачів.

4. Якщо Комісія має намір зробити імплементацію деяких стандартів або специфікацій обов'язковою, вона публікує повідомлення в Офіційному віснику Європейського Союзу і запрошує усі відповідні сторони публічно надати свої коментарі. Комісія за допомогою імплементаційних актів повинна зробити імплементацію відповідних стандартів обов'язковою,

посилаючись на них як на обов'язкові стандарти в переліку стандартів або специфікацій, опублікованих в Офіційному віснику Європейського Союзу.

5. Якщо Комісія вважає, що стандарти або специфікації, зазначені в параграфі 1, більше не сприяють наданню гармонізованих електронних комунікаційних послуг, більше не відповідають потребам споживачів або перешкоджають технологічному розвитку, вона повинна вилучити їх зі списку стандартів або специфікацій, зазначеного у параграфі 1.

6. Якщо Комісія вважає, що стандарти або специфікації, зазначені в параграфі 4, більше не сприяють наданню гармонізованих електронних комунікаційних послуг, більше не відповідають потребам споживачів або перешкоджають технологічному розвитку, вона повинна за допомогою імплементаційних актів вилучити такі стандарти та специфікації зі списку стандартів або специфікацій, зазначеного у параграфі 1.

7. Імплементаційні акти, зазначені в параграфах 4 та 6 цієї статті, ухвалюють згідно з експертною процедурою, зазначеною у статті 118(4).

8. Ця стаття не застосовується до будь-яких основних вимог, специфікації інтерфейсу або гармонізованих стандартів, на які поширюється Директива 2014/53/ЄС.

РОЗДІЛ V

БЕЗПЕКА

Стаття 40

Безпека мереж і послуг

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб надавачі електронних комунікаційних мереж загального користування або загальнодоступних електронних комунікаційних послуг вживали належних та пропорційних технічних та організаційних заходів для належного управління ризиками, що виникають для безпеки мереж та послуг. Беручи до уваги сучасний рівень техніки, такі заходи повинні забезпечувати рівень безпеки, що відповідає наявним ризикам. Зокрема, для запобігання та мінімізації впливу інцидентів безпеки на користувачів та на інші мережі та послуги необхідно, де доцільно, вживати заходів, включаючи забезпечення шифрування.

Європейське агентство з питань мережевої та інформаційної безпеки («ENISA») має сприяти, відповідно до Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 526/2013 (³), координації держав-членів з метою уникнення розбіжностей між національними вимогами, що можуть спричинити ризики для безпеки та бар'єри для внутрішнього ринку.

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб надавачі електронних комунікаційних мереж загального користування або загальнодоступних електронних комунікаційних послуг без зайвої затримки повідомляли компетентний орган про інцидент безпеки, який суттєво вплинув на роботу мереж або послуг.

З метою визначення значущості впливу інциденту безпеки, за наявності, слід враховувати, зокрема, такі параметри:

- (a) кількість користувачів, які постраждали від інциденту безпеки;
- (b) тривалість інциденту безпеки;
- (c) розмір території, що постраждала від інциденту безпеки;
- (d) ступінь впливу на функціонування мережі або послуги;
- (e) ступінь впливу на економічну та соціальну діяльність.

Якщо доцільно, відповідний компетентний орган має поінформувати компетентні органи інших держав-членів та ENISA. Відповідний компетентний орган може інформувати громадськість або вимагати цього від надавачів, якщо він приходить до висновку, що розкриття інформації про інцидент безпеки відповідає інтересам суспільства.

Один раз на рік відповідний компетентний орган повинен надати Комісії та ENISA підсумковий звіт про отримані повідомлення та заходи, вжиті відповідно до цього параграфу.

3. Держави-члени повинні забезпечити, щоб у разі виникнення особливої та істотної загрози інциденту безпеки в електронних комунікаційних мережах загального користування або загальнодоступних електронних комунікаційних послугах, надавачі таких мереж або послуг інформували своїх користувачів, які можуть постраждати від такої загрози, про можливі захисні заходи або засоби захисту, які можуть вжити користувачі. Там, де це доцільно, надавачі також мають інформувати своїх користувачів про саму загрозу.

4. Ця стаття не обмежує дію Регламенту (ЄС) 2016/679 та Директиви 2002/58/ЄС.

5. Комісія, максимально враховуючи висновок ENISA, може ухвалювати імплементаційні акти, в яких детально описані технічні та організаційні заходи, зазначені в параграфі 1, а також обставини, формат і процедури, що застосовуються до вимог щодо повідомлення згідно з параграфом 2. Вони, наскільки це можливо, мають базуватись на європейських та міжнародних стандартах і не перешкоджати державам-членам ухвалювати додаткові вимоги для досягнення цілей, встановлених в параграфі 1.

Такі імплементаційні акти ухвалюють згідно з експертною процедурою, зазначеною в статті 118(4).

Стаття 41

Імплементація і забезпечення виконання

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб з метою імплементації статті 40 компетентні органи мали повноваження видавати обов'язкові до виконання розпорядження, включаючи ті, що стосуються заходів, необхідних для врегулювання інциденту безпеки або запобігання його виникненню, якщо виявлено суттєву загрозу, а також терміни їх реалізації надавачами електронних комунікаційних мереж загального користування або загальнодоступних електронних комунікаційних послуг.

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб компетентні органи мали повноваження вимагати від надавачів електронних комунікаційних мереж загального користування або загальнодоступних електронних комунікаційних послуг:

- (a) надавати інформацію, необхідну для оцінювання безпеки їхніх мереж і послуг, включаючи задокументовані правила безпеки; і
- (b) підпорядковуватися аудиту безпеки, який проводиться кваліфікованим незалежним органом або компетентним органом, і надавати його результати компетентному органу; вартість аудиту оплачується надавачем.

3. Держави-члени повинні забезпечити, щоб компетентні органи мали всі повноваження, необхідні для розслідування випадків невідповідності та їх впливу на безпеку мереж і послуг.

4. Держави-члени повинні забезпечити, щоб, з метою імплементації статті 40, компетентні органи мали повноваження отримувати допомогу Групи реагування на інцидент комп'ютерної безпеки (далі — «CSIRT»), призначеної відповідно до статті 9 Директиви (ЄС) 2016/1148 стосовно питань, що підпадають під завдання CSIRT відповідно до пункту 2 додатка I до цієї Директиви.

5. Компетентні органи, у відповідних випадках та згідно з національним законодавством, мають консультуватись та співпрацювати з відповідними національними правоохоронними

органами, компетентними органами у значенні статті 8(1) Директиви (ЄС) 2016/1148 та національними органами захисту даних.

ЧАСТИНА II

МЕРЕЖІ

РОЗДІЛ I

ВИХІД НА РИНОК І РОЗГОРТАННЯ

ГЛАВА I

Збори

Стаття 42

Плата за права користування радіочастотним спектром та права на встановлення засобів

1. Держави-члени можуть дозволяти компетентному органу встановлювати плату за права користування радіочастотним спектром або права встановлювати на об'єктах державної або приватної власності, над або під ними засоби, які використовують для надання електронних комунікаційних мереж або послуг та пов'язаних засобів, щоб забезпечити оптимальне використання таких ресурсів. Держави-члени повинні забезпечити, щоб така плата була об'єктивно виправданою, прозорою, недискримінаційною та пропорційною до її мети і повинні враховувати загальні цілі цієї Директиви.

2. Що стосується прав користування радіочастотним спектром, держави-члени мають прагнути забезпечити встановлення відповідної плати на рівні, що забезпечує ефективний розподіл та використання радіочастотного спектра, у тому числі шляхом:

- (a) встановлення резервних цін у вигляді мінімальної плати за права користування радіочастотним спектром з урахуванням вартості таких прав з точки зору їх можливого альтернативного використання;
- (b) врахування витрат, пов'язаних з прикріпленими до таких прав умовами;
- (c) застосування, наскільки це можливо, домовленостей про оплату, пов'язаних з фактичною доступністю радіочастотного спектра для користування.

ГЛАВА II

Доступ до землі

Стаття 43

Сервітути

1. Держави-члени повинні забезпечити, якщо компетентний орган розглядає заяву про надання прав:

- на встановлення засобів на державній або приватній власності, над або під нею, суб'єкту господарювання, авторизованому надавати електронні комунікаційні мережі загального користування, або

— на встановлення засобів на державній або приватній власності, над або під нею, суб'єкту господарювання, авторизованому надавати інші електронні комунікаційні мережі, аніж електронні комунікаційні мережі загального користування,

щоб такий компетентний орган:

- (а) діяв на основі простих, ефективних, прозорих і загальнодоступних процедур, що застосовуються без дискримінації і без затримки, і в будь-якому випадку ухвалював рішення протягом шести місяців з моменту подання заяви, крім випадків експропріації; і
- (б) дотримувався принципів прозорості та недискримінації при прикріпленні умов до будь-яких таких прав.

Процедури, зазначені в пунктах (а) і (б), можуть відрізнятися залежно від того, чи надає заявник електронні комунікаційні мережі загального користування.

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб, якщо або місцеві органи влади зберігають право власності або контролюють суб'єкти господарювання, що надають електронні комунікаційні мережі загального користування або загальнодоступні електронні комунікаційні послуги, існувало ефективне структурне відокремлення функції, відповідальної за надання прав, зазначених у параграфі 1, від діяльності, пов'язаної з власністю або контролем.

Стаття 44

Спільне розміщення та спільне використання елементів мережі та пов'язаних засобів для надавачів електронних комунікаційних мереж

1. Якщо оператор скористався правом, передбаченим згідно з національним законодавством, щодо встановлення засобів на державній або приватній власності, над чи під нею, або скористався процедурою експропріації або отримання права користування власністю, компетентні органи можуть накладати зобов'язання про спільне розміщення та спільне використання елементів мережі та пов'язаних засобів, встановлених на такій основі, з метою захисту навколишнього середовища, охорони здоров'я, громадської безпеки або для досягнення цілей планування міста та країни.

Зобов'язання щодо спільного розміщення або спільного використання елементів мережі та встановлених засобів і спільного використання майна може бути накладено лише після відповідного періоду громадських консультацій, протягом якого всім зацікавленим сторонам буде надана можливість висловити свої думки, і лише у конкретних сферах, де таке використання вважається необхідним для досягнення цілей, передбачених у першому підпараграфі. Компетентні органи можуть встановлювати спільне використання таких засобів або майна, включаючи землю, будівлі, кабельні вводи будівель, кабельні мережі будівель, щогли, антени, вежі та інші допоміжні споруди, канали, кабелепроводи, люки, шафи або заходи, що сприяють координації публічних будівельних робіт. У разі необхідності держава-член може призначити національний регуляторний або інший компетентний орган для виконання одного або декількох з таких завдань:

- (а) координування процесу, передбаченого цією статтею;
- (б) функціонування в якості єдиного інформаційного пункту;
- (с) встановлення правил розподілу витрат за спільне використання засобів або власності та координацію будівельних робіт.

2. Заходи, вжиті компетентним органом відповідно до цієї статті, повинні бути об'єктивними, прозорими, недискримінаційними та пропорційними. Там, де це доцільно, такі заходи мають здійснюватися у координації з національними регуляторними органами.

ГЛАВА III

Доступ до радіочастотного спектра

Секція 1

Дозволи

Стаття 45

Управління радіочастотним спектром

1. Беручи належним чином до уваги той факт, що радіочастотний спектр є суспільним благом, що має важливу соціальну, культурну та економічну цінність, держави-члени повинні забезпечити ефективне управління радіочастотним спектром для надання електронних комунікаційних мереж та послуг на їхній території відповідно до статей 3 та 4. Вони повинні забезпечити, щоб розподіл, видача загальної авторизації та надання індивідуальних прав користування радіочастотним спектром для електронних комунікаційних мереж та послуг компетентними органами здійснювалися на основі об'єктивних, прозорих, про-конкурентних, недискримінаційних та пропорційних критеріїв.

При застосуванні цієї статті держави-члени повинні дотримуватись відповідних міжнародних угод, включаючи Регламенти радіозв'язку МСЕ та інші угоди, підписані в рамках МСЕ, що стосуються радіочастотного спектра, наприклад, домовленість, досягнуту на Регіональній конференції з питань радіозв'язку 2006 року, і можуть брати до уваги політичні міркування.

2. Держави-члени повинні сприяти гармонізації використання радіочастотного спектра електронними комунікаційними мережами та послугами по всьому Союзу, відповідно до необхідності забезпечення їх дієвого та ефективного використання, для досягнення переваг для споживача, таких, як конкуренція, економія на масштабах та взаємодійність мереж і послуг. При цьому вони діють відповідно до статті 4 цієї Директиви та Рішення № 676/2002/ЄС, зокрема:

- (a) забезпечуючи бездротове широкопasmове покриття своєї національної території та населення з високою якістю та швидкістю, а також покриття основних національних та європейських транспортних шляхів, включаючи транс'європейську транспортну мережу, як зазначено у Регламенті Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1315/2013 (⁴);
- (b) сприяючи швидкому розвитку в Союзі нових бездротових комунікаційних технологій і програмних застосунків, в тому числі, у відповідних випадках, із застосуванням міжсекторального підходу;
- (c) забезпечуючи передбачуваність та послідовність надання, продовження, зміни, обмеження та позбавлення прав користування радіочастотним спектром з метою сприяння довгостроковим інвестиціям;
- (d) забезпечуючи запобігання транскордонним чи національним шкідливим завадам відповідно до статей 28 та 46, а також вживаючи відповідних попереджувальних та коригувальних заходів з цією метою;
- (e) сприяючи спільному використанню радіочастотного спектра для подібних або різних видів використання радіочастотного спектра відповідно до законодавства про конкуренцію;
- (f) застосовуючи найбільш відповідну та найменш обтяжливу систему авторизації, що є можливою відповідно до статті 46, таким чином, щоб максимізувати гнучкість, спільне використання та ефективність використання радіочастотного спектра;

- (g) застосовуючи правила надання, передачі, продовження, зміни та позбавлення прав користування радіочастотним спектром, які чітко та прозоро встановлені з метою гарантування регуляторної визначеності, послідовності та передбачуваності;
- (h) дотримуючись послідовності та передбачуваності в усьому Союзі стосовно дозволеного способу використання радіочастотного спектра для захисту здоров'я населення з урахуванням Рекомендації 1999/519/ЄС.

Для цілей першого підпараграфу і в контексті розробки технічних імплементаційних заходів для смуги радіочастотного спектра згідно з рішенням № 676/2002/ЄС, Комісія може направити RSPG запит щодо ухвалення висновку, що рекомендує найбільш прийнятні режими авторизації для використання радіочастотного спектра у такій смузі частот або її частинах. Якщо доцільно і з максимальним урахуванням такого висновку, Комісія може ухвалити рекомендацію з метою сприяння послідовному підходу в Союзі стосовно режимів авторизації для використання такої смуги частот.

Якщо Комісія розглядає питання про вжиття заходів у відповідності до статті 39(1), (4), (5) та (6), вона може направити RSPG запит щодо ухвалення висновку стосовно наслідків будь-якого такого стандарту або специфікації для координації, гармонізації та доступності радіочастотного спектра. Комісія зобов'язана максимально враховувати висновок RSPG при ухваленні будь-яких подальших кроків.

3. У разі відсутності ринкового попиту на національному або регіональному рівні на використання смуги в гармонізованому радіочастотному спектрі держави-члени можуть дозволити альтернативне використання всієї або частини такої смуги, включаючи наявні види використання, відповідно до параграфів 4 та 5 цієї статті, за умови, що:

- (a) висновок про відсутність ринкового попиту на використання такої смуги базується на публічних консультаціях згідно зі статтею 23, включаючи прогноз ринкового попиту;
- (b) таке альтернативне використання не заважає або не перешкоджає доступності або використанню такої смуги в інших державах-членах; і
- (c) відповідна держава-член належним чином враховує довгострокову доступність або використання такої смуги в Союзі та економію на масштабах для обладнання, що є результатом використання гармонізованого радіочастотного спектра в Союзі.

Будь-яке рішення щодо альтернативного використання у виняткових випадках має підлягати регулярному перегляду і в будь-якому випадку негайно переглядається за належним чином обґрунтованим запитом потенційного користувача до компетентного органу щодо використання смуги відповідно до технічного імплементаційного заходу. Держава-член інформує Комісію та інші держави-члени про ухвалені рішення та його підстави, а також про результати будь-якого його перегляду.

4. Без обмеження дії другого підпараграфу, держави-члени повинні забезпечити, щоб усі види технологій, що використовуються для надання електронних комунікаційних мереж або послуг, могли бути використані в радіочастотному спектрі, заявленому для надання електронних комунікаційних послуг у їхньому Національному плані розподілу частот відповідно до права Союзу.

Держави-члени можуть, однак, передбачати пропорційні та недискримінаційні обмеження для окремих типів радіомережі або технології бездротового доступу, що використовуються для електронних комунікаційних послуг, де це необхідно для того, щоб:

- (a) уникати шкідливих завад;
- (b) захищати здоров'я населення від електромагнітних полів, максимально враховуючи Рекомендацію 1999/519/ЄС;
- (c) забезпечувати технічну якість обслуговування;

- (d) забезпечувати максимізацію спільного використання радіочастотного спектра;
- (e) підтримувати ефективне користування радіочастотним спектром; або
- (f) забезпечувати виконання цілей загального інтересу відповідно до параграфа 5.

5. Без обмеження другого підпараграфа, держави-члени повинні забезпечити, щоб усі види електронних комунікаційних мереж або послуг могли надаватися в радіоспектрі, заявленому як доступний для електронних комунікаційних послуг у їхньому Національному плані розподілу частот відповідно до права Союзу. Держави-члени можуть, однак, передбачити пропорційні та недискримінаційні обмеження для видів електронних комунікаційних послуг, що надаватимуться, включаючи, у разі необхідності, виконання вимог відповідно до Регламенту радіозв'язку МСЕ.

Заходи, які вимагають надання електронних комунікаційних послуг у певній смузі частот, доступних для електронних комунікаційних послуг, мають бути обґрунтованими для забезпечення виконання цілей загального інтересу, встановлених державами-членами відповідно до права Союзу, включаючи, але не обмежуючись:

- (a) безпеку життя;
- (b) сприяння соціальній, регіональній або територіальному згуртуванню;
- (c) уникнення неефективного використання радіочастотного спектра; або
- (d) сприяння культурному та мовному розмаїттю та плюралізму засобів масової інформації, наприклад, надання послуг радіо- та телевізійного мовлення.

Захід, що забороняє надання будь-якої іншої електронної комунікаційної послуги у певній смузі частот, може вживатись лише у випадках, коли це обґрунтовується необхідністю захисту служб охорони життя. Держави-члени можуть, у виняткових випадках, також розширювати дію такого заходу з метою виконання інших цілей загального інтересу, встановлених державами-членами відповідно до права Союзу.

6. Держави-члени повинні регулярно переглядати необхідність обмежень, зазначених у параграфах 4 і 5, і оприлюднювати результати таких переглядів.

7. Обмеження, встановлені до 25 травня 2011 року, повинні бути приведеними у відповідність до параграфів 4 та 5 до 20 грудня 2018 року.

Стаття 46

Авторизація використання радіочастотного спектра

1. Держави-члени повинні сприяти користуванню радіочастотним спектром, включаючи спільне користування, відповідно до загальної авторизації і обмежувати надання індивідуальних прав користування радіочастотним спектром ситуаціями, коли такі права необхідні для максимального ефективного користування спектром з огляду на попит та із врахуванням критеріїв, викладених у другому підпараграфі. У всіх інших випадках вони встановлюють умови користування радіочастотним спектром у загальній авторизації.

З цією метою держави-члени повинні ухвалювати рішення щодо найбільш прийняттого режиму авторизації користування радіочастотним спектром, з урахуванням:

- (a) специфічних характеристик відповідного радіочастотного спектра;
- (b) необхідності захисту від шкідливих завад;
- (c) створення надійних умов для спільного користування радіочастотним спектром, де це необхідно;
- (d) необхідності забезпечити технічну якість комунікацій або послуг;
- (e) цілей загального інтересу, встановлених державами-членами відповідно до права

Союзу;

- (f) необхідності гарантувати ефективне користування радіочастотним спектром.

При розгляді питання стосовно видачі загальної авторизації або надання індивідуальних прав користування гармонізованим радіочастотним спектром з урахуванням технічних імплементаційних заходів, вжитих відповідно до статті 4 Рішення № 676/2002/ЄС, держави-члени повинні намагатись звести до мінімуму проблеми шкідливих завад, у тому числі у випадках спільного користування радіочастотним спектром на основі поєднання загальної авторизації та індивідуальних прав користування.

У відповідних випадках держави-члени мають розглядати можливість дозволити користування радіочастотним спектром на основі поєднання загальної авторизації та індивідуальних прав користування, беручи до уваги ймовірний вплив різного поєднання загальної авторизації та індивідуальних прав користування та поступового їх переміщення з однієї категорії у іншу на конкуренцію, інновації та вихід на ринок.

Держави-члени мають прагнути мінімізувати обмеження користування радіочастотним спектром, приділяючи належну увагу технологічним рішенням для управління шкідливими завадами, щоб встановлювати найменш обтяжливий режим авторизації.

2. При ухваленні рішення відповідно до параграфу 1 з метою полегшення спільного користування радіочастотним спектром компетентні органи забезпечують чітко визначення умов для спільного користування радіочастотним спектром. Такі умови мають сприяти ефективному користуванню радіочастотним спектром, конкуренції та інноваціям.

Стаття 47

Умови, включені до індивідуальних прав користування радіочастотним спектром

1. Компетентні органи мають включати умови в індивідуальні права користування радіочастотним спектром відповідно до статті 13(1) таким чином, щоб забезпечити оптимальне та найбільш ефективне користування радіочастотним спектром. Перед наданням або продовженням таких прав вони повинні чітко встановити будь-які такі умови, включно з необхідним рівнем користування та можливістю виконувати таку вимогу шляхом продажу або лізингу, щоб забезпечити виконання таких умов відповідно до статті 30. Умови, включені до продовження прав користування радіочастотним спектром, не повинні надавати неправомірні переваги наявним власникам таких прав.

Такі умови повинні визначати застосовні параметри, включаючи будь-який кінцевий термін для реалізації прав користування, невиконання яких надало б право компетентному органу позбавити права користування або вжити інші заходи.

Компетентні органи повинні своєчасно та у відкритий спосіб консультуватися та інформувати зацікавлені сторони про умови, включені до індивідуальних прав користування, до моменту їх встановлення. Вони заздалегідь мають визначати та інформувати зацікавлені сторони у прозорий спосіб про критерії оцінювання виконання таких умов.

2. При включенні умов до індивідуальних прав користування радіочастотним спектром компетентні органи можуть, зокрема, з метою забезпечення дієвого та ефективного користування радіочастотним спектром або для сприяння розширенню покриття, передбачати такі можливості:

- (a) спільне використання пасивної або активної інфраструктури, яка базується на радіоспектрі, або самого радіочастотного спектра;
- (b) угоди про доступ до комерційного роумінгу;
- (c) спільне розгортання інфраструктури для надання мереж або послуг, які спираються на користування радіочастотним спектром.

Компетентні органи мають не перешкоджати спільному користуванню радіочастотним спектром в умовах, включених до прав користування радіочастотним спектром. Виконання суб'єктами господарювання умов, встановлених згідно з цим параграфом, залишається предметом законодавства про конкуренцію.

Секція 2

Права користування

Стаття 48

Надання індивідуальних прав користування радіочастотним спектром

1. Якщо необхідно надавати індивідуальні права користування радіочастотним спектром, держави-члени повинні надати такі права на запит будь-якому суб'єкту господарювання для надання електронних комунікаційних мереж або послуг на підставі загальної авторизації, зазначеної в статті 12, з урахуванням статті 13, пункту (с) статті 21(1) та статті 55 та будь-яких інших правил, що забезпечують ефективне використання таких ресурсів відповідно до цієї Директиви.

2. Без обмеження конкретних критеріїв і процедур, ухвалених державами-членами для надання індивідуальних прав користування радіочастотним спектром надавачам послуг радіо- або телевізійного мовлення з метою досягнення цілей загального інтересу відповідно до права Союзу, індивідуальні права користування радіочастотним спектром мають надаватися через відкриті, об'єктивні, прозорі, недискримінаційні та пропорційні процедури та відповідно до статті 45.

3. Виняток із вимоги щодо відкритих процедур може застосовуватися, коли надання індивідуальних прав користування радіочастотним спектром надавачам послуг радіо- та телевізійного мовлення є необхідним для досягнення цілей загального інтересу, встановлених державами-членами відповідно до права Союзу.

4. Компетентні органи мають розглядати заявки на отримання індивідуальних прав користування радіочастотним спектром в контексті процедур відбору відповідно до об'єктивних, прозорих, пропорційних і недискримінаційних критеріїв прийнятності, які визначаються заздалегідь і відображають умови, які будуть включені до таких прав. Компетентні органи повинні мати можливість вимагати від заявників всю необхідну інформацію для того, щоб на основі таких критеріїв оцінити їхню здатність дотримуватися відповідних умов. Якщо компетентний орган приходить до висновку, що заявник не володіє необхідними можливостями, він повинен ухвалити належним чином обґрунтоване рішення з цього приводу.

5. При наданні індивідуальних прав користування радіочастотним спектром держави-члени мають визначити, чи такі права можуть передаватися або надаватися в оренду власником прав і за яких умов. Статті 45 та 51 застосовуються.

6. Компетентний орган повинен ухвалити, повідомити та оприлюднити рішення про надання індивідуальних прав користування радіочастотним спектром якнайшвидше після отримання повністю оформленої заявки та протягом шести тижнів у випадку радіочастотного спектра, заявленого як доступний для електронних комунікаційних послуг у Національному плані розподілу частот. Такий строк не повинен обмежувати дію статті 55(7) та будь-які міжнародні угоди, що стосуються користування радіочастотним спектром або орбітальних позицій.

Стаття 49

Строк дії прав

1. Якщо держави-члени дозволяють користування радіочастотним спектром шляхом надання індивідуальних прав користування на обмежений період часу, вони повинні забезпечити, щоб право користування надавалося на період, який є прийнятним з огляду на цілі, які переслідуються відповідно до статті 55(2), беручи до уваги необхідність забезпечення конкуренції, а також, зокрема, дієвого та ефективного користування радіочастотним спектром, сприяння інноваціям та ефективним інвестиціям, у тому числі шляхом надання відповідного періоду для амортизації інвестицій.

2. Якщо держави-члени надають індивідуальні права користування радіочастотним спектром, для яких гармонізовані умови користування були встановлені технічними імплементаційними заходами відповідно до Рішення № 676/2002/ЄС, для забезпечення можливості його використання для бездротових широкосмугових електронних комунікаційних послуг («бездротові широкосмугові послуги») на обмежений період, вони повинні забезпечити регуляторну передбачуваність для власників прав користування протягом періоду не менше 20 років щодо умов для інвестування в інфраструктуру, що спирається на користування таким радіочастотним спектром, з урахуванням вимог, зазначених у параграфі 1 цієї статті. Ця стаття застосовується, якщо доцільно, з урахуванням будь-яких змін до умов, пов'язаних з такими правами користування відповідно до статті 18.

З цією метою держави-члени повинні забезпечити, щоб такі права були дійсними протягом не менше 15 років і передбачали, якщо це необхідно для дотримання першого підпараграфу, належне продовження строку їхньої дії відповідно до умов, викладених у цьому параграфі.

Держави-члени повинні робити доступними загальні критерії продовження строку дії прав користування, у прозорий спосіб для всіх зацікавлених сторін перед наданням прав користування, як частину умов, встановлених відповідно до статті 55(3) та (6). Такі загальні критерії стосуються:

- (a) необхідності забезпечення дієвого та ефективного користування відповідним радіочастотним спектром, цілей, переслідуваних у пунктах (a) та (b) статті 45(2), або необхідності досягнення цілей загального інтересу, пов'язаних із забезпеченням безпеки життя, громадського порядку, громадської безпеки або оборони; і
- (b) необхідності забезпечення не викривленої конкуренції.

Щонайменше за два роки до закінчення початкового строку дії індивідуального права користування компетентний орган повинен здійснити об'єктивне та перспективне оцінювання загальних критеріїв, встановлених для продовження строку дії такого права користування, враховуючи пункт (c) статті 45(2). За умови, що компетентний орган не ініціював процедуру примусового виконання через недотримання умов, передбачених правами користування згідно зі статтею 30, він повинен продовжити строк дії права користування, якщо він не дійшов висновку, що таке продовження не відповідає загальним критеріям, викладеним у пунктах (a) або (b) третього підпараграфу цього параграфу.

На основі такого оцінювання компетентний орган повинен повідомити власника права про те, чи буде надано продовження строку дії права користування.

Якщо таке продовження не надається, компетентний орган повинен застосувати статтю 48 для надання прав користування для такої окремої смуги радіочастотного спектра.

Будь-який захід відповідно до цього параграфу має бути пропорційним, недискримінаційним, прозорим і обґрунтованим.

Як відступ від статті 23 зацікавлені сторони повинні мати можливість протягом щонайменше трьох місяців коментувати будь-який проект заходу відповідно до третього і четвертого підпараграфів цього параграфу.

Цей параграф не обмежує застосування статей 19 і 30.

При встановленні плати за права користування держави-члени повинні враховувати механізм, передбачений цим параграфом.

3. Якщо це належним чином обґрунтовано, держави-члени можуть відступати від параграфу 2 цієї статті у таких випадках:

- (a) на обмежених географічних територіях, де доступ до високошвидкісних мереж є суттєво недостатнім або відсутнім, і є необхідним для забезпечення досягнення цілей статті 45(2);
- (b) для окремих короткострокових проєктів;
- (c) для експериментального використання;
- (d) для використання радіочастотного спектра, який згідно зі статтею 45(4) і (5) може співіснувати з бездротовими широкосмуговими послугами; або
- (e) для альтернативних видів користування радіочастотним спектром відповідно до статті 45(3).

4. Держави-члени можуть коригувати строк дії прав користування, передбачений цією статтею, щоб забезпечити одночасне закінчення строків дії прав в одній або декількох смугах.

Стаття 50

Продовження дії індивідуальних прав користування гармонізованим радіочастотним спектром

1. Національні регуляторні або інші компетентні органи, повинні своєчасно ухвалювати рішення про продовження дії індивідуальних прав користування гармонізованим радіочастотним спектром до закінчення строку дії таких прав, за винятком випадків, коли на момент розподілу таких прав можливість продовження їх дії була чітко виключена. З цією метою такі органи повинні оцінити необхідність такого продовження строку дії за власною ініціативою або за запитом власника права, в останньому випадку — не раніше ніж за п'ять років до закінчення строку дії таких прав. Це не повинно обмежувати положення щодо продовження строку дії, що застосовуються до наявних прав.

2. При ухваленні рішення відповідно до параграфу 1 цієї статті компетентні органи, зокрема, повинні взяти до уваги:

- (a) виконання цілей, викладених у статті 3, статті 45(2) та статті 48(2), а також цілей державної політики відповідно до права Союзу або національного права;
- (b) здійснення технічного імплементаційного заходу, ухваленого відповідно до статті 4 Рішення № 676/2002/ЄС;
- (c) перегляд належної реалізації умов, включених до такого права;
- (d) необхідність сприяти конкуренції або уникати будь-якого її викривлення відповідно до статті 52;
- (e) необхідність забезпечення більш ефективного користування радіочастотним спектром у зв'язку з еволюцією технологій або ринку;
- (f) необхідність уникати серйозних перебоїв в обслуговуванні.

3. При розгляді можливого продовження дії індивідуальних прав користування гармонізованим радіочастотним спектром, для яких кількість прав користування обмежена відповідно до параграфу 2 цієї статті, компетентні органи повинні проводити відкриту, прозору та недискримінаційну процедуру і, серед іншого:

- (a) надавати всім зацікавленим сторонам можливість висловити свою позицію шляхом проведення публічних консультацій відповідно до статті 23; і
- (b) чітко зазначати причини для такого можливого продовження дії.

Національний регуляторний або інший компетентний орган повинен враховувати будь-які докази, що виникають в результаті консультацій відповідно до першого підпараграфу цього параграфу стосовно ринкового попиту з боку суб'єктів господарювання, інших, аніж ті, що володіють правами користування радіочастотним спектром у відповідній смузі частот, при ухваленні рішення про продовження дії права користування або організації нової процедури відбору з метою надання прав користування відповідно до статті 55.

4. Рішення продовжити дію індивідуальних прав користування гармонізованим радіочастотним спектром може супроводжуватися переглядом плати, а також інших положень і умов, що включаються до нього. Якщо доцільно, національні регуляторні або інші компетентні органи можуть коригувати плату за права користування відповідно до статті 42.

Стаття 51

Передача або оренда індивідуальних прав користування радіочастотним спектром

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб суб'єкти господарювання могли передавати або надавати в оренду іншим суб'єктам господарювання індивідуальні права користування радіочастотним спектром.

Держави-члени можуть визначити, що цей параграф не застосовується, коли індивідуальне право користування радіочастотним спектром початково було надане суб'єкту господарювання безкоштовно або призначене для здійснення мовлення.

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб наміри суб'єкта господарювання передати або надати в оренду права користування радіочастотним спектром, а також їх фактичне передання повідомлялися компетентному органу відповідно до національних процедур і оприлюднювалося. У разі гармонізованого радіочастотного спектра будь-яка така передача має відповідати такому гармонізованому використанню.

3. Держави-члени повинні дозволити передачу або оренду прав користування радіочастотним спектром, якщо зберігаються початкові умови, включені до прав користування. Без обмеження необхідності забезпечити відсутність викривлення конкуренції, зокрема, відповідно до статті 52, держави-члени повинні:

- (a) визначати для передачі та оренди прав найменш обтяжливу процедуру;
- (b) не відмовляти в оренді прав користування радіочастотним спектром, якщо орендодавець зобов'язується зберігати відповідальність за дотримання початкових умов прав користування;
- (c) не відмовляти у передачі прав користування радіочастотним спектром, якщо немає очевидного ризику того, що новий власник не може виконати початкові умови прав користування.

Будь-яке адміністративне стягнення, встановлене для суб'єктів господарювання у зв'язку з обробкою заявки на передачу або оренду прав користування радіочастотним спектром, повинно відповідати статті 16.

Пункти (a), (b) і (c) першого підпараграфу не обмежують компетенції держав-членів у будь-який час у примусовому порядку забезпечувати дотримання умов, включених до прав користування, як стосовно орендодавця, так і орендаря відповідно до національного права.

Компетентні органи повинні сприяти передачі або оренді прав користування радіочастотним спектром шляхом розгляду будь-якого запиту щодо своєчасної адаптації умов, включених до прав, та забезпечення того, щоб такі права або відповідний радіочастотний спектр могли бути максимально поділені на частини або дезагреговані.

Враховуючи будь-яку передачу або оренду прав користування радіочастотним спектром, компетентні органи зобов'язані оприлюднювати відповідну детальну інформацію, включену до

прав, що підлягають комерційній реалізації, в стандартизованому електронному форматі, коли такі права створюються, і зберігати таку інформацію, поки існують права.

Комісія може ухвалювати імплементаційні акти, що визначають відповідну детальну інформацію.

Такі імплементаційні акти ухвалюють згідно з експертною процедурою, зазначеною в статті 118(4).

Стаття 52

Конкуренція

1. Національні регуляторні та інші компетентні органи повинні сприяти ефективній конкуренції та уникати викривлення конкуренції на внутрішньому ринку при ухваленні рішень про надання, зміну або продовження дії прав користування радіочастотним спектром для електронних комунікаційних мереж і послуг відповідно до цієї Директиви.

2. Якщо держави-члени надають, змінюють або продовжують дію прав користування радіочастотним спектром, їх національні регуляторні або інші компетентні органи відповідно до рекомендації, наданої національним регуляторним органом, можуть вживати належних заходів, таких як:

- (a) обмеження кількості смуг радіочастотного спектра, на які надаються права користування будь-якому суб'єкту господарювання, або, в обґрунтованих випадках, включення умов при наданні таких прав користування, таких як надання оптового доступу, національного або регіонального роумінгу, в окремих смугах або окремих групах смуг частот з подібними характеристиками;
- (b) резервування, якщо це доречно і обґрунтовано з урахуванням конкретної ситуації на національному ринку, певної частини смуги радіочастотного спектра або групи смуг для розподілу новим учасникам;
- (c) відмова у наданні нових прав користування радіочастотним спектром або наданні дозволу на нові види користування радіочастотами в окремих смугах, включення умов при наданні нових прав користування радіочастотним спектром або авторизація нових видів користування радіочастотним спектром, щоб уникнути викривлення конкуренції через будь-який розподіл частот, передачу або накопичення прав користування;
- (d) включення умов, що забороняють або встановлюють умови передачі прав користування радіочастотним спектром, яка не підлягає Союзному або національному контролю за злиттям, якщо така передача прав може призвести до значної шкоди конкуренції;
- (e) внесення змін до наявних прав у відповідності до цієї Директиви, якщо це необхідно для того, щоб виправити деформацію конкуренції, до якої призвела будь-яка передача або накопичення прав користування радіочастотним спектром.

Національні регуляторні та інші компетентні органи, беручи до уваги ринкові умови та наявні контрольні показники, ґрунтують свої рішення на об'єктивній та перспективній оцінці ринкових конкурентних умов стосовно того, чи є такі заходи необхідними для підтримки або досягнення ефективної конкуренції, і ймовірні наслідки таких заходів для існуючих та майбутніх інвестицій учасників ринку, зокрема, для розгортання мережі. При цьому вони повинні враховувати підхід до аналізу ринку, викладений у статті 67(2).

3. При застосуванні параграфу 2 цієї статті національні регуляторні та інші компетентні органи повинні діяти відповідно до процедур, передбачених у статтях 18, 19, 23 і 35.

Процедури

Стаття 53

Скоординовані терміни присвоєння смуг частот

1. Держави-члени повинні співпрацювати з метою координації використання гармонізованого радіочастотного спектра для електронних комунікаційних мереж і послуг у Союзі з належним урахуванням різних ситуацій на національних ринках. Це може включати визначення однієї, або, залежно від випадку, декількох спільних дат, до яких використання визначеного гармонізованого радіочастотного спектра має бути дозволено.

2. Якщо гармонізовані умови встановлювалися технічними імплементаційними заходами у відповідності до Рішення № 676/2002/ЄС з метою забезпечення використання радіочастотного спектра для бездротових широкосмугових мереж і послуг, держави-члени повинні дозволити використання такого радіочастотного спектра якомога швидше і не пізніше, ніж через 30 місяців після ухвалення такого заходу, або якомога швидше після скасування будь-якого рішення про дозвіл на альтернативні види використання на виключній основі відповідно до статті 45(3) цієї Директиви. Це не обмежує дію Рішення (ЄС) 2017/899 та права законодавчої ініціативи Комісії.

3. Держава-член може відтермінувати строк, передбачений у параграфі 2 цієї статті, для конкретної смуги частот за таких обставин:

- (a) в обсязі, обґрунтованому обмеженням використання такої смуги на підставі цілей загального інтересу, передбачених у пункті (a) або (d) статті 45(5);
- (b) у випадку невирішених питань транскордонної координації, що призводять до шкідливих завад з третіми країнами, за умови, що держава-член, що зазнала негативного впливу, у відповідних випадках, звернулася по допомогу Союзу відповідно до статті 28(5);
- (c) забезпечення національної безпеки і оборони; або
- (d) форс-мажорні обставини.

Відповідна держава-член має переглядати таке відтермінування принаймні кожні два роки.

4. Держава-член може відтермінувати строк, передбачений у параграфі 2, для окремої смуги в межах необхідного та до 30 місяців у разі:

- (a) невирішених питань транскордонної координації, що призводять до шкідливих завад між державами-членами, за умови, що держава-член, яка зазнала негативної дії, вчасно вживає всіх необхідних заходів відповідно до статті 28 (3) і (4);
- (b) необхідності забезпечення і складності такого забезпечення технічного переходу наявних користувачів такої смуги.

5. У випадку відтермінування відповідно до параграфу 3 або 4, зацікавлена держава-член своєчасно інформує інші держави-члени та Комісію, із зазначенням причин.

Стаття 54

Скоординовані терміни присвоєнь окремих смуг 5G

1. До 31 грудня 2020 року для наземних систем, здатних надавати послуги бездротового широкосмугового зв'язку, держави-члени, де це необхідно для полегшення розгортання 5G, вживають усіх необхідних заходів для того, щоб:

- (a) реорганізувати та дозволити використання достатньо великих блоків смуги 3,4–3,8 ГГц;
- (b) дозволити користування принаймні 1 ГГц смуги 24,25–27,5 ГГц, за умови, що існують чіткі докази ринкового попиту та відсутності значних обмежень для переходу наявних

користувачів або вивільнення смуги.

2. Держави-члени можуть, однак, продовжити термін, встановлений у параграфі 1 цієї статті, якщо це обґрунтовано, відповідно до статті 45(3) або статті 53(2), (3) або (4).

3. Заходи, вжиті відповідно до параграфа 1 цієї статті, мають відповідати гармонізованим умовам, встановленим технічними імплементаційними заходами відповідно до статті 4 Рішення № 676/2002/ЄС.

Стаття 55

Порядок обмеження кількості прав користування радіочастотним спектром, що надаються

1. Без обмеження статті 53, якщо держава-член приходить до висновку, що право користування радіочастотним спектром не може підпадати під загальну авторизацію, і якщо вона розглядає питання про обмеження кількості прав користування радіочастотним спектром, що надаються, вона, серед іншого:

- (a) чітко зазначає причини обмеження прав користування, зокрема, приділяючи належну увагу необхідності максимізації переваг для користувачів та сприяння розвитку конкуренції, та переглядає, у разі необхідності, обмеження через регулярні проміжки часу або за розумним запитом суб'єктів господарювання, що зазнали впливу;
- (b) надає всім зацікавленим сторонам, включаючи користувачів і споживачів, можливість висловити свою позицію щодо будь-яких обмежень шляхом проведення публічних консультацій відповідно до статті 23.

2. Якщо держава-член приходить до висновку, що кількість прав користування має бути обмежена, вона повинна чітко визначити і обґрунтувати цілі, які переслідуються через проведення конкурсних процедур або порівняльної процедури відбору згідно з цією статтею, і, де це можливо, представити їх у кількісній формі, надаючи належну увагу необхідності виконання національних цілей внутрішнього ринку. Цілі, які держава-член може встановити при розробці конкретної процедури відбору, на додаток до сприяння конкуренції, мають обмежуватись одним або кількома з наступних пунктів:

- (a) сприяння покращенню покриття;
- (b) забезпечення необхідної якості обслуговування;
- (c) сприяння ефективному використанню радіочастотного спектра, у тому числі з урахуванням умов, включених до прав користування, та рівня плати;
- (d) сприяння інноваціям та розвитку бізнесу.

Національний регуляторний або інший компетентний орган має чітко визначити та обґрунтувати вибір процедури відбору, включаючи будь-який попередній етап для доступу до процедури відбору. Він також має чітко визначити результати будь-якого пов'язаного оцінювання конкурентної, технічної та економічної ситуації на ринку та надати підстави для можливого використання та вибору заходів відповідно до статті 35.

3. Держави-члени повинні оприлюднити будь-яке рішення щодо обраної процедури відбору та відповідних правил, чітко зазначаючи їх підстави. Також мають бути оприлюднені умови, які будуть включені до прав користування.

4. Після визначення процедури відбору держава-член має запросити до подання заявок на права користування.

5. Якщо держава-член приходить до висновку, що можуть бути надані додаткові права користування радіочастотним спектром або поєднання загальної авторизації і індивідуальних прав користування, вона повинна оприлюднити такий висновок і ініціювати процес надання таких прав.

6. У випадках, коли необхідно обмежити надання прав користування радіочастотним спектром, держави-члени повинні надавати такі права на підставі критеріїв відбору та процедури відбору, які є об'єктивними, прозорими, недискримінаційними та пропорційними. Будь-які такі критерії відбору мають належним чином враховувати досягнення цілей і вимог статей 3, 4, 28 і 45.

7. Якщо повинні застосовуватися конкурентні або порівняльні процедури відбору, держави-члени можуть продовжити максимальний строк у шість тижнів, зазначений у статті 48(6), до тих пір, поки це необхідно для забезпечення того, щоб такі процедури були справедливими, розумними, відкритими і прозорими для всіх зацікавлених сторін, але не більше ніж на вісім місяців, з урахуванням будь-якого конкретного графіка, встановленого відповідно до статті 53.

Такі строки не повинні обмежувати дію будь-яких міжнародних угод, що стосуються користування радіочастотним спектром та координації супутників.

8. Ця стаття не обмежує передачу прав користування радіочастотним спектром відповідно до статті 51.

ГЛАВА IV

Розгортання та використання бездротового мережевого обладнання

Стаття 56

Доступ до локальних радіомереж

1. Компетентні органи повинні дозволяти надання доступу через RLAN до електронної комунікаційної мережі загального користування, а також користування гармонізованим радіочастотним спектром для надання такого доступу, що підпадає лише під умови загальної авторизації, які стосуються користування радіочастотним спектром, як зазначено у статті 46(1).

Якщо таке надання доступу не є частиною господарської діяльності або є допоміжним для господарської діяльності або державної служби, що не залежить від передачі сигналів у таких мережах, будь-який суб'єкт господарювання, орган публічної влади або кінцевий користувач, що надає такий доступ, не повинен підпадати під будь-яку загальну авторизацію щодо надання електронних комунікаційних мереж або послуг відповідно до статті 12, під зобов'язання щодо прав кінцевих користувачів відповідно до Розділу II Частини III або під зобов'язання щодо взаємоз'єднання їхніх мереж відповідно до статті 61(1).

2. Має застосовуватись стаття 12 Директиви 2000/31/ЄС.

3. Компетентні органи не повинні перешкоджати надавачам електронних комунікаційних мереж загального користування або загальнодоступних електронних комунікаційних послуг надавати громадськості доступ до своїх мереж через RLAN, які можуть розташовуватися в приміщеннях кінцевого користувача, за умови дотримання відповідних вимог загальної авторизації та попередньої інформованої згоди кінцевого користувача.

4. Відповідно до, зокрема, статті 3(1) Регламенту (ЄС) 2015/2120 компетентні органи повинні забезпечувати, щоб надавачі електронних комунікаційних мереж загального користування або загальнодоступних електронних комунікаційних послуг в односторонньому порядку не обмежували або не перешкоджали кінцевим користувачам:

- (a) здійснювати за власним вибором доступ до RLAN, наданих третьою стороною; або
- (b) дозволяти обопільний або, більш загально, доступ до мереж таких надавачів для інших кінцевих користувачів через RLAN, в тому числі на основі ініціатив третіх сторін, які агрегують і роблять загальнодоступними RLAN різних кінцевих користувачів.

5. Компетентні органи не повинні обмежувати або перешкоджати кінцевим користувачам надавати доступ, обопільно або на інших умовах, до своїх RLAN іншим кінцевим

користувачам, у тому числі на основі ініціатив третіх осіб, які агрегують і роблять RLAN різних кінцевих користувачів загальнодоступними.

16. Компетентні органи не повинні безпідставно обмежувати надання доступу громадськості до RLAN:

- (а) державними організаціями або у громадських місцях, розташованих поблизу приміщень, які займають такі державні організації, коли надання такого доступу є допоміжним для державних послуг, що надаються в таких приміщеннях;
- (б) за ініціативою неурядових організацій або органів публічного сектора агрегувати та зробити взаємно або більш загально доступними RLAN різних кінцевих користувачів, включаючи, якщо застосовно, RLAN, до яких надається публічний доступ відповідно до пункту (а).

Стаття 57

Розгортання та експлуатація точок бездротового доступу короткого радіусу дії

1. Компетентні органи не повинні безпідставно обмежувати розгортання точок бездротового доступу короткого радіусу дії. Держави-члени прагнуть забезпечити, щоб будь-які правила, що регулюють розгортання точок бездротового доступу короткого радіусу дії, були узгоджені на національному рівні. Такі правила мають оприлюднюватись до їх застосування.

Зокрема, компетентні органи не мають регулювати розгортання точок бездротового доступу короткого радіусу дії, які відповідають характеристикам, встановленим відповідно до параграфу 2, шляхом видачі будь-яких індивідуальних містобудівних дозволів або інших індивідуальних попередніх дозволів.

Як відступ від другого підпараграфу цього параграфу, компетентні органи можуть вимагати дозволу на розміщення точок бездротового доступу короткого радіусу дії на будівлях або ділянках архітектурної, історичної або природної цінності, які охороняються відповідно до національного права, або коли це необхідно для громадської безпеки. Стаття 7 Директиви 2014/61/ЄС застосовується до надання таких дозволів.

2. Комісія за допомогою імплементаційних актів повинна уточнити фізичні та технічні характеристики, такі як максимальний розмір, вага та, залежно від випадку, потужність випромінювання точки бездротового доступу короткого радіусу дії.

Такі імплементаційні акти ухвалюють згідно з експертною процедурою, зазначеною в статті 118(4).

Перший такий імплементаційний акт має бути ухвалено до 30 червня 2020 року.

3. Ця стаття не обмежує основні вимоги, викладені у Директиві 2014/53/ЄС, а також режим авторизації, який застосовується для користування відповідним радіочастотним спектром.

4. Держави-члени, застосовуючи, де це доречно, процедури, ухвалені відповідно до Директиви 2014/61/ЄС, забезпечують, щоб оператори мали право на доступ до будь-якої фізичної інфраструктури, що контролюється національними, регіональними або місцевими органами публічної влади, яка є технічно придатною для розміщення точок бездротового доступу короткого радіусу дії або для підключення таких точок доступу до магістральної мережі, включаючи вуличне обладнання, таке як стовпи вуличного освітлення, дорожні знаки, світлофори, білборди, автобусні та трамвайні зупинки та станції метро. Органи публічної влади повинні задовольняти всі обґрунтовані запити про доступ на справедливих, розумних, прозорих і недискримінаційних умовах, які мають бути оприлюднені в єдиному інформаційному пункті.

5. Не обмежуючи будь-які комерційні угоди, до розгортання точок бездротового доступу короткого радіусу дії не повинна застосовуватися будь-яка плата або збори, що перевищують

адміністративні збори відповідно до статті 16.

Стаття 58

Технічні регламенти щодо електромагнітних полів

Процедури, викладені в Директиві (ЄС) 2015/1535, повинні застосовуватись до будь-якого проекту заходу держав-членів, який встановлює для розгортання точок бездротового доступу короткого радіусу дії інші вимоги щодо електромагнітних полів, ніж ті, що передбачені в Рекомендації 1999/519/ЄС.

РОЗДІЛ II

ДОСТУП

ГЛАВА I

Загальні положення, принципи доступу

Стаття 59

Загальні рамки для доступу та взаємоз'єднання

1. Держави-члени повинні забезпечити відсутність обмежень, що перешкоджали б суб'єктам господарювання в одній державі-члені або в різних державах-членах вести переговори між собою щодо технічних і комерційних домовленостей про доступ або взаємоз'єднання відповідно до права Союзу. Суб'єкт господарювання, який подає запит на доступ або взаємоз'єднання, не потребує авторизації в державі-члені, де запитується доступ або взаємоз'єднання, якщо він не надає послуги та не управляє мережею в такій державі-члені.
2. Без обмеження дії статті 114, держави-члени не повинні зберігати в силі правові або адміністративні заходи, які вимагають від суб'єктів господарювання при наданні доступу або взаємоз'єднання пропонувати різним суб'єктам господарювання різні умови за аналогічні послуги або заходи, що накладають зобов'язання, не пов'язані з фактичними послугами доступу та взаємоз'єднання, що надаються без обмеження умов, викладених у додатку I.

Стаття 60

Права та обов'язки суб'єктів господарювання

1. Оператори електронних комунікаційних мереж загального користування повинні мати право і, за зверненням інших суб'єктів господарювання, авторизованих відповідно до статті 15, зобов'язання вести переговори між собою про взаємоз'єднання з метою надання загальнодоступних електронних комунікаційних послуг, щоб забезпечити надання та взаємодійність послуг по всьому Союзу. Оператори пропонують доступ та взаємоз'єднання іншим суб'єктам господарювання на умовах, що відповідають зобов'язанням, накладеним національним регуляторним органом відповідно до статей 61, 62 та 68.
2. Без обмеження дії статті 21, держави-члени повинні вимагати, щоб суб'єкти господарювання, які отримують інформацію від іншого суб'єкта господарювання до, під час або після процесу переговорів щодо доступу або укладання домовленостей про взаємоз'єднання, використовували таку інформацію виключно з метою, для якої вона була надана, і в будь-який час дотримувалися конфіденційності переданої або збереженої інформації. Такі суб'єкти господарювання не повинні передавати отриману інформацію будь-якій іншій стороні, зокрема іншим підрозділам, дочірнім компаніям або партнерам, яким така інформація може забезпечити конкурентну перевагу.

3. Держави-члени можуть передбачати проведення переговорів через нейтральних посередників, якщо цього вимагають умови конкуренції.

ГЛАВА II

Доступ і взаємоз'єднання

Стаття 61

Повноваження та завдання національних регуляторних та інших компетентних органів щодо доступу та взаємоз'єднання

▼ С1

1. Національні регуляторні органи або, у випадку пунктів (b) та (c) першого підпараграфа параграфу 2 цієї статті, національні регуляторні органи або інші компетентні органи, діючи задля досягнення цілей, викладених у статті 3, мають заохочувати і, де доцільно, забезпечувати, відповідно до цієї Директиви, належний доступ і взаємоз'єднання, взаємодійність послуг, виконуючи свої обов'язки таким чином, щоб сприяти ефективності, стійкій конкуренції, розгортанню мереж надвисокої пропускнуої здатності, ефективним інвестиціям та інноваціям, а також надавати максимальну користь кінцевим користувачам.

▼ В

Вони повинні надавати настанови та оприлюднювати процедури, що застосовуються для отримання доступу та взаємоз'єднання, щоб забезпечити, щоб малі та середні підприємства та оператори з обмеженим географічним охопленням могли отримати користь від накладених зобов'язань.

▼ С1

2. Зокрема, без обмеження заходів, які можуть бути вжиті щодо суб'єктів господарювання, визначених як такі, що мають значну ринкову владу відповідно до статті 68, національні регуляторні органи або, у випадку пунктів (b) і (c) цього підпараграфа, інші компетентні органи повинні мати можливість накладати:

▼ В

- (a) в обсязі, необхідному для забезпечення наскрізного підключення, зобов'язання на суб'єкти господарювання, що підпадають під загальну авторизацію і які контролюють доступ до кінцевих користувачів, включаючи, в обґрунтованих випадках, зобов'язання щодо взаємоз'єднання їхніх мереж, якщо вони ще не були накладені;
- (b) у обґрунтованих випадках і в необхідному обсязі, зобов'язання на суб'єкти господарювання, що підпадають під загальну авторизацію і які контролюють доступ до кінцевих користувачів, для забезпечення операційної сумісності їхніх послуг;
- (c) в обґрунтованих випадках, коли наскрізне підключення між кінцевими користувачами знаходиться під загрозою через відсутність взаємодійності між послугами міжособистісної комунікації та в обсязі, необхідному для забезпечення наскрізного підключення між кінцевими користувачами, зобов'язання на відповідних надавачів послуг міжособистісної комунікації без використання нумерації, які досягають значного рівня покриття та охоплення користувачів, для забезпечення операційної сумісності їхніх послуг;
- (d) в обсязі, необхідному для забезпечення доступності для кінцевих користувачів послуг цифрового радіо- та телевізійного мовлення та пов'язаних з ними додаткових послуг, визначених державою-членом, зобов'язання на операторів щодо надання доступу до

інших засобів, зазначених у частині II додатка II, на справедливих, обґрунтованих та недискримінаційних умовах.

Зобов'язання, зазначені у параграфі (с) першого підпараграфа, можуть накладатись лише:

- (i) в обсязі, необхідному для забезпечення взаємодійності послуг міжособистісної комунікації, і можуть включати пропорційні зобов'язання для надавачів таких послуг оприлюднювати та дозволяти використання, зміну та перерозподіл відповідної інформації органами влади та іншими надавачами або використовувати та впроваджувати стандарти чи специфікації, перелічені у статті 39(1) або у будь-яких інших відповідних європейських або міжнародних стандартах;
- (ii) якщо Комісія, після консультацій з BEREC і з максимальним урахуванням його позиції, виявила значну загрозу для наскрізного підключення між кінцевими користувачами по всьому Союзу або принаймні в трьох державах-членах і ухвалила імплементаційні заходи, визначивши характер та масштаби зобов'язань, які можуть бути накладені.

Імплементаційні заходи, зазначені в пункті (ii) другого підпараграфа, ухвалюють згідно з експертною процедурою, зазначеною у статті 118(4).

3. Зокрема, і не обмежуючи параграфи 1 і 2, національні регуляторні органи можуть, за обґрунтованим зверненням, накладати зобов'язання щодо надання доступу до електропроводки, кабелів та пов'язаних з ними засобів у будівлях або до першої точки концентрації чи розподілу, що визначається національним регуляторним органом, якщо така точка знаходиться поза межами будівлі. Якщо таке є обґрунтованим на підставі того, що дублювання таких елементів мережі було б економічно неефективним або фізично неможливим, такі зобов'язання можуть бути накладені на надавачів електронних комунікаційних мереж або на власників таких електропроводів і кабелів та пов'язаних засобів, якщо ці власники не є надавачами електронних комунікаційних мереж. Встановлені умови доступу можуть включати в себе окремі правила щодо доступу до таких елементів мережі, пов'язаних засобів та пов'язаних послуг, щодо прозорості та недискримінації та щодо розподілу витрат на доступ, які, де це необхідно, коригуються з урахуванням факторів ризику.

Якщо національний регуляторний орган приходить до висновку, враховуючи, де це доречно, зобов'язання, які випливають з будь-якого відповідного аналізу ринку, що зобов'язання, накладені відповідно до першого підпараграфа, не враховують в достатній мірі високі та постійні економічні або фізичні бар'єри для дублювання елементів мережі, які лежать в основі наявної, або такої, що складається, ринкової ситуації, яка значним чином обмежує результати конкуренції для кінцевих користувачів, він може розширити дію таких зобов'язань щодо доступу, на чесних та обґрунтованих умовах, за межі першої точки концентрації або розподілу до точки, визначеної як найближча до кінцевих користувачів, що здатна розмістити достатню кількість підключень кінцевих користувачів, щоб бути комерційно виправданою для ефективних бажаючих отримати доступ. При визначенні міри розширення поза межами першої точки концентрації або розподілу національний регуляторний орган повинен максимально враховувати відповідні настанови BEREC. Якщо це виправдано з технічних або економічних міркувань, національні регуляторні органи можуть накладати зобов'язання щодо активного або віртуального доступу.

Національні регуляторні органи не повинні накладати зобов'язання відповідно до другого підпараграфа на надавачів електронних комунікаційних мереж, якщо вони встановлюють, що:

- (a) надавач має характеристики, перелічені у статті 80(1), і робить доступними життєздатні та подібні альтернативні засоби досягнення кінцевих користувачів шляхом надання доступу до мережі надвисокої пропускної здатності будь-якому суб'єкту господарювання на справедливих, недискримінаційних та розумних умовах; національні регуляторні органи можуть робити таке виключення для інших надавачів, які

пропонують, на справедливих, недискримінаційних і обґрунтованих умовах, доступ до мережі надвисокої пропускну здатності; або

- (b) накладення зобов'язань поставило б під загрозу економічну чи фінансову життєздатність для розгортання нової мережі, особливо невеликими місцевими проектами.

Як відступ від пункту (а) третього підпараграфу, національні регуляторні органи можуть накладати зобов'язання на надавачів електронних комунікаційних мереж, які відповідають критеріям, встановленим у зазначеному пункті, якщо відповідна мережа фінансується державою.

До 21 грудня 2020 року BEREC має опублікувати настанови, що сприятимуть послідовному застосуванню цього параграфу, встановивши відповідні критерії для визначення:

- (a) першої точки концентрації або розподілу;
- (b) точки, поза межами першої точки концентрації або розподілу, здатної розміщувати достатню кількість підключень кінцевих користувачів, що дає змогу ефективному суб'єкту господарювання подолати визначені суттєві бар'єри для дублювання;
- (c) які розгортання мережі можна вважати новими;
- (d) які проекти можна вважати малими; і
- (e) які економічні або фізичні бар'єри для дублювання є високими і тривалими.

4. Без обмеження параграфів 1 і 2, держави-члени повинні забезпечити, щоб компетентні органи мали повноваження накладати на суб'єкти господарювання, що надають або авторизовані надавати електронні комунікаційні мережі, зобов'язання щодо спільного використання пасивної інфраструктури або зобов'язання укладати угоди про локальний роумінг, в обох випадках, якщо це безпосередньо необхідно для надання послуг, які використовують радіочастотний спектр, на місцевому рівні, відповідно до права Союзу і за умови, що жодні життєздатні та подібні альтернативні засоби доступу до кінцевих користувачів не є доступними для будь-якого суб'єкта господарювання на справедливих та обґрунтованих умовах. Компетентні органи можуть накладати такі зобов'язання тільки тоді, коли така можливість чітко передбачена при наданні прав користування радіочастотним спектром і якщо це є обґрунтованим на підставі того, що на території, що підпадає під такі зобов'язання, непереборні економічні або фізичні обставини перешкоджають розгортанню інфраструктури, яке б обумовлювалося ринковими умовами, для надання мереж або послуг, які базуються на користуванні радіочастотним спектром, і тому доступ до мереж або послуг для кінцевих користувачів є недостатнім або відсутнім. За тих обставин, коли доступ і спільне використання пасивної інфраструктури не є достатніми для врегулювання ситуації, національні регуляторні органи можуть накласти зобов'язання щодо спільного використання активної інфраструктури.

Компетентні органи повинні враховувати:

- (a) необхідність максимального підключення по всьому Союзу, уздовж основних транспортних шляхів та на окремих територіях, а також можливість значно збільшити вибір і підвищити якість послуг для кінцевих користувачів;
- (b) ефективне користування радіочастотним спектром; або
- (c) технічну доцільність спільного користування та пов'язаних з ним умов;
- (d) стан конкуренції на рівні інфраструктури та на рівні послуг;
- (e) технологічні інновації;
- (f) першочергову необхідність підтримати ініціативу наявного оператора мережі щодо розгортання інфраструктури.

У разі вирішення спорів компетентні органи можуть, зокрема, накладати на бенефіціара зобов'язання щодо спільного використання або доступу, зобов'язання спільно користуватися радіочастотним спектром з власником інфраструктури на відповідній території.

5. Зобов'язання та умови, встановлені згідно з параграфами 1– 4 цієї статті, мають бути об'єктивними, прозорими, пропорційними та недискримінаційними, вони повинні впроваджуватись відповідно до процедур, зазначених у статтях 23, 32 та 33. Національні регуляторні та інші компетентні органи, які наклали такі зобов'язання та умови, повинні оцінювати їхні результати протягом п'яти років після ухвалення попередніх заходів стосовно тих самих суб'єктів господарювання та оцінювати, чи доцільно відкликати або змінити їх з огляду на умови, що змінюються. Такі органи повинні повідомляти про результати свого оцінювання відповідно до процедур, зазначених у статтях 23, 32 та 33.

6. Для цілей параграфів 1 і 2 цієї статті держави-члени повинні забезпечити, щоб національний регуляторний орган був уповноважений втручатися за власною ініціативою, якщо це обгрунтовано, для забезпечення цілей політики, зазначених у статті 3, відповідно до цієї Директиви та, зокрема, із урахуванням процедур, зазначених у статтях 23 та 32.

7. До 21 червня 2020 року, з метою сприяння національними регуляторними органами процесу послідовного визначення місця розташування кінцевих точок мережі, BEREC, після консультацій зі стейкхолдерами та у тісній співпраці з Комісією, має ухвалити настанови щодо спільних підходів до ідентифікації кінцевої точки в мережах з різною топологією. Національні регуляторні органи повинні максимально враховувати такі настанови при визначенні місця знаходження кінцевих точок мережі.

Стаття 62

Системи умовного доступу та інші засоби

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб умови, викладені у частині I додатка II, застосовувались до послуг цифрового телевізійного та радіомовлення з умовним доступом, які транслюються для глядачів і слухачів в Союзі, незалежно від засобів передачі.

2. Якщо в результаті аналізу ринку, проведеного відповідно до статті 67(1), національний регуляторний орган виявляє, що один або більше суб'єктів господарювання не мають значної ринкової влади на відповідному ринку, він може змінити або скасувати умови стосовно таких суб'єктів господарювання, відповідно до процедур, зазначених у статтях 23 та 32, лише в тій мірі, в якій:

- (a) на доступність для кінцевих користувачів радіо- та телевізійних передач і каналів мовлення та послуг, визначених відповідно до статті 114, не буде здійснюватися негативний вплив через таку зміну або скасування; і
- (b) на перспективи ефективної конкуренції не буде здійснюватися негативний вплив через таке внесення змін або скасування для наступних ринків:
 - (i) роздрібні послуги цифрового телебачення та радіомовлення; і
 - (ii) системи умовного доступу та інші пов'язані засоби.

Сторонам, яких стосується така зміна або скасування умов, має надаватись належний період повідомлення.

3. Умови, що застосовуються згідно з цією статтею, не обмежують здатності держав-членів накладати зобов'язання стосовно презентаційного аспекту електронних телегідів (EPG) та аналогічних засобів лістингу і навігації.

4. Незважаючи на параграф 1 цієї статті, держави-члени можуть дозволити своєму національному регуляторному органу якнайшвидше після 20 грудня 2018 року та періодично після цього переглядати умови, що застосовуються відповідно до цієї статті, шляхом

проведення аналізу ринку відповідно до статті 67(1), щоб визначити, чи необхідно зберігати, змінювати або скасовувати застосовані умови.

ГЛАВА III

Аналіз ринку та значна ринкова влада

Стаття 63

Суб'єкти господарювання зі значною ринковою владою

1. Якщо ця Директива вимагає від національних регуляторних органів визначити, чи мають суб'єкти господарювання значну ринкову владу відповідно до процедури, зазначеної у статті 67, в такому випадку має застосовуватись параграф 2 цієї статті.

2. Суб'єкт господарювання має вважатись таким, що має значну ринкову владу, якщо він, окремо або спільно з іншими, користується положенням, еквівалентним домінуванню, а саме положенням економічної сили, яке надає йому можливість поводитися значною мірою незалежно від конкурентів, клієнтів і, зрештою, споживачів.

Зокрема, національні регуляторні органи, при оцінюванні того, чи займають два або більше суб'єктів господарювання спільно домінуюче положення на ринку, діють відповідно до права Союзу та в повній мірі враховують настанови щодо аналізу ринку та оцінювання значної ринкової влади, опубліковані Комісією відповідно до статті 64.

3. Якщо суб'єкт господарювання має значну ринкову владу на певному ринку, він також може бути визначений як такий, що має значний ринковий вплив на тісно пов'язаному ринку, якщо зв'язки між двома ринками дозволяють використати як важіль ринковий вплив на певному ринку для впливу на тісно пов'язаний ринок, тим самим зміцнюючи ринковий вплив суб'єкта господарювання. Тому засоби правового захисту, спрямовані на запобігання такого важелю, можуть застосовуватися на тісно пов'язаному ринку відповідно до статей 69, 70, 71 і 74.

Стаття 64

Порядок ідентифікації та визначення ринків

1. Після проведення публічних консультацій, у тому числі з національними регуляторними органами та з максимальним урахуванням висновку BEREC, Комісія має ухвалити Рекомендацію щодо відповідних ринків товарів та послуг («Рекомендація»). Рекомендація повинна ідентифікувати такі ринки товарів та послуг у секторі електронних комунікацій, характеристики яких можуть бути такими, що обґрунтовують запровадження регуляторних зобов'язань, визначених у цій Директиві, без обмеження для ринків, які можуть бути визначені в окремих випадках відповідно до конкурентного права. Комісія повинна визначити ринки відповідно до принципів конкурентного права.

Комісія повинна включати ринки товарів та послуг у Рекомендацію, якщо, після виявлення загальних тенденцій у Союзі, вона вважає, що задовольняється кожен з трьох критеріїв, перелічених у статті 67(1).

Комісія має переглянути Рекомендацію до 21 грудня 2020 року і надалі здійснювати це регулярно.

2. Після консультацій з BEREC Комісія має оприлюднити настанови з аналізу ринку та оцінювання значної ринкової влади («настанови щодо значної ринкової влади»), які повинні відповідати належним принципам конкурентного права. Настанови щодо значної ринкової влади включають в себе настанови для національних регуляторних органів щодо застосування концепції значного ринкового впливу до конкретного контексту регулювання ринків електронних комунікацій ex ante з урахуванням трьох критеріїв, перелічених у статті 67(1).

3. Національні регуляторні органи, максимально враховуючи Рекомендацію та настанови щодо значного ринкового впливу, мають визначати відповідні ринки згідно з національними умовами, зокрема відповідні географічні ринки на їхній території, беручи до уваги, між іншим, ступінь конкуренції на рівні інфраструктури у таких областях, відповідно до принципів конкурентного права. Національні регуляторні органи, де це доречно, також мають враховувати результати географічного огляду, проведеного відповідно до статті 22(1). Вони повинні дотримуватись процедур, зазначених у статтях 23 та 32, перш ніж визначати ринки, відмінні від тих, які ідентифіковані у Рекомендації.

Стаття 65

Порядок ідентифікації транснаціональних ринків

1. Якщо Комісія або щонайменше два відповідні національні регуляторні органи подають обґрунтований запит, включаючи підтверджуючі докази, BEREC має провести аналіз потенційного транснаціонального ринку. Після консультацій зі стейкхолдерами та з максимальним урахуванням аналізу, проведеного BEREC, Комісія може ухвалювати рішення, що ідентифікують транснаціональні ринки відповідно до принципів конкурентного права та максимально враховують Рекомендацію та настанови щодо значного ринкового впливу, ухвалені відповідно до статті 64.

2. У разі транснаціональних ринків, ідентифікованих у відповідності до параграфу 1 цієї статті, відповідні національні регуляторні органи повинні спільно провести аналіз ринку з максимальним урахуванням настанов щодо значного ринкового впливу і в узгодженому порядку ухвалити рішення про будь-яке накладення, збереження, зміну або зняття регуляторних зобов'язань, зазначених у статті 67(4). Відповідні національні регуляторні органи повинні спільно повідомити Комісії свої проекти заходів щодо аналізу ринку та будь-яких регуляторних зобов'язань відповідно до статей 32 та 33.

Два або більше національних регуляторних органів можуть також спільно повідомляти про свої проекти заходів щодо аналізу ринку та будь-яких регуляторних зобов'язань за відсутності транснаціональних ринків, якщо вони вважають, що ринкові умови у їхніх відповідних юрисдикціях є достатньо однорідними.

Стаття 66

Порядок ідентифікації транснаціонального попиту

1. BEREC має проводити аналіз транснаціонального попиту з боку кінцевого користувача стосовно продуктів та послуг, які надаються в межах Союзу на одному або декількох ринках, перелічених у Рекомендації, якщо він отримує обґрунтований запит, у якому наведені підтверджуючі докази, від Комісії або від щонайменше двох зацікавлених національних регуляторних органів, які вказують на існування серйозної проблеми попиту, що потребує вирішення. BEREC може також проводити такий аналіз, якщо отримає обґрунтований запит від учасників ринку, у якому наведені достатні підтверджуючі докази, і вважає, що існує серйозна проблема попиту, яка потребує вирішення. Аналіз BEREC не обмежує будь-яких висновків стосовно транснаціональних ринків відповідно до статті 65(1) та будь-яких висновків національних регуляторних органів стосовно національних чи субнаціональних географічних ринків відповідно до статті 64(3).

Такий аналіз транснаціонального попиту з боку кінцевого користувача може включати продукти та послуги, що постачаються в межах ринків продуктів або послуг, які були визначені різними способами одним або кількома національними регуляторними органами з урахуванням національних обставин, за умови, що такі продукти та послуги є замінними на такі, що постачаються на ринках, перелічених у Рекомендації.

2. Якщо BEREC приходить до висновку, що транснаціональний попит з боку кінцевого користувача існує, є значним і не задовольняється на належному рівні наявною пропозицією, що надається на комерційній або регульованій основі, він, після консультацій зі стейкхолдерами та у тісній співпраці з Комісією, має ухвалити настанови щодо загальних підходів для задоволення національними регуляторними органами ідентифікованого транснаціонального попиту, включаючи, де це доцільно, накладання засобів правового захисту відповідно до статті 68. Національні регуляторні органи повинні максимально враховувати такі настанови при виконанні своїх регуляторних завдань у межах своєї юрисдикції. Такі настанови можуть забезпечити взаємодійність продуктів оптового доступу в усьому Союзі та можуть включати в себе настанови з гармонізації технічних специфікацій продуктів оптового доступу, здатних задовольнити такий виявлений транснаціональний попит.

Стаття 67

Процедура аналізу ринку

1. Національні регуляторні органи повинні встановлювати, чи є відповідний ринок, визначений відповідно до статті 64(3), таким, що обґрунтовує накладення регуляторних зобов'язань, визначених у цій Директиві. Держави-члени забезпечують проведення аналізу, якщо доцільно, у співпраці з національними органами з питань конкуренції. Національні регуляторні органи повинні максимально враховувати настанови щодо значного ринкового впливу та дотримуватися процедур, зазначених у статтях 23 та 32, при проведенні такого аналізу.

Ринок можна вважати таким, що виправдовує накладення регуляторних зобов'язань, визначених у цій Директиві, якщо виконуються всі наступні критерії:

- (a) існують високі та постійні структурні, правові чи нормативні бар'єри для виходу (на ринок);
- (b) існує ринкова структура, яка не тяжіє до ефективної конкуренції протягом відповідного періоду часу, враховуючи стан конкуренції на рівні інфраструктури та інших джерел конкуренції за бар'єрами для виходу (на ринок);
- (c) лише конкурентного права недостатньо для адекватного подолання виявленої неспроможності ринку.

Якщо національний регуляторний орган проводить аналіз ринку, який включено до Рекомендації, він має виходити з того, що пункти (a), (b) і (c) другого підпараграфу виконані, якщо тільки національний регуляторний орган не встановить, що один або більше таких критеріїв не виконуються за конкретних національних обставин.

2. Якщо національний регуляторний орган проводить аналіз, передбачений параграфом 1, він має враховувати розвиток ринку з точки зору довгострокової перспективи за відсутності регулювання, встановленого на основі цієї статті на такому відповідному ринку, і з урахуванням усього наступного:

- (a) тенденцій розвитку ринку, що впливають на ймовірність того, що відповідний ринок схильний до ефективної конкуренції;
- (b) усіх відповідних конкурентних обмежень на оптовому та роздрібному рівнях, незалежно від того, чи вважаються джерелом таких обмежень електронні комунікаційні мережі, електронні комунікаційні послуги або інші типи послуг чи застосунки, які можна порівняти з точки зору кінцевого користувача, і незалежно від того, чи є такі обмеження частиною відповідного ринку;
- (c) інші види регулювання або заходи, що встановлюються та впливають на відповідний ринок або суміжний роздрібний ринок або ринки протягом відповідного періоду,

включаючи, без обмежень, зобов'язання, що накладаються відповідно до статей 44, 60 та 61;

(d) регулювання, що застосовується на інших відповідних ринках на основі цієї статті.

3. Якщо національний регуляторний орган приходять до висновку, що відповідний ринок не виправдовує накладення регуляторних зобов'язань відповідно до процедури, передбаченої у параграфах 1 і 2 цієї статті, або якщо умови, викладені в параграфі 4 цієї статті, не виконано, він не повинен накладати або зберігати будь-які спеціальні регуляторні зобов'язання відповідно до статті 68. Якщо вже існують секторальні регуляторні зобов'язання, накладені відповідно до статті 68, він повинен скасувати такі зобов'язання, застосовані до суб'єктів господарювання на такому відповідному ринку.

Національні регуляторні органи повинні забезпечити, щоб сторони, яких стосується таке скасування зобов'язань, отримували відповідний строк повідомлення, визначений шляхом балансування між необхідністю забезпечення планомірного переходу для бенефіціарів таких зобов'язань і кінцевих користувачів, вибору кінцевого користувача, а також щоб регулювання не тривало довше, ніж потрібно. При встановленні такого строку повідомлення національні регуляторні органи можуть визначати конкретні умови та строки повідомлення щодо наявних угод про доступ.

4. Якщо національний регуляторний орган визначає, що на відповідному ринку накладення регуляторних зобов'язань відповідно до параграфів 1 і 2 цієї статті є обґрунтованим, він повинен ідентифікувати будь-які суб'єкти господарювання, які індивідуально або спільно мають значну ринкову владу на відповідному ринку, відповідно до статті 63. Національний регуляторний орган повинен накласти на такі суб'єкти господарювання відповідні специфічні регуляторні зобов'язання згідно статті 68, зберегти або змінити такі зобов'язання, якщо вони вже існують, якщо він вважає, що результат для кінцевих користувачів, за відсутності таких зобов'язань, не буде ефективно конкурентним.

5. Заходи, що вживаються відповідно до параграфів 3 та 4 цієї статті, повинні підпадати під процедури, зазначені у статтях 23 та 32. Національні регуляторні органи повинні проводити аналіз відповідного ринку та повідомляти про відповідний проект заходу відповідно до статті 32:

- (a) протягом п'яти років з моменту ухвалення попереднього заходу, якщо національний регуляторний орган визначив відповідний ринок і встановив суб'єкти господарювання, які мають значну ринкову владу; такий п'ятирічний період може, у виняткових випадках, бути продовжений на строк до одного року, якщо національний регуляторний орган повідомив Комісію про обґрунтовану пропозицію щодо його продовження не пізніше ніж за чотири місяці до закінчення п'ятирічного періоду і якщо Комісія протягом одного місяця після повідомлення про продовження не висловила заперечення;
- (b) протягом трьох років з моменту ухвалення переглянутої Рекомендації щодо відповідних ринків, для ринків, про які раніше не повідомлялося Комісії; або
- (c) протягом трьох років з моменту їх приєднання для держав-членів, які нещодавно вступили до Союзу.

6. Якщо національний регуляторний орган вважає, що він не може завершити або не завершив аналіз відповідного ринку, ідентифікованого в Рекомендації, в межах строку, встановленого в параграфі 5 цієї статті, BEREC, за запитом, має надати допомогу відповідному національному регуляторному органу щодо завершення аналізу зазначеного ринку та спеціальних зобов'язань, які повинні бути накладені. З такою допомогою відповідний національний регуляторний орган протягом шести місяців до закінчення строку, встановленого у параграфі 5 цієї статті, повідомляє Комісію про проект заходу відповідно до статті 32.

ГЛАВА IV

Доступ до засобів правового захисту, що накладаються на суб'єкти господарювання зі значною ринковою владою

Стаття 68

Накладання, зміна або скасування зобов'язань

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб національні регуляторні органи були уповноважені накладати зобов'язання, передбачені статтями 69 та 74 і статтями 76–81.
2. Якщо суб'єкт господарювання визначений як такий, що має значну ринкову владу на окремому ринку в результаті аналізу такого ринку, проведеного відповідно до статті 67, національні регуляторні органи, у відповідних випадках, повинні накласти будь-які зобов'язання, визначені в статтях 69–74 і статтях 76 та 80. Відповідно до принципу пропорційності національний регуляторний орган повинен обирати найменш обтяжливий спосіб вирішення проблем, виявлених у рамках аналізу ринку.
3. Національні регуляторні органи повинні накладати зобов'язання, зазначені у статтях 69–74 та статтях 76 і 80, тільки на суб'єкти господарювання, які були визначені як такі, що мають значну ринкову владу відповідно до параграфа 2 цієї статті, без обмеження:

- (a) Статей 61 і 62
- (b) Статей 44 та 17 цієї Директиви, умови 7 у частині D додатка I, що застосовуються на підставі статті 13(1) цієї Директиви, статей 97 та 106 цієї Директиви та відповідних положень Директиви 2002/58/ЄС, що містять зобов'язання для суб'єктів господарювання, відмінних від тих, які були визначені як такі, що мають значну ринкову владу; або
- (c) необхідності дотримання міжнародних зобов'язань.

За виняткових обставин, коли національний регуляторний орган має намір накласти на суб'єкти господарювання, визначені як такі, що мають значну ринкову владу, інші зобов'язання щодо доступу або взаємоз'єднання, ніж ті, що визначені у статтях 69–74 та статтях 76 і 80, він повинен подати запит до Комісії.

Комісія, максимально враховуючи висновок BEREC, має ухвалити рішення за допомогою імплементаційних актів, що дозволяють або забороняють національному регуляторному органу вживати таких заходів.

Такі імплементаційні акти ухвалюють згідно з дорадчою процедурою, зазначеною у статті 118(3).

4. Зобов'язання, накладені відповідно до цієї статті, повинні бути:
 - (a) такими, що ґрунтуються на характері проблеми, ідентифікованої національним регуляторним органом у його аналізі ринку з урахуванням, за необхідності, ідентифікації транснаціонального попиту відповідно до статті 66;
 - (b) пропорційними, враховуючи, де це можливо, витрати та вигоди;
 - (c) виправданими з огляду на цілі, викладені у статті 3; і
 - (d) такими, що накладаються після консультацій відповідно до статей 23 і 32.
5. Що стосується необхідності дотримання міжнародних зобов'язань, зазначених у параграфі 3 цієї статті, національні регуляторні органи повинні повідомляти Комісію про рішення щодо

накладення, зміни або скасування зобов'язань для суб'єктів господарювання відповідно до процедури, зазначеної у статті 32.

6. Національні регуляторні органи повинні розглядати вплив нових ринкових тенденцій, наприклад таких, які стосуються комерційних угод, включаючи угоди про спільне інвестування, що впливають на конкурентну динаміку.

Якщо такі тенденції не є достатньо суттєвими для того, щоб потребувати нового аналізу ринку відповідно до статті 67, національний регуляторний орган без затримки оцінює, чи існує необхідність переглянути зобов'язання, накладені на суб'єкти господарювання, визначені як такі, що мають значну ринкову владу, і внести зміни до будь-якого попереднього рішення, у тому числі шляхом скасування зобов'язань або накладення нових зобов'язань, для того, щоб забезпечити, щоб такі зобов'язання надалі відповідали умовам, викладеним у параграфі 4 цієї статті. Такі зміни накладають лише після консультацій відповідно до статей 23 та 32.

Стаття 69

Зобов'язання щодо прозорості

1. Національні регуляторні органи можуть, відповідно до статті 68, накласти зобов'язання щодо прозорості стосовно взаємоз'єднання або доступу, вимагаючи від суб'єктів господарювання оприлюднювати певну інформацію, таку як бухгалтерська інформація, ціни, технічні специфікації, характеристики мережі та їх очікувані зміни, а також умови постачання та використання, включаючи будь-які умови, що змінюють доступ до послуг або застосунків або їх використання, зокрема з огляду на перехід з застарілої інфраструктури, якщо такі умови дозволені державами-членами відповідно до права Союзу.

2. Зокрема, якщо суб'єкт господарювання має зобов'язання щодо недискримінації, національні регуляторні органи можуть вимагати від такого суб'єкта господарювання публікувати типову пропозицію, яка має бути достатньо деталізованою, щоб забезпечити, щоб суб'єкти господарювання не були змушені платити за засоби, які не є необхідними для запитуваної послуги. Така пропозиція повинна містити опис відповідних запропонованих послуг, з розбивкою на компоненти відповідно до потреб ринку, а також пов'язаних з ними умов, включаючи ціни. Національний регуляторний орган може, зокрема, вносити зміни до типових пропозицій, щоб ввести в силу зобов'язання, що накладаються відповідно до цієї Директиви.

3. Національні регуляторні органи можуть вказувати конкретну інформацію, яку необхідно надавати, рівень деталізації та спосіб оприлюднення.

4. До 21 грудня 2019 року, з метою сприяння послідовному застосуванню зобов'язань щодо прозорості, BEREC, після консультацій зі стейкхолдерами та у тісній співпраці з Комісією, має ухвалити настанови щодо мінімальних критеріїв для типової пропозиції та переглядати їх, якщо необхідно, з метою їх адаптації до технологічних та ринкових тенденцій. Забезпечуючи такі мінімальні критерії, BEREC має переслідувати цілі, зазначені в статті 3, і враховувати потреби бенефіціарів зобов'язань щодо доступу та кінцевих користувачів, які діють у більш ніж одній державі-члені, а також будь-які настанови BEREC, що ідентифікують транснаціональний попит відповідно до статті 66, та будь-яке відповідне рішення Комісії.

Незважаючи на параграф 3 цієї статті, якщо суб'єкт господарювання має зобов'язання згідно зі статтею 72 або 73 щодо надання оптового доступу до мережевої інфраструктури, національні регуляторні органи повинні забезпечити оприлюднення типової пропозиції з максимальним урахуванням настанов BEREC щодо мінімальних критеріїв для типової пропозиції, забезпечити зазначення ключових показників ефективності, де необхідно, а також відповідних рівнів якості обслуговування, здійснювати ретельний моніторинг та забезпечувати їх дотримання. Крім того, національні регуляторні органи можуть, коли це необхідно, заздалегідь визначати пов'язані фінансові санкції відповідно до права Союзу та національного права.

Стаття 70

Зобов'язання щодо недискримінації

1. Національний регуляторний орган може, згідно зі статтею 68, накладати зобов'язання щодо недискримінації стосовно взаємоз'єднання або доступу.
2. Зобов'язання щодо недискримінації повинні забезпечити, зокрема, щоб суб'єкт господарювання застосовував еквівалентні умови в еквівалентних обставинах для інших постачальників еквівалентних послуг, а також надавав послуги та інформацію іншим постачальникам на тих самих умовах і такої ж якості, як він забезпечує для власних послуг, послуг своїх дочірніх компаній або партнерів. Національні регуляторні органи можуть накладати на такий суб'єкт господарювання зобов'язання щодо постачання продуктів та послуг доступу всім суб'єктам господарювання, в тому числі собі, на таких самих умовах, включаючи такі, що стосуються ціни та рівнів якості обслуговування, та за допомогою тих самих систем і процесів для забезпечення еквівалентності доступу.

Стаття 71

Зобов'язання щодо роздільного бухгалтерського обліку

1. Національний регуляторний орган може, згідно зі статтею 68, накладати зобов'язання щодо роздільного бухгалтерського обліку стосовно певних видів діяльності, пов'язаних з взаємоз'єднанням або доступом.

Зокрема, національний регуляторний орган може вимагати від вертикально інтегрованого суб'єкта господарювання зробити прозорими свої оптові ціни та внутрішні трансфертні ціни для забезпечення, серед іншого, дотримання зобов'язання щодо недискримінації відповідно до статті 70 або, якщо необхідно, для запобігання несправедливому перехресному субсидуванню. Національні регуляторні органи можуть визначати формат та методологію обліку, які повинні застосовуватися.

2. Без обмеження статті 20, для полегшення перевірки дотримання зобов'язань щодо прозорості та недискримінації, національні регуляторні органи мають право вимагати, щоб інформація про бухгалтерський облік, включаючи дані про доходи, отримані від третіх сторін, надавалися на запит. Національні регуляторні органи можуть публікувати інформацію, яка сприятиме відкритому і конкурентному ринку, дотримуючись при цьому правил Союзу та національних правил щодо комерційної таємниці.

Стаття 72

Доступ до об'єктів будівництва

1. Національний регуляторний орган може, відповідно до статті 68, накладати зобов'язання на суб'єкти господарювання, щоб задовольнити обґрунтовані запити на доступ до об'єктів будівництва та їх використання, включаючи, але не обмежуючись, будівлі або кабельні вводи будівель, будівельні кабелі, включаючи електропроводку, антени, вежі та інші несучі конструкції, стовпи, щогли, канали, трубопроводи, оглядові колодязі, люки та шафи, в ситуаціях, коли, врахувавши аналіз ринку, національний регуляторний орган робить висновок, що відмова у доступі або доступ, наданий на несправедливих умовах, що мають подібний ефект, перешкоджатимуть появі стійкого конкурентного ринку і не відповідатимуть інтересам кінцевого користувача.
2. Національні регуляторні органи можуть накладати зобов'язання на суб'єкт господарювання щодо надання доступу відповідно до цієї статті, незалежно від того, чи є активи, на які впливає зобов'язання, частиною відповідного ринку згідно аналізу ринку, за умови, що це зобов'язання є необхідним та пропорційним для досягнення цілей статті 3.

Стаття 73

Зобов'язання щодо доступу до окремих елементів мережі та пов'язаних засобів і їх використання

1. Національні регуляторні органи можуть, згідно зі статтею 68, накладати зобов'язання на суб'єкти господарювання, щоб задовольнити обгрунтовані запити на доступ окремих елементів мережі та пов'язаних засобів, а також їх використання, у випадках, коли національні регуляторні органи вважають, що відмова у доступі або доступ на несправедливих умовах, що мають подібний ефект, перешкоджатимуть появі стійкого конкурентного ринку на роздрібному рівні і не відповідатимуть інтересам кінцевого користувача.

Національні регуляторні органи можуть вимагати від суб'єктів господарювання, серед іншого:

- (a) надавати третім сторонам доступ до окремих фізичних елементів мережі та пов'язаних засобів, а також їх використання, залежно від випадку, включаючи розділений доступ до місцевих ліній та підліній зв'язку;
- (b) надавати третім сторонам доступ до окремих активних або віртуальних елементів мережі та послуг;
- (c) добросовісно вести переговори з суб'єктами господарювання, які подають запит на отримання доступу;
- (d) не скасовувати доступ до вже наданих засобів;
- (e) надавати окремі послуги на оптовій основі для перепродажу третіми сторонам;
- (f) надавати відкритий доступ до технічних інтерфейсів, протоколів або інших ключових технологій, необхідних для взаємодійності послуг або послуг віртуальної мережі;
- (g) забезпечувати спільне розміщення або інші форми спільного використання пов'язаних засобів;
- (h) надавати користувачам окремі послуги, необхідні для забезпечення взаємодійності наскрізних послуг або роумінгу в мобільних мережах;
- (i) надавати доступ до систем операційної підтримки або аналогічних систем програмного забезпечення, необхідних для забезпечення добросовісної конкуренції при наданні послуг;
- (j) здійснювати взаємоз'єднання мереж або мережевих засобів;
- (k) надавати доступ до пов'язаних послуг, таких як ідентифікація, визначення місцезнаходження та присутності.

Національні регуляторні органи можуть підпорядковувати такі зобов'язання умовам, що забезпечують справедливість, обгрунтованість і своєчасність.

2. Якщо національні регуляторні органи розглядають доцільність накладання будь-яких з можливих спеціальних зобов'язань, зазначених у параграфі 1 цієї статті, і зокрема, якщо вони оцінюють, відповідно до принципу пропорційності, чи слід і, якщо слід, то яким чином такі зобов'язання необхідно накладати, вони повинні проаналізувати, чи достатньо інших форм доступу до оптових ресурсів, на тому ж або на пов'язаному оптовому ринку, для вирішення виявленої проблеми в інтересах кінцевого користувача. Така оцінка повинна включати пропозиції комерційного доступу, регульований доступ згідно зі статтею 61, існуючий або запланований регульований доступ до інших оптових ресурсів відповідно до цієї статті. Національні регуляторні органи мають враховувати, зокрема, такі фактори:

- (a) технічну та економічну рентабельність використання або встановлення конкуруючих засобів, з урахуванням темпів розвитку ринку, характеру та типу залученого взаємоз'єднання або доступу, включаючи рентабельність інших продуктів доступу вищого рівня, таких як доступ до каналів;
- (b) очікувану технологічну еволюцію, що впливає на проектування та управління мережею;

- (c) необхідність забезпечення технологічної нейтральності, що дозволяє сторонам проектувати власні мережі та управляти ними;
- (d) доцільність надання пропонованого доступу відповідно до наявної потужності;
- (e) початкові інвестиції власника засобів з урахуванням будь-яких державних інвестицій та ризиків, пов'язаних із здійсненням інвестицій, зокрема з особливою увагою до інвестицій та рівнів ризику, пов'язаних з мережами надвисокої пропускної здатності;
- (f) необхідність захищати конкуренцію в довгостроковій перспективі, приділяючи особливу увагу економічно ефективній конкуренції на рівні інфраструктури та інноваційним бізнес-моделям, які підтримують стійку конкуренцію, наприклад, на основі спільного інвестування в мережі;
- (g) у відповідних випадках, будь-які відповідні права інтелектуальної власності;
- (h) надання загальноєвропейських послуг.

Якщо національний регуляторний орган розглядає, на підставі статті 68, накладення зобов'язань на підставі статті 72 або цієї статті, він повинен дослідити питання про те, чи накладення зобов'язань лише відповідно до статті 72 буде пропорційним засобом для просування конкуренції і захисту інтересів кінцевого користувача.

3. При накладанні зобов'язань на суб'єкт господарювання щодо надання доступу відповідно до цієї статті національні регуляторні органи можуть встановлювати технічні або експлуатаційні умови, яким має відповідати надавач або бенефіціари такого доступу, якщо це необхідно для забезпечення нормального функціонування мережі. Зобов'язання щодо дотримання конкретних технічних стандартів або специфікацій повинні відповідати стандартам і специфікаціям, встановленим відповідно до статті 39.

Стаття 74

Ціновий контроль та зобов'язання щодо обліку витрат

1. Національний регуляторний орган може, відповідно до статті 68, накладати зобов'язання, пов'язані з відшкодуванням витрат та контролем за цінами, включаючи зобов'язання щодо орієнтування цін на витрати та зобов'язання щодо систем обліку витрат, для надання окремих видів взаємоз'єднання або доступу, у ситуаціях, коли аналіз ринку свідчить про відсутність ефективної конкуренції, що означає, що зацікавлений суб'єкт господарювання може утримувати ціни на занадто високому рівні або може застосувати ціновий тиск на шкоду кінцевим користувачам.

При визначенні доречності зобов'язань щодо цінового контролю національні регуляторні органи повинні враховувати необхідність сприяння конкуренції та довгостроковим інтересам кінцевих користувачів, пов'язаним з розгортанням та використанням мереж наступного покоління, і особливо мереж надвисокої пропускної здатності. Зокрема, для заохочення інвестицій з боку суб'єкта господарювання, у тому числі у мережі наступного покоління, національні регуляторні органи повинні враховувати інвестиції, здійснені суб'єктом господарювання. Якщо національні регуляторні органи вважають накладення зобов'язання щодо цінового контролю доречним, вони дозволяють суб'єкту господарювання прийнятний рівень дохідності з вкладеного капіталу, беручи до уваги будь-які ризики, характерні для конкретного нового проекту інвестування в мережу.

Національні регуляторні органи мають розглядати можливість не накладати або не зберігати зобов'язання відповідно до цієї статті, якщо вони встановлюють, що існує об'єктивне обмеження роздрібною ціною, і що будь-які зобов'язання, накладені відповідно до статей 69–73, включаючи, зокрема, будь-який тест економічної відтворюваності, передбачений відповідно до статті 70, забезпечують ефективний і недискримінаційний доступ.

Якщо національні регуляторні органи вважають за доцільне встановлювати зобов'язання щодо цінового контролю на доступ до наявних елементів мережі, вони також повинні враховувати переваги передбачуваних і стабільних оптових цін для забезпечення ефективного виходу на ринок і достатніх стимулів для всіх суб'єктів господарювання розгортати нові та вдосконалені мережі.

2. Національні регуляторні органи повинні забезпечити, щоб будь-який механізм відшкодування витрат або методологія ціноутворення, які є обов'язковими, сприяли розгортанню нових та вдосконалених мереж, ефективності та стійкої конкуренції та максимізували сталі вигоди для кінцевих користувачів. У зв'язку з цим національні регуляторні органи можуть також враховувати доступні ціни на порівнянних конкурентних ринках.

3. Якщо суб'єкт господарювання має зобов'язання щодо встановлення своїх цін з орієнтацією на собівартість, тягар доведення того, що збори відображають витрати, включаючи розумний рівень прибутку з інвестицій, має покладатись на відповідний суб'єкт господарювання. З метою розрахунку вартості ефективного надання послуг національні регуляторні органи можуть використовувати методи обліку витрат, незалежні від тих, що використовуються суб'єктом господарювання. Національні регуляторні органи можуть вимагати, щоб суб'єкт господарювання надавав повне обґрунтування встановлених ним цін, і, якщо це доречно, вимагати їх коригування.

4. Національні регуляторні органи повинні забезпечити, щоб у випадку, коли запровадження системи обліку витрат вимагається для забезпечення цінового контролю, опис системи обліку витрат був загальнодоступним, відображаючи принаймні основні категорії, за якими групуються витрати, та правила, що використовуються для розподілу витрат. Кваліфікований незалежний орган перевіряє відповідність системі обліку витрат і щорічно оприлюднює заяву про відповідність.

Стаття 75

Такси за термінацію

1. До 31 грудня 2020 року Комісія, максимально враховуючи висновок BEREC, ухвалює делегований акт у відповідності зі статтею 117, що доповнює цю Директиву, встановлюючи єдину максимальну таксу за термінацію мобільного голосового зв'язку для усього Союзу та єдину максимальну таксу за термінацію фіксованого голосового зв'язку для Союзу (в подальшому іменовані разом як «такси за термінацію голосового зв'язку для Союзу»), які встановлюються для будь-якого надавача послуг мобільного або фіксованого голосового зв'язку, відповідно, в будь-якій державі-члені.

З цією метою Комісія повинна:

- (a) дотримуватися принципів, критеріїв і параметрів, наведених у додатку II;
- (b) при першому встановленні такс за термінацію голосового зв'язку для Союзу враховувати середньозважені ефективні витрати у фіксованих і мобільних мережах, встановлені відповідно до принципів, наведених у додатку III, що застосовуються на території Союзу; такси за термінацію голосового зв'язку для Союзу в першому делегованому акті не повинні бути вищими за найвищий показник серед такс, які діяли за шість місяців до ухвалення такого делегованого акту у всіх державах-членах, після будь-яких необхідних коригувань для врахування виняткових національних обставин;
- (c) враховувати загальну кількість кінцевих користувачів у кожній державі-члені з метою забезпечення належного розрахунку максимальних такс за термінацію, а також національних обставин, які призводять до суттєвих розбіжностей між державами-членами при визначенні максимальних такс за термінацію для Союзу;
- (d) враховувати інформацію про ринок, надану BEREC, національними регуляторними

органами або безпосередньо суб'єктам господарювання, що надають електронні комунікаційні мережі та послуги; і

- (е) розглядати доцільність перехідного періоду, що не перевищує 12 місяців, для того, щоб дозволити коригування в державах-членах, якщо це необхідно з огляду на раніше встановлені такси.

2. Враховуючи висновок BEREC, Комісія повинна кожні п'ять років переглядати делегований акт, ухвалений відповідно до цієї статті, і, застосовуючи критерії, перелічені у статті 67(1), щоразу розглядати питання, чи залишається необхідним встановлення такс за термінацію для усього Союзу. Якщо після такого розгляду відповідно до цього параграфа Комісія вирішить не встановлювати максимальну таксу за термінацію мобільного голосового зв'язку та/або максимальну таксу за термінацію фіксованого голосового зв'язку, то національні регуляторні органи можуть провести аналізи ринку послуг термінації голосового зв'язку відповідно до статті 67, щоб оцінити, чи є необхідним запровадження регуляторних зобов'язань. Якщо національний регуляторний орган за результатами такого аналізу встановлює орієнтовані на собівартість такси за термінацію на відповідному ринку, він повинен дотримуватися принципів, критеріїв і параметрів, наведених у додатку III, а його проект заходу повинен відповідати процедурам, які описані у статтях 23, 32 та 33.

3. Національні регуляторні органи повинні здійснювати ретельний моніторинг та забезпечувати дотримання такс за термінацію виклику для усього Союзу надавачами послуг термінації голосового зв'язку. Національні регуляторні органи можуть у будь-який час вимагати від надавача послуг термінації голосового зв'язку змінити таксу, яку він стягує з інших суб'єктів господарювання, якщо вона не відповідає делегованому акту, зазначеному в параграфі 1. Національні регуляторні органи повинні щорічно звітувати Комісії та BEREC стосовно застосування цієї статті.

Стаття 76

Регуляторний режим нових елементів мереж надвисокої пропускнуої здатності

1. Суб'єкти господарювання, які були визначені як такі, що мають значну ринкову владу на одному або декількох ринках відповідно до статті 67, можуть пропонувати зобов'язання, у відповідності до процедури, викладеної у статті 79, і з урахуванням другого підпараграфа цього параграфа, відкривати для спільного інвестування розгортання нової мережі надвисокої пропускнуої здатності, що складається з оптоволоконних елементів, до приміщень кінцевого користувача або базової станції, наприклад, пропонуючи спільну власність або довгостроковий розподіл ризику через співфінансування або через угоди про купівлю, що призводить до появи особливих структурованих прав з боку інших постачальників електронних комунікаційних мереж або послуг.

Коли національний регуляторний орган оцінює такі зобов'язання, він має визначити, зокрема, чи відповідає пропозиція щодо спільного інвестування усім наступним умовам:

- (а) вона відкрита в будь-який момент протягом усього періоду існування мережі для будь-якого постачальника електронних комунікаційних мереж або послуг;
- (b) вона дозволить іншим співінвесторам, які є постачальниками електронних комунікаційних мереж або послуг, ефективно і стало конкурувати в довгостроковій перспективі на ринках нижчого рівня дистрибуційного ланцюга, на яких діє суб'єкт господарювання, визначений як такий, що має значну ринкову владу, на умовах, які включають:
 - (і) справедливі, розумні та недискримінаційні умови, що дозволяють отримати доступ до повної пропускнуої здатності мережі в тій мірі, в якій вона підпадає під спільне інвестування;

- (ii) гнучкість з точки зору вартості та часу участі кожного співінвестора;
 - (iii) можливість збільшення такої участі в майбутньому; і
 - (iv) взаємні права, надані співінвесторами після розгортання інфраструктури, що підпадає під співінвестування;
- (c) вона оприлюднюється суб'єктом господарювання своєчасно і, якщо суб'єкт господарювання не має характеристик, перелічених у статті 80(1), принаймні за шість місяців до початку розгортання нової мережі; цей період може бути продовжено з огляду на національні обставини;
- (d) прохачі доступу, які не беруть участі в спільному інвестуванні, з самого початку можуть отримати вигоду від тієї ж якості, швидкості, умов і охоплення кінцевих користувачів, які були доступні перед розгортанням, а також, з часом, від механізму адаптації, підтвердженого національним регуляторним органом, з урахуванням розвитку відповідних роздрібних ринків, що підтримують стимули для участі в спільному інвестуванні; такий механізм повинен забезпечувати, щоб прохачі доступу мали доступ до елементів надвисокої пропускної здатності мережі одночасно, а також на основі прозорих і недискримінаційних умов, які відповідним чином відображають ступінь ризику, що виникав у відповідних співінвесторів на різних етапах розгортання, та враховують конкурентну ситуацію на роздрібних ринках;
- (e) вона відповідає, як мінімум, критеріям, викладеним у додатку IV, і виконується добросовісно.

2. Якщо національний регуляторний орган приходить до висновку, враховуючи результати випробування ринку, проведеного відповідно до статті 79(2), що запропоноване зобов'язання щодо спільного інвестування відповідає умовам, викладеним у параграфі 1 цієї статті, він має зробити це зобов'язання обов'язковим до виконання згідно зі статтею 79(3) і не накладати ніяких додаткових зобов'язань відповідно до статті 68 стосовно елементів нової мережі надвисокої пропускної здатності, яка підпадає під зобов'язання, якщо принаймні один потенційний співінвестор уклав угоду про спільне інвестування з суб'єктом господарювання, визначеним як такий, що має значну ринкову владу.

Перший підпараграф не обмежує регуляторний режим для обставин, які не відповідають умовам, викладеним у параграфі 1 цієї статті, враховуючи результати будь-яких ринкових випробувань, проведених відповідно до статті 79(2), але впливає на конкуренцію і враховується для цілей статей 67 і 68.

Як відступ від першого підпараграфа цього параграфа, національний регуляторний орган може, за належним чином обґрунтованих обставин, встановлювати, зберігати або адаптовувати засоби правового захисту відповідно до статей 68–74 стосовно нових мереж надвисокої пропускної здатності з метою вирішення значних проблем конкуренції на окремих ринках, якщо національний регуляторний орган встановив, що, враховуючи специфічні характеристики таких ринків, такі проблеми конкуренції не будуть вирішені в іншому випадку.

3. Національні регуляторні органи на постійній основі повинні моніторити дотримання умов, викладених у параграфі 1, і можуть вимагати від суб'єкта господарювання, визначеного як такий, що має значну ринкову владу, надавати щорічні заяви про відповідність.

Ця стаття не обмежує повноважень національного регуляторного органу ухвалювати рішення згідно із статтею 26(1) у разі виникнення спору між суб'єктами господарювання у зв'язку з угодою про спільне інвестування, що вважається ним такою, що відповідає умовам, зазначеним у параграфі 1 цієї статті.

4. BEREC після консультацій із стейкхолдерами та у тісній співпраці з Комісією оприлюднює настанови для сприяння послідовному застосуванню національними регуляторними органами умов, викладених у параграфі 1, та критеріїв, викладених у додатку IV.

Функціональне відокремлення

1. Якщо національний регуляторний орган дійшов висновку, що відповідними зобов'язаннями, накладеними відповідно до статей 69–74, не вдалося досягти ефективної конкуренції, та що існують важливі і постійні проблеми конкуренції або було виявлено неспроможність ринку по відношенню до окремих оптових ринків продуктів доступу, він може, як виняток, відповідно до другого підпараграфу статті 68(3), накладати на вертикально інтегровані суб'єкти господарювання зобов'язання виокремити діяльність, пов'язану з оптовим наданням відповідних продуктів доступу, до комерційної структури, що діє незалежно.

Така комерційна структура повинна надавати продукти та послуги доступу всім суб'єктам господарювання, у тому числі іншим комерційним структурам в межах материнської компанії, в однакові строки, на однакових умовах, включаючи ті, що стосуються рівня цін і рівня якості обслуговування, і за допомогою однакових систем і процесів.

2. Якщо національний регуляторний орган має намір накласти зобов'язання щодо функціонального відокремлення, він повинен направити запит до Комісії, який включає:

- (a) докази, що обґрунтовують висновки національного регуляторного органу, як зазначено у параграфі 1;
- (b) обґрунтовану оцінку, що дозволяє зробити висновок про відсутність або малу перспективність ефективної та сталої конкуренції на рівні інфраструктури протягом розумного періоду часу;
- (c) аналіз очікуваного впливу на національний регуляторний орган, на суб'єкт господарювання, зокрема на робочу силу відокремленого суб'єкта господарювання, і на сектор електронних комунікацій в цілому, а також на стимули для інвестування у нього, зокрема з огляду на потреби забезпечення соціальної та територіального згуртування, а також інших стейкхолдерів, включаючи, зокрема, очікуваний вплив на конкуренцію та будь-які потенційні наслідки для споживачів;
- (d) аналіз причин, які обґрунтовують, що таке зобов'язання буде найбільш ефективним засобом примусового забезпечення правового захисту, спрямованих на вирішення проблем конкуренції або виявленої неефективності ринкового механізму.

3. Проект заходу має включати такі елементи:

- (a) точний характер і рівень відокремлення, із зазначенням, зокрема, правового статусу окремого суб'єкта господарювання;
- (b) ідентифікацію активів окремого суб'єкта господарювання, а також продуктів або послуг, що надаватимуться таким суб'єктом господарювання;
- (c) механізми управління для забезпечення незалежності персоналу, найнятого окремим суб'єктом господарювання, та відповідну структуру заохочень;
- (d) правила забезпечення виконання зобов'язань;
- (e) правила забезпечення прозорості операційних процедур, зокрема по відношенню до інших стейкхолдерів;
- (f) програму моніторингу для забезпечення дотримання, включаючи публікацію щорічного звіту.

Після рішення Комісії, ухваленого відповідно до статті 68(3) щодо такого проекту заходу, національний регуляторний орган має провести скоординований аналіз різних ринків, пов'язаних з мережею доступу, відповідно до процедури, визначеної у статті 67. На підставі цього аналізу національний регуляторний орган повинен накласти, зберегти, змінити або скасувати зобов'язання відповідно до процедур, викладених у статтях 23 і 32.

4. На суб'єкт господарювання, щодо якого було встановлене функціональне відокремлення, можуть накладатися будь-які зобов'язання, зазначені у статтях 69–74, на будь-якому окремому ринку, де він був визначений як такий, що має значну ринкову владу відповідно до статті 67, або будь-які інші зобов'язання, що накладаються Комісією відповідно до статті 68(3).

Стаття 78

Добровільне відокремлення вертикально інтегрованого суб'єкта господарювання

1. Суб'єкти господарювання, які визначені як такі, що мають значну ринкову владу на одному або декількох відповідних ринках згідно зі статтею 67, повинні поінформувати національний регуляторний орган щонайменше за три місяці до будь-якої запланованої передачі їхніх активів у мережі місцевого доступу або значної їх частини до окремої юридичної особи з іншим власником, або створення окремого суб'єкта господарювання з метою забезпечення всіх надавачів роздрібних послуг, включаючи власні роздрібні підрозділи, повністю еквівалентними продуктами доступу.

Такі суб'єкти господарювання також мають поінформувати національний регуляторний орган про будь-яку зміну такого наміру, а також про кінцевий результат процесу відокремлення.

Такі суб'єкти господарювання можуть також пропонувати зобов'язання щодо умов доступу, які підлягають застосуванню до їхньої мережі протягом періоду імплементації після впровадження запропонованої форми відокремлення, з метою забезпечення ефективного та недискримінаційного доступу для третіх сторін. Пропозиція зобов'язань має включати достатню кількість деталей, включаючи терміни впровадження та тривалість, з тим, щоб дозволити національному регуляторному органу виконувати свої завдання відповідно до параграфу 2 цієї статті. Такі зобов'язання можуть виходити за межі максимального періоду для перегляду ринку, визначеного у статті 67(5).

2. Національний регуляторний орган повинен оцінити вплив запланованої транзакції, якщо застосовно, разом із запропонованими зобов'язаннями, на наявні регуляторні зобов'язання відповідно до цієї Директиви.

3 цією метою національний регуляторний орган повинен провести аналіз різних ринків, пов'язаних з доступом до мережі, відповідно до процедури, викладеної в статті 67.

Національний регуляторний орган повинен враховувати будь-які зобов'язання, запропоновані суб'єктом господарювання, з огляду, зокрема, на цілі, викладені в статті 3. При цьому національний регуляторний орган повинен консультиватись з третіми сторонами відповідно до статті 23 і звертатись, зокрема, до таких третіх сторін, на які безпосередньо впливає запланована транзакція.

На основі свого аналізу національний регуляторний орган накладає, зберігає, змінює або скасовує зобов'язання відповідно до процедур, викладених у статтях 23 і 32, застосовуючи, якщо доречно, статтю 80. У своєму рішенні національний регуляторний орган може зробити зобов'язання обов'язковими, повністю або частково. Як відступ від статті 67(5), національний регуляторний орган може зробити зобов'язання обов'язковими, повністю або частково, на весь період, на який вони пропонуються.

3. Без обмеження дії статті 80, юридично або функціонально відокремлений суб'єкт господарювання, який був визначений як такий, що має значну ринкову владу на будь-якому окремому ринку відповідно до статті 67, може підпадати, у відповідних випадках, під будь-яке з зобов'язань, зазначених у статтях 69–74 або будь-яких інших зобов'язань, дозволених Комісією відповідно до статті 68(3), якщо будь-які запропоновані зобов'язання є недостатніми для досягнення цілей, викладених у статті 3.

4. Національний регуляторний орган повинен здійснювати моніторинг виконання зобов'язань, запропонованих суб'єктами господарювання, які він зробив обов'язковими для виконання

відповідно до параграфу 2, і розглядати продовження їх дії, коли закінчиться строк, на який вони спочатку пропонувалися.

Стаття 79

Процедура надання зобов'язань

1. Суб'єкти господарювання, визначені як такі, що мають значну ринкову владу, можуть запропонувати національному регуляторному органу зобов'язання щодо умов доступу, спільного інвестування або обидва такі зобов'язання, що застосовуються до їхніх мереж, зокрема, щодо:

- (a) механізму співпраці, що стосується оцінювання відповідних і пропорційних зобов'язань відповідно до статті 68;
- (b) спільного інвестування у мережі надвисокої пропускної здатності відповідно до статті 76; або
- (c) ефективного і недискримінаційного доступу третіх сторін відповідно до статті 78, як протягом періоду добровільного відокремлення вертикально інтегрованого суб'єкта господарювання, так і після впровадження запропонованої форми відокремлення.

Пропозиція щодо зобов'язань має бути достатньо деталізованою, включаючи терміни та обсяги їх реалізації та їх тривалість, щоб дозволити національному регуляторному органу здійснити оцінювання відповідно до параграфу 2 цієї статті. Такі зобов'язання можуть виходити за межі періодів для проведення аналізу ринку, передбачених у статті 67(5).

2. З метою оцінювання будь-яких зобов'язань, запропонованих суб'єктом господарювання відповідно до параграфу 1 цієї статті, національний регуляторний орган, окрім випадків, коли такі зобов'язання явно не відповідають одній або більше відповідних умов або критеріїв, повинен провести ринкові випробування, зокрема, на запропонованих умовах, шляхом проведення громадських консультацій із зацікавленими сторонами, зокрема третіми сторонами, на яких такі зобов'язання безпосередньо впливають. Потенційні співінвестори або прохачі доступу можуть висловлювати свою позицію щодо дотримання зобов'язань, запропонованих, за необхідності, разом з умовами, передбаченими у статтях 68, 76 або 78, і можуть пропонувати зміни.

Що стосується зобов'язань, запропонованих відповідно до цієї статті, національний регуляторний орган при оцінюванні зобов'язань відповідно до статті 68(4) має звертати особливу увагу на:

- (a) докази щодо справедливого та розумного характеру запропонованих зобов'язань;
- (b) відкритість зобов'язань для усіх учасників ринку;
- (c) своєчасне надання доступу на справедливих, розумних і недискримінаційних умовах, у тому числі до мереж надвисокої пропускної здатності, до запуску пов'язаних роздрібних послуг; і
- (d) загальну адекватність зобов'язань, запропонованих для забезпечення сталої конкуренції на ринках нижчого рівня дистрибуційного ланцюга, та сприяння спільному розгортанню і використанню мереж надвисокої пропускної здатності в інтересах кінцевих користувачів.

Беручи до уваги всі позиції, висловлені у ході консультацій, та міру, в якій такі позиції є репрезентативними для різних стейкхолдерів, національний регуляторний орган повинен повідомити суб'єкту господарювання, визначеному як такий, що має значну ринкову владу, свої попередні висновки стосовно відповідності запропонованих зобов'язань цілям, критеріям та процедурам, викладеним в цій статті, та, якщо застосовно, у статтях 68, 76 або 78, а також за яких умов він може розглянути можливість зробити зобов'язання обов'язковими до виконання.

Суб'єкт господарювання може переглянути свою початкову пропозицію з урахуванням попередніх висновків національного регуляторного органу і з метою задоволення критеріїв, викладених у цій статті, та, якщо застосовно, у статтях 68, 76 або 78.

3. Без обмеження дії першого підпараграфу статті 76(2) національний регуляторний орган може ухвалити рішення про обов'язковість зобов'язань, повністю або частково.

Як відступ від статті 67(5), національний регуляторний орган може робити окремі або усі зобов'язання обов'язковими на певний період, який може становити весь період, на який вони пропонуються, а у випадку зобов'язань щодо спільного інвестування, зроблених обов'язковими відповідно до першого підпараграфу статті 76(2), він має зробити їх обов'язковими на період не менше семи років.

Відповідно до статті 76 ця стаття не обмежує застосування процедури аналізу ринку відповідно до статті 67 та накладання зобов'язань відповідно до статті 68.

Якщо національний регуляторний орган робить зобов'язання обов'язковими до виконання згідно з цією статтею, він оцінює, відповідно до статті 68, наслідки такого рішення для розвитку ринку та доцільність будь-якого зобов'язання, яке він наклав, або, за відсутності таких зобов'язань, планував би накласти у відповідності до зазначеної статті або статей 69–74. При повідомленні щодо відповідного проекту заходу згідно зі статтею 68 відповідно до статті 32 національний регуляторний орган супроводжує проект заходу рішенням щодо зобов'язань.

4. Національний регуляторний орган повинен здійснювати моніторинг, нагляд і забезпечення дотримання зобов'язань, які він зробив обов'язковими до виконання відповідно до параграфу 3 цієї статті, у такий самий спосіб, як він здійснює моніторинг, нагляд і забезпечення дотримання зобов'язань, накладених відповідно до статті 68, і повинен розглядати питання про продовження періоду, на який вони стали обов'язковими, коли закінчується початковий період. Якщо національний регуляторний орган дійшов висновку, що суб'єкт господарювання не дотримується зобов'язань, визначених як обов'язкові до виконання відповідно до параграфу 3 цієї статті, він може накласти штрафні санкції на такий суб'єкт господарювання відповідно до статті 29. Без обмеження процедури забезпечення відповідності спеціальних зобов'язань за статтею 30, національний регуляторний орган може переглянути зобов'язання у відповідності до статті 68(6).

Стаття 80

Суб'єкти господарювання, що здійснюють діяльність на оптових ринках

1. Національний регуляторний орган, який визначає суб'єкт господарювання, що є відсутнім на будь-яких роздрібних ринках електронних комунікаційних послуг, як такий, що має значну ринкову владу на одному або декількох оптових ринках відповідно до статті 67, повинен розглянути, чи має такий суб'єкт господарювання наступні характеристики:

- (a) всі компанії та господарські підрозділи в межах суб'єкта господарювання, всі компанії, які контролюються, але не обов'язково повністю належать одному і тому ж кінцевому власнику, і будь-який акціонер, здатний здійснювати контроль над суб'єктом господарювання, мають поточну та заплановану на майбутнє діяльність лише на оптових ринках електронних комунікаційних послуг і, таким чином, не здійснюють діяльності на будь-якому роздрібному ринку електронних комунікаційних послуг, що надаються кінцевим користувачам в Союзі;
- (b) суб'єкт господарювання не має зобов'язань вести справи з єдиним та окремим суб'єктом господарювання, який діє на нижчому рівні дистрибуційного ланцюга на будь-якому роздрібному ринку електронних комунікаційних послуг, що надаються кінцевим користувачам, через ексклюзивну угоду або угоду, яка де-факто є рівносильною ексклюзивній угоді.

2. Якщо національний регуляторний орган дійшов висновку, що умови, встановлені в параграфі 1 цієї статті, виконуються, він може накладати на такий суб'єкт господарювання лише зобов'язання відповідно до статей 70 і 73 або відносно справедливої і поміркованої ціни, якщо це обгрунтовано на основі аналізу ринку, що включає перспективне оцінювання ймовірної поведінки суб'єкта господарювання, визначеного як такого, що має значну ринкову владу.
3. Національний регуляторний орган у будь-який час повинен переглядати зобов'язання, накладені на суб'єкт господарювання згідно з цією статтею, якщо він приходить до висновку, що умови, викладені в параграфі 1 цієї статті, більше не виконуються, і застосувати, за необхідності, статті 67–74. Суб'єкти господарювання повинні без зайвої затримки інформувати національний регуляторний орган про будь-яку зміну обставин, що стосуються пунктів (а) та (б) параграфа 1 цієї статті.
4. Національний регуляторний орган також переглядає зобов'язання, накладені на суб'єкт господарювання згідно з цією статтею, якщо на підставі доказів умов і положень, запропонованих суб'єктом господарювання своїм клієнтам на ринках нижчого рівня дистрибуційного ланцюга, орган дійде до висновку, що проблеми конкуренції виникли або ймовірно виникнуть на шкоду кінцевим користувачам, що вимагає накладення одного або декількох зобов'язань, передбачених статтями 69, 71, 72 чи 74, або внесення змін до зобов'язань, накладених відповідно до параграфа 2 цієї статті.
5. Накладання зобов'язань та їх перегляд відповідно до цієї статті має здійснюватися відповідно до процедур, зазначених у статтях 23, 32 та 33.

Стаття 81

Перехід із застарілої інфраструктури

1. Суб'єкти господарювання, які були визначені як такі, що мають значну ринкову владу на одному або декількох відповідних ринках відповідно до статті 67, повинні заздалегідь і своєчасно повідомити національний регуляторний орган, якщо вони планують вивести з експлуатації або замінити новою інфраструктурою частини мережі, включаючи застарілу інфраструктуру, необхідні для експлуатації мідної кабельної мережі, яка підпадає під зобов'язання відповідно до статей 68–80.
2. Національний регуляторний орган повинен забезпечити, щоб процес виведення з експлуатації або заміни передбачав прозорий графік та умови, включаючи відповідний період повідомлення для переходу, і визначав наявність альтернативних продуктів, що мають щонайменше порівнянну якість та забезпечують доступ до оновленої мережевої інфраструктури, що заміщує замінені елементи, якщо це необхідно для захисту конкуренції та прав кінцевих користувачів.

Що стосується активів, які пропонуються для виведення з експлуатації або заміни, національний регуляторний орган може скасувати зобов'язання після того, як буде встановлено, що постачальник послуг доступу:

- (а) встановив прийнятні умови для переходу, включаючи забезпечення альтернативного продукту доступу, щонайменше порівнянної якості до тої, яка була доступною при використанні застарілої інфраструктури, що дозволить прохачам доступу охопити тих самих кінцевих користувачів; і
- (б) виконав умови та процедури, які повідомлялися національному регуляторному органу відповідно до цієї статті.

Таке скасування необхідно здійснювати відповідно до процедур, зазначених у статтях 23, 32 та 33.

3. Ця стаття не обмежує наявності продуктів, що підлягають регулюванню, визначеної національним регуляторним органом для використання на оновленій інфраструктурі мережі відповідно до процедур, встановлених у статтях 67 та 68.

Стаття 82

Настанови BEREC щодо мереж надвисокої пропускної здатності

До 21 грудня 2020 року BEREC, після консультацій зі стейкхолдерами та у тісній співпраці з Комісією, має видати настанови щодо критеріїв, яким має відповідати мережа для того, щоб вважатися мережею надвисокої пропускної здатності, зокрема з точки зору вхідної та вихідної швидкості, пропускної здатності, стійкості, параметрів, пов'язаних з помилками, затримки та її варіацій. Національні регуляторні органи повинні максимально враховувати ці настанови. BEREC зобов'язаний оновити настанови до 31 грудня 2025 року і надалі регулярно оновлювати їх.

ГЛАВА V

Регуляторний контроль за роздрібними послугами

Стаття 83

Регуляторний контроль за роздрібними послугами

1. Держави-члени можуть забезпечувати, щоб національні регуляторні органи накладали відповідні регуляторні зобов'язання на суб'єкти господарювання, визначені як такі, що мають значну ринкову владу на певному роздрібному ринку відповідно до статті 63, якщо:

- (а) в результаті аналізу ринку, проведеного відповідно до статті 67, національний регуляторний орган визначив, що певний роздрібний ринок, ідентифікований у відповідності зі статтею 64, не є ефективно конкурентним; і
- (б) національний регуляторний орган зробив висновок, що зобов'язання, накладені відповідно до статей 69–74, не призводять до досягнення цілей, встановлених у статті 3.

2. Зобов'язання, накладені згідно з параграфом 1 цієї статті, повинні ґрунтуватися на характері ідентифікованої проблеми та бути пропорційними і виправданими з огляду на цілі, викладені у статті 3. Накладені зобов'язання можуть включати вимоги, щоб ідентифіковані суб'єкти господарювання не застосовували завищені ціни, не стримували вихід на ринок або не обмежували конкуренцію шляхом встановлення хижацьких цін, не надавали невиправданої переваги окремим кінцевим користувачам або не здійснювали необґрунтоване пакетування послуг. Національні регуляторні органи можуть застосовувати до таких суб'єктів господарювання передбачені заходи зі встановлення максимальних граничних роздрібних цін, заходи щодо контролю за індивідуальними тарифами або заходи для орієнтування тарифів на витрати або ціни на порівнюваних ринках, з метою захисту інтересів кінцевих користувачів, сприяючи при цьому ефективній конкуренції.

3. Національні регуляторні органи повинні забезпечити, щоб, якщо суб'єкт господарювання підпадає під регулювання роздрібних тарифів або інший відповідний вид роздрібного контролю, впроваджувалися необхідні відповідні системи обліку витрат. Національні регуляторні органи можуть визначати формат та методологію обліку, які повинні застосовуватися. Дотримання заходів щодо системи обліку витрат повинно перевірятися кваліфікованим незалежним органом. Національні регуляторні органи повинні забезпечити щорічне оприлюднення заяви про відповідність.

4. Без обмеження статей 85 і 88, національні регуляторні органи не повинні застосовувати механізми контролю роздрібних ринків, передбачені параграфом 1 цієї статті, до географічних

або роздрібних ринків, якщо вони переконані, що на них існує ефективна конкуренція.

ЧАСТИНА III ПОСЛУГИ

РОЗДІЛ I ЗОБОВ'ЯЗАННЯ ЩОДО УНІВЕРСАЛЬНОЇ ПОСЛУГИ

Стаття 84

Доступна універсальна послуга

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб усі споживачі на своїх територіях мали доступ до доступної адекватної послуги ширококутвого доступу до Інтернету і до послуг голосової комунікації з якістю, встановленою на їхніх територіях, включаючи базове з'єднання, у фіксованому місці, за доступною ціною, з урахуванням конкретних національних умов.

2. Крім того, держави-члени можуть також забезпечувати доступність послуг, зазначених у параграфі 1, які не надаються у фіксованому місці, якщо вони вважають таке необхідним для забезпечення повноцінної соціальної та економічної участі споживачів у суспільстві.

3. Кожна держава-член, з огляду на національні умови та мінімальну пропускну здатність, якою користується більшість споживачів на території цієї держави-члена, та з урахуванням звіту BEREC щодо кращих практик, визначає адекватну послугу ширококутвого доступу до мережі Інтернет для цілей параграфу 1 з метою забезпечення пропускну здатності, необхідної для соціальної та економічної участі в суспільстві. Відповідна послуга ширококутвого доступу до мережі Інтернет має бути спроможною забезпечити пропускну здатність, необхідну для підтримки, принаймні, мінімального набору послуг, визначених у додатку V.

До 21 червня 2020 року BEREC, з метою сприяння послідовному застосуванню цієї статті, після консультацій зі стейкхолдерами та у тісній співпраці з Комісією, беручи до уваги наявні у Комісії (Євростату) дані, має скласти звіт про кращі практики держав-членів щодо визначення належної послуги ширококутвого доступу до мережі Інтернет відповідно до першого підпараграфу. Такий звіт має регулярно оновлюватись для відображення технологічних досягнень та змін у моделях споживання користувачів.

4. Коли споживач звертається з відповідним проханням, підключення, зазначене в параграфі 1 і, якщо застосовно, у параграфі 2, може бути обмежене підтримкою послуг голосової комунікації.

5. Держави-члени можуть розширювати сферу застосування цієї статті на кінцевих користувачів, які є мікропідприємствами, малими і середніми підприємствами та неприбутковими організаціями.

Стаття 85

Надання доступної універсальної послуги

1. Національні регуляторні органи у координації з іншими компетентними органами здійснюють моніторинг розвитку та рівня роздрібних цін на доступні на ринку послуги, зазначені у статті 84(1), зокрема по відношенню до національних цін та доходу національних споживачів.

2. Якщо держави-члени встановлюють, що, з огляду на національні умови, роздрібні ціни на послуги, зазначені в статті 84(1), не є доступними, оскільки споживачі з низькими доходами

або особливими соціальними потребами не можуть отримати доступ до таких послуг, вони повинні вживати заходів для забезпечення доступності для таких споживачів адекватної послуги широкосмугового доступу до мережі Інтернет та послуг голосової комунікації, принаймні у фіксованому місці.

З цією метою, держави-члени можуть забезпечувати надання підтримки таким споживачам для цілей комунікації або можуть вимагати від надавачів таких послуг пропонувати таким споживачам тарифні опції або пакети, відмінні від тих, що надаються за звичайних комерційних умов, або застосовувати обидва варіанти. З цією метою держави-члени можуть вимагати від таких надавачів застосування спільних тарифів, включаючи географічне усереднення, по всій території.

За виняткових обставин, зокрема, коли накладення зобов'язань за другим підпараграфом цього параграфа на всіх надавачів призведе до яскраво вираженого надмірного адміністративного або фінансового навантаження для надавачів або держави-члена, держава-член може, як виняток, вирішити накласти зобов'язання пропонувати такі особливі тарифні опції або пакети послуг тільки на визначені суб'єкти господарювання. Стаття 86 застосовується до таких визначених суб'єктів господарювання *mutatis mutandis*. Якщо держава-член визначає суб'єкти господарювання, вона повинна забезпечити, щоб всі споживачі з низькими доходами або спеціальними соціальними потребами отримали вигоду від вибору суб'єктів господарювання, які пропонують тарифні опції, що задовольняють їхні потреби, крім випадків, коли такий вибір неможливий або може створити надмірне додаткове організаційне або фінансове навантаження.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб споживачі, які мають право на такі тарифні опції або пакети послуг, мали право укласти договір або з надавачем послуг, зазначеним у статті 84(1), або з суб'єктом господарювання, призначеним відповідно до цього параграфа, і щоб їхній номер залишався доступним для них протягом адекватного періоду часу, а необґрунтоване відключення послуги уникалося.

3. Держави-члени повинні забезпечити, щоб суб'єкти господарювання, які надають тарифні опції або пакети послуг споживачам з низькими доходами або особливими соціальними потребами відповідно до параграфа 2, інформували національні регуляторні та інші компетентні органи про деталі таких пропозицій. Національні регуляторні органи у координації з іншими компетентними органами повинні забезпечити, щоб умови, за якими суб'єкти господарювання надають тарифні опції або пакети послуг відповідно до параграфа 2, були повністю прозорими і публікувалися та застосовувалися відповідно до принципу недискримінації. Національні регуляторні органи у координації з іншими компетентними органами можуть вимагати, щоб такі тарифні опції або пакети послуг були змінені або скасовані.

4. Держави-члени повинні забезпечити, з огляду на національні умови, щоб, за необхідності, надавалася підтримка споживачам з інвалідністю, а також щоб вживались інші конкретні заходи, якщо необхідно, з метою забезпечення наявності та доступності відповідного термінального обладнання, а також спеціального обладнання та спеціальних послуг, які покращують рівноцінний доступ, включаючи, де необхідно, об'єднану послугу спілкування та послуги служб комутованих повідомлень.

5. При застосуванні цієї статті держави-члени мають прагнути мінімізувати викривлення ринку.

6. Держави-члени можуть розширювати сферу застосування цієї статті на кінцевих користувачів, які є мікропідприємствами, малими і середніми підприємствами та неприбутковими організаціями.

Стаття 86

Доступність універсальної послуги

1. Якщо держава-член встановила, з урахуванням, за наявності, результатів географічного огляду, проведеного відповідно до статті 22(1), та будь-яких додаткових доказів, у разі необхідності, що доступність, у фіксованому місці, адекватної послуги широкосмугового доступу до мережі Інтернет, як її визначено відповідно до статті 84(3), та послуги голосової комунікації не можуть бути забезпечені за звичайних комерційних обставин або через інші потенційні інструменти державної політики на її національній території або в різних окремих її частинах, вона може накласти відповідні зобов'язання щодо універсальної послуги для виконання всіх обґрунтованих запитів кінцевих користувачів на доступ до таких послуг у відповідних частинах її території.

2. Держави-члени повинні встановити найбільш ефективний та доречний підхід для забезпечення доступності у фіксованому місці адекватної послуги широкосмугового доступу до мережі Інтернет, як це визначено відповідно до статті 84(3), та послуг голосової комунікації, дотримуючись принципів об'єктивності, прозорості, недискримінації та пропорційності. Держави-члени повинні прагнути мінімізувати викривлення ринку, зокрема у зв'язку із наданням послуг за цінами або за інших умов, відмінних від звичайних комерційних умов, захищаючи при цьому суспільний інтерес.

3. Зокрема, якщо держави-члени вирішують накласти зобов'язання щодо забезпечення для кінцевих користувачів доступності у фіксованому місці адекватної послуги широкосмугового доступу до мережі Інтернет, як її визначено відповідно до статті 84(3), та послуг голосової комунікації, вони можуть призначати один або декілька суб'єктів господарювання для гарантування такої доступності на всій території країни. Держави-члени можуть призначати різні суб'єкти господарювання або групи суб'єктів господарювання для надання адекватної послуги широкосмугового доступу до мережі Інтернет та послуг голосової комунікації у фіксованому місці або для покриття різних частин національної території.

4. Якщо держави-члени призначають суб'єкти господарювання для частини або всієї національної території для забезпечення доступності послуг відповідно до параграфу 3 цієї статті, вони повинні використовувати ефективний, об'єктивний, прозорий і недискримінаційний механізм призначення, згідно з яким жодний суб'єкт господарювання не є априорі виключеним з процедури призначення. Такі методи призначення повинні забезпечувати, щоб адекватна послуга широкосмугового доступу до мережі Інтернет та послуги голосової комунікації у фіксованому місці надавалися економічно ефективним способом і могли використовуватися як засіб визначення собівартості зобов'язань щодо універсальної послуги відповідно до статті 89.

5. Якщо суб'єкт господарювання, призначений відповідно до параграфу 3 цієї статті, має намір передати істотну частину або всі активи своєї мережі місцевого доступу окремій юридичній особі з іншим власником, він має заздалегідь і своєчасно поінформувати національний регуляторний або інший компетентний орган, щоб дозволити такому органу оцінити вплив запланованої транзакції на надання у фіксованому місці адекватної послуги широкосмугового доступу до мережі Інтернет, як її визначено відповідно до статті 84(3), та послуг голосової комунікації. Національний регуляторний або інший компетентний орган може накладати, змінювати або скасовувати спеціальні зобов'язання відповідно до статті 13(2).

Стаття 87

Статус наявної універсальної послуги

Держави-члени можуть надалі забезпечувати доступність (економічну або фізичну) інших послуг, окрім адекватної послуги широкосмугового доступу до мережі Інтернет, як її визначено відповідно до статті 84(3), та послуг голосової комунікації у фіксованому місці, які діяли на 20 грудня 2018 року, якщо потреба у таких послугах встановлюється з урахуванням національних обставин. Якщо держави-члени призначають суб'єкти господарювання для

надання таких послуг на частині або усій національній території, необхідно застосовувати статтю 86. Фінансування таких зобов'язань має відповідати статті 90.

Держави-члени повинні переглянути зобов'язання, накладені згідно з цією статтею, до 21 грудня 2021 року та надалі переглядати їх кожні три роки.

Стаття 88

Контроль витрат

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб при наданні додаткових засобів та послуг, зазначених у статті 84, надавачі адекватної послуги широкосмугового доступу до мережі Інтернет та голосових комунікаційних послуг відповідно до статей 84–87 встановлювали умови таким чином, щоб кінцевий користувач не був зобов'язаний платити за засоби або послуги, які не є потрібними або не є необхідними для надання запитуваної послуги.

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб надавачі адекватної послуги широкосмугового доступу до Інтернету та послуг голосової комунікації, зазначених у статті 84, які надають послуги відповідно до статті 85, пропонували спеціальні засоби та послуги, викладені у частині А додатка VI, за необхідності, для того, щоб споживачі могли здійснювати моніторинг та контролювати витрати. Держави-члени повинні забезпечити, щоб такі надавачі впроваджували систему для уникнення необґрунтованого відключення споживачів від послуг голосової комунікації або адекватної послуги широкосмугового доступу до мережі Інтернет, як зазначено у статті 85, включаючи відповідний механізм перевірки постійного інтересу до використання послуги.

Держави-члени можуть розширювати сферу застосування цього параграфу на кінцевих користувачів, які є мікропідприємствами, малими і середніми підприємствами та неприбутковими організаціями.

3. Кожна держава-член повинна забезпечити, щоб компетентний орган міг відмовитися від вимог параграфу 2 на всій або на частині його національної території, якщо компетентний орган переконався в тому, що засоби є широко доступними.

Стаття 89

Вартість зобов'язань щодо універсальної послуги

1. Якщо національні регуляторні органи вважають, що надання адекватної послуги широкосмугового доступу до мережі Інтернет, визначеної відповідно до статті 84(3), та послуг голосової комунікації, зазначених у статтях 84, 85 і 86, або продовження наявної універсальної послуги, визначеної в статті 87, може становити несправедливе навантаження на надавачів таких послуг, які вимагають компенсації, національні регуляторні органи мають розрахувати собівартість таких послуг.

З цією метою національні регуляторні органи повинні:

- (a) обчислити собівартість зобов'язань щодо універсальної послуги, беручи до уваги будь-яку ринкову вигоду, яка виникає для надавача адекватної послуги широкосмугового доступу до мережі Інтернет, як визначено відповідно до статті 84(3), та послуг голосової комунікації, як зазначено у статтях 84, 85 та 86, або продовження наявної універсальної послуги, як визначено у статті 87, відповідно до додатку VII; або
- (b) використовувати собівартість забезпечення універсальної послуги, визначену механізмом призначення відповідно до статті 86(4).

2. Рахунки та інша інформація, що служить основою для обчислення собівартості зобов'язань щодо універсальної послуги відповідно до пункту (a) другого підпараграфу параграфу 1, повинні підлягати аудиту або перевірятись національним регуляторним органом або органом,

незалежним від зацікавлених сторін і схваленим національним регуляторним органом. Результати обчислення витрат та висновки аудиту повинні бути загальнодоступними.

Стаття 90

Фінансування зобов'язань щодо універсальної послуги

1. Якщо на підставі обчислення собівартості, зазначеного в статті 89, національні регуляторні органи виявляють, що на надавача накладається несправедливе навантаження, держави-члени повинні, на прохання відповідного надавача, ухвалити рішення про один або обидва таких заходи:

- (a) запровадити механізм компенсації такому надавачу визначеної частини витрат собівартості на прозорих умовах за рахунок коштів державного бюджету;
- (b) розподілити собівартість зобов'язань щодо універсальної послуги між надавачами електронних комунікаційних мереж та послуг.

2. Якщо собівартість розподіляється відповідно до пункту (b) параграфу 1 цієї статті, держави-члени мають встановити механізм розподілу витрат, який управляється національним регуляторним органом або органом, незалежним від бенефіціарів, під наглядом національного регуляторного органу. Фінансуватися може лише собівартість, визначена відповідно до статті 89, щодо зобов'язань, встановлених у статтях 84–87.

Механізм розподілу витрат повинен відповідати принципам прозорості, найменшого викривлення ринку, недискримінації та пропорційності відповідно до принципів, викладених у частині В додатка VII. Держави-члени можуть вирішити не стягувати внески з суб'єктів господарювання, національний оборот яких є меншим встановленого ліміту.

Будь-які збори, пов'язані з розподілом витрат на фінансування зобов'язання щодо надання універсальної послуги, не повинні бути включені до пакету послуг та ідентифіковані окремо для кожного суб'єкта господарювання. Такі збори не мають накладатися або збиратись з суб'єктів господарювання, які не надають послуги на території держави-члена, яка запровадила механізм розподілу.

Стаття 91

Прозорість

1. Якщо собівартість зобов'язань щодо універсальної послуги підлягає обчисленню відповідно до статті 89, національні регуляторні органи повинні забезпечити, щоб принципи обчислення собівартості, включаючи деталі методології, що буде використовуватися, були загальнодоступними.

У випадках, коли запроваджено механізм розподілу собівартості зобов'язань щодо універсальної послуги, як зазначено у статті 90(2), національні регуляторні органи повинні забезпечити, щоб принципи розподілу витрат та компенсації собівартості були загальнодоступними.

2. Згідно з правилами Союзу та національними правилами про комерційну таємницю, національні регуляторні органи повинні оприлюднювати річний звіт, що містить відомості про обчислену вартість зобов'язань щодо універсальної послуги, визначаючи внески, зроблені всіма залученими суб'єктами господарювання, включаючи будь-які ринкові вигоди для суб'єктів господарювання, які могли виникнути у зв'язку із зобов'язаннями щодо універсальної послуги, передбаченими статтями 84–87.

Стаття 92

Додаткові обов'язкові послуги

Держави-члени можуть ухвалити рішення про те, щоб зробити послуги, додаткові до тих, що включені до зобов'язань щодо універсальної послуги, зазначених у статтях 84–87, загальнодоступними на їхніх територіях. У таких випадках не застосовується жодний механізм компенсації за участю окремих суб'єктів господарювання.

РОЗДІЛ II РЕСУРСИ НУМЕРАЦІЇ

Стаття 93

Ресурси нумерації

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб національні регуляторні або інші компетентні органи контролювали надання прав користування для всіх національних ресурсів нумерації та управління національними планами нумерації, а також виділяли належні ресурси нумерації, необхідні для надання загальнодоступних електронних комунікаційних послуг. Держави-члени забезпечують встановлення об'єктивних, прозорих і недискримінаційних процедур надання прав користування національними ресурсами нумерації.

2. Національні регуляторні або інші компетентні органи можуть також надавати права користування ресурсами нумерації з національних планів нумерації для надання окремих видів послуг суб'єктам господарювання, відмінним від постачальників електронних комунікаційних мереж або послуг, за умови доступності належних ресурсів нумерації, необхідних для задоволення поточного і передбачуваного перспективного попиту. Такі суб'єкти господарювання повинні продемонструвати свою здатність здійснювати управління ресурсами нумерації та дотримуватися будь-яких відповідних вимог, встановлених відповідно до статті 94. Національні регуляторні або інші компетентні органи можуть призупинити подальше надання прав користування ресурсами нумерації таким суб'єктам господарювання, якщо існує підтверджений ризик вичерпання ресурсів нумерації.

До 21 червня 2020 року, з метою сприяння послідовному застосуванню цього параграфу, BEREC, після консультацій зі стейкхолерами та у тісній співпраці з Комісією, має затвердити настанови щодо спільних критеріїв оцінювання здатності керувати ресурсами нумерації та ризиків вичерпання ресурсів нумерації.

3. Національні регуляторні або інші компетентні органи повинні забезпечити застосування національних планів нумерації та відповідних процедур у спосіб, який забезпечує однакове ставлення до всіх постачальників загальнодоступних електронних комунікаційних послуг та суб'єктів господарювання, які задовольняють вимоги відповідно до параграфу 2. Зокрема, держави-члени повинні забезпечити, щоб суб'єкт господарювання, якому було надано право користування ресурсами нумерації, не дискримінував інших постачальників електронних комунікаційних послуг стосовно ресурсів нумерації, які використовуються для надання доступу до їхніх послуг.

4. Кожна держава-член повинна забезпечити, щоб національні регуляторні або інші компетентні органи робили доступним ряд негеографічних номерів, які можуть використовуватися для надання електронних комунікаційних послуг, відмінних від послуг міжособистісної комунікації на всій території Союзу, без обмеження дії Регламенту (ЄС) № 531/2012 та статті 97(2) цієї Директиви. Якщо права користування ресурсами нумерації були надані відповідно до параграфу 2 цієї статті суб'єктам господарювання, відмінним від постачальників електронних комунікаційних мереж або послуг, цей параграф застосовується до конкретних послуг, для надання яких надано права користування.

Національні регуляторні або інші компетентні органи повинні забезпечити, щоб умови, перелічені в частині Е додатка I, які можуть бути включені в права користування ресурсами

нумерації, що використовуються для надання послуг поза межами коду країни держави-члена, та їх примусове виконання були настільки ж суворими, як і умови та примусове виконання, які застосовуються до послуг, що надаються у межах коду країни держави-члена відповідно до цієї Директиви. Національні регуляторні або інші компетентні органи також повинні забезпечити, відповідно до статті 94(6), щоб постачальники, які використовують ресурси нумерації в межах коду їхньої країни в інших державах-членах, дотримувались правил захисту прав споживачів та інших національних правил, пов'язаних з використанням ресурсів нумерації, що застосовуються в тих державах-членах, де використовуються такі ресурси нумерації. Це зобов'язання не обмежує повноваження компетентних органів держав-членів щодо примусового виконання.

BEREC має надавати допомогу національним регуляторним або іншим компетентним органам, на їхнє прохання, щодо координування їхньої діяльності з метою забезпечення ефективного управління ресурсами нумерації з правом екстериторіального використання в межах Союзу.

З метою полегшення моніторингу національними регуляторними або іншими компетентними органами дотримання вимог цього пункту BEREC має створити базу даних ресурсів нумерації з правом екстериторіального використання в межах Союзу. З цією метою національні регуляторні або інші компетентні органи передають BEREC відповідну інформацію. Якщо національні регуляторні органи не надають ресурси нумерації з правом екстериторіального використання в межах Союзу, компетентний орган, відповідальний за їх надання або управління ними, повинен консультиватись з національним регуляторним органом.

5. Держави-члени повинні забезпечити, щоб код «00» був стандартним міжнародним кодом доступу. Спеціальні домовленості щодо використання послуг міжособистісної комунікації з використанням нумерації між суміжними локаціями, розташованими через кордони між державами-членами, можуть бути встановлені або продовжені.

Держави-члени можуть погоджувати спільне використання плану нумерації для всіх або окремих категорій номерів.

Кінцеві користувачі, яких стосуються такі домовленості або угоди, повинні бути повністю поінформовані.

6. Без обмеження дії статті 106, держави-члени повинні заохочувати надання послуг через повітря, якщо це технічно можливо, щоб полегшити зміну постачальників електронних комунікаційних мереж або послуг кінцевим користувачам, зокрема постачальникам та кінцевим користувачам послуг міжмашинної взаємодії.

7. Держави-члени повинні забезпечити оприлюднення національних планів нумерації та всіх подальших доповнень або змін до них, за умови відсутності обмежень, що встановлюються з причин національної безпеки.

8. Держави-члени повинні підтримувати гармонізацію окремих номерів або діапазонів нумерації в межах Союзу, якщо це сприяє як функціонуванню внутрішнього ринку, так і розвитку загальноєвропейських послуг. Там, де це необхідно для вирішення незадоволених транскордонних або загальноєвропейських потреб у ресурсах нумерації, Комісія, максимально враховуючи висновок BEREC, має ухвалити імплементаційні акти, які гармонізують окремі номери або діапазони нумерації.

Такі імплементаційні акти ухвалюють згідно з експертною процедурою, зазначеною в статті 118(4).

Стаття 94

Порядок надання прав користування ресурсами нумерації

1. Якщо необхідно надати індивідуальні права користування ресурсами нумерації, національні регуляторні або інші компетентні органи повинні надати такі права на запит будь-якого

суб'єкта господарювання для надання електронних комунікаційних мереж або послуг, на які поширюється загальна авторизація, зазначена в статті 12, з урахуванням статті 13 та пункту (с) статті 21(1) та будь-яких інших правил, що забезпечують ефективне використання таких ресурсів нумерації відповідно до цієї Директиви.

2. Права на користування ресурсами нумерації мають надаватися через відкриті, об'єктивні, прозорі, недискримінаційні та пропорційні процедури.

При наданні прав користування ресурсами нумерації національні регуляторні або інші компетентні органи повинні уточнити, чи можуть такі права передаватися власником таких прав і за яких умов.

Якщо національні регуляторні або інші компетентні органи надають права користування ресурсами нумерації на обмежений період, тривалість такого періоду має бути виправданою для відповідної послуги з точки зору досягнення поставленої мети, враховуючи необхідність належного періоду амортизації інвестицій.

3. Національні регуляторні або інші компетентні органи повинні ухвалювати рішення про надання прав користування ресурсами нумерації після отримання повної заявки та протягом трьох тижнів у випадку ресурсів нумерації, які були виділені для конкретних цілей у межах національного плану нумерації. Такі рішення мають бути оприлюднені.

4. Якщо національні регуляторні або інші компетентні органи після консультацій із зацікавленими сторонами відповідно до статті 23 визначили, що права користування ресурсами нумерації із винятковою економічною цінністю будуть надаватися через конкурентні або порівняльні процедури відбору, національні регуляторні або інші компетентні органи можуть продовжити тритижневий строк, зазначений у параграфі 3 цієї статті, на строк до трьох тижнів.

5. Національні регуляторні або інші компетентні органи не повинні обмежувати кількість індивідуальних прав користування, які планується надати, за винятком випадків, коли це необхідно для забезпечення ефективного використання ресурсів нумерації.

6. Якщо права користування ресурсами нумерації включають їх екстериторіальне використання в межах Союзу відповідно до статті 93(4), національні регуляторні або інші компетентні органи мають включити до таких прав користування спеціальні умови з метою забезпечення дотримання усіх відповідних національних правил захисту прав споживачів та національного законодавства щодо використання ресурсів нумерації, які застосовуються в державах-членах, де використовуються ресурси нумерації.

За зверненням національного регуляторного або іншого компетентного органу держави-члена, в якій використовуються ресурси нумерації, щодо порушення відповідних правил захисту споживачів або національного законодавства, що стосуються використання ресурсів нумерації такої держави-члена, національний регуляторний або інший компетентний орган держави-члена, в якій надано права користування ресурсами нумерації, повинен у примусовому порядку забезпечити дотримання умов, передбачених у першому підпараграфі цього параграфа відповідно до статті 30, в тому числі, у важких випадках, шляхом вилучення прав екстериторіального використання ресурсів нумерації, наданих відповідному суб'єкту господарювання.

BEREC має сприяти та координувати обмін інформацією між компетентними органами різних держав-членів та забезпечувати відповідну координацію роботи між ними.

7. Ця стаття має застосовуватись також у випадках, коли національні регуляторні або інші компетентні органи надають права користування ресурсами нумерації іншим суб'єктам господарювання, аніж постачальники електронних комунікаційних мереж або послуг відповідно до статті 93(2).

Плата за права користування ресурсами нумерації

Держави-члени можуть дозволити національним регуляторним або іншим компетентним органам встановлювати плату за права користування ресурсами нумерації, яка відображає необхідність забезпечення оптимального користування такими ресурсами. Держави-члени повинні забезпечити, щоб така плата була об'єктивно виправданою, прозорою, недискримінаційною і пропорційною по відношенню до її призначення і враховувала цілі, викладені в статті 3.

Стаття 96

Гарячі лінії розшуку дітей та допомоги дітям

1. Держави-члени повинні забезпечити безкоштовний доступ кінцевих користувачів до служби, що забезпечує роботу гарячої лінії для повідомлення про випадки зникнення дітей. Гаряча лінія повинна бути доступна за номером «116000».
2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб кінцеві користувачі з інвалідністю мали змогу, наскільки це можливо, отримувати доступ до послуг, що надаються за номером «116000». Заходи, що вживаються для полегшення доступу кінцевих користувачів з інвалідністю до таких послуг під час подорожей в інших державах-членах, повинні ґрунтуватися на дотриманні відповідних стандартів або специфікацій, встановлених відповідно до статті 39.
3. Держави-члени повинні вживати відповідних заходів для забезпечення того, щоб орган або суб'єкт господарювання, якому було призначено номер «116000», виділяв необхідні ресурси на роботу гарячої лінії.
4. Держави-члени та Комісія повинні забезпечити, щоб кінцеві користувачі були належним чином поінформовані про існування і використання послуг, що надаються за номерами «116000» та, у відповідних випадках, «116111».

Стаття 97

Доступ до номерів та послуг

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб, якщо це економічно доцільно, та за винятком випадків, коли кінцевий користувач, до якого здійснюється виклик, з комерційних причин вирішив обмежити доступ для сторін, що здійснюють виклик, розташованих у певних географічних районах, національні регуляторні або інші компетентні органи вживали усіх необхідних заходів для забезпечення того, щоб такі кінцеві користувачі могли:
 - (a) мати доступ до користування послугами, що використовують негеографічні номери в межах Союзу; і
 - (b) мати доступ до всіх номерів, що надаються в Союзі, незалежно від технології та пристроїв, що використовуються оператором, включаючи ті, що містяться в національних планах нумерації держав-членів та Універсальних міжнародних безкоштовних телефонних номерів (UIFN).
2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб національні регуляторні або інші компетентні органи мали можливість вимагати від надавачів електронних комунікаційних мереж загального користування або загальнодоступних електронних комунікаційних послуг блокувати, на індивідуальній основі, доступ до номерів або послуг, якщо це обґрунтовано з причин шахрайства або зловживання, та вимагати, щоб у таких випадках надавачі електронних комунікаційних послуг відмовлялися від відповідних доходів за надання взаємоз'єднання або інших послуг.

ПРАВА КІНЦЕВОГО КОРИСТУВАЧА

Стаття 98

Виключення для окремих мікропідприємств

За винятком статей 99 і 100, цей розділ не поширюється на мікропідприємства, що надають послуги міжособистісної комунікації без використання нумерації, якщо вони також не надають інші електронні комунікаційні послуги.

Держави-члени повинні забезпечити, щоб кінцеві користувачі були поінформовані про таке виключення відповідно до першого параграфу до укладення контракту з мікропідприємством, що отримує вигоду від такого виключення.

Стаття 99

Недискримінація

Надавачі електронних комунікаційних мереж або послуг не повинні встановлювати для кінцевих користувачів будь-які інші вимоги або загальні умови щодо доступу до мереж або послуг, або їх використання, з причин, пов'язаних з громадянством кінцевого користувача, місцем проживання або місцем реєстрації, якщо таке відмінне ставлення не є об'єктивно виправданим.

Стаття 100

Захист фундаментальних прав

1. Національні заходи стосовно доступу або використання кінцевими користувачами послуг та застосунків через електронні комунікаційні мережі повинні відповідати Хартії фундаментальних прав Союзу («Хартія») і загальним принципам права Союзу.

2. Будь-який захід щодо доступу до послуг та застосунків або їх використання кінцевими користувачами через електронні комунікаційні мережі, який може обмежувати реалізацію прав або свобод, визнаних Хартією, може впроваджуватись лише у випадку, якщо це передбачено законом, якщо такі права або свободи поважаються і він є пропорційним, необхідним і насправді відповідає цілям загального інтересу, визнаним правом Союзу, або необхідністю захисту прав і свобод інших осіб відповідно до статті 52(1) Хартії та загальних принципів права Союзу, включаючи право на ефективний засіб правового захисту та справедливий суд. Відповідно, такі заходи повинні вживатись лише з належним дотриманням принципу презумпції невинуватості та права на недоторканість особистого життя. Має гарантуватися попередня справедлива і неупереджена процедура включно з правом бути почутим для відповідної особи або осіб, з метою з'ясування належних умов та процедурних вимог у належним чином аргументованих випадках у відповідності з Хартією.

Стаття 101

Рівень гармонізації

1. Держави-члени не повинні зберігати і впроваджувати в національне законодавство положення про захист кінцевих користувачів, що відрізняються від статей 102—115, включаючи більш чи менш суворі положення для забезпечення різного рівня захисту, якщо інше не передбачено цим розділом.

2. До 21 грудня 2021 року держави-члени можуть продовжувати застосовувати більш суворі національні положення про захист прав споживачів, що відрізняються від положень, викладених у статтях 102—115, за умови, що такі положення були чинними станом на 20 грудня 2018 року та будь-які похідні обмеження щодо функціонування внутрішнього ринку будуть пропорційними цілі захисту споживачів.

Держави-члени повинні повідомити Комісію до 21 грудня 2019 року про будь-які національні положення, які будуть застосовуватися на підставі цього параграфа.

Стаття 102

Вимоги щодо надання інформації для договорів

1. Перш ніж споживач буде зв'язаний умовами договору або будь-якої відповідної пропозиції, надавачі загальнодоступних електронних комунікаційних послуг, відмінних від послуг передачі, що використовуються для надання послуг міжмашинної взаємодії, повинні надати інформацію, зазначену в статтях 5 і 6 Директиви 2011/83/ЄС, і, крім того, інформацію, зазначену в додатку VIII до цієї Директиви, в тій мірі, в якій така інформація стосується послуги, яку вони надають.

Інформація повинна надаватися чітко, у зрозумілий спосіб, на довговічному носії інформації, визначеному в пункті (10) статті 2 Директиви 2011/83/ЄС, або, якщо надання на довговічному носії не є можливим, у вигляді легко завантажуваного документа, доступ до якого надається надавачем послуг. Надавач зобов'язаний звернути окремо увагу споживача на наявність такого документа та важливість його завантаження для цілей документації, подальшого використання та незмінного відтворення.

Інформація повинна бути надана на запит у доступному форматі для кінцевих користувачів з інвалідністю відповідно до права Союзу, що гармонізує вимоги щодо доступності продуктів та послуг.

2. Інформація, зазначена в параграфах 1, 3 і 5, також повинна надаватися кінцевим користувачам, які є мікропідприємствами, малими підприємствами або неприбутковими організаціями, якщо тільки вони в чіткій формі не відмовилися від обов'язкового дотримання всіх або частини таких положень.

3. Надавачі загальнодоступних електронних комунікаційних послуг, відмінних від послуг передачі, що використовуються для надання послуг міжмашинної взаємодії, повинні надати споживачам стисле і легко читабельне резюме контракту. У такому резюме мають бути зазначені основні вимоги до інформації відповідно до параграфа 1. Такі основні елементи включають принаймні:

- (a) ім'я, адресу та контактну інформацію надавача та, якщо відрізняється, контактну інформацію для направлення скарг;
- (b) основні характеристики кожної послуги, що надається;
- (c) відповідні ціни за активацію електронної комунікаційної послуги та за будь-які повторні або пов'язані зі споживанням збори, якщо послуга надається за прямі грошові платежі;
- (d) тривалість дії договору та умови його продовження і припинення;
- (e) наскільки продукти та послуги призначені для кінцевих користувачів з інвалідністю;
- (f) стосовно послуг доступу до Інтернету — резюме інформації, що вимагається відповідно до пунктів (d) і (e) статті 4(1) Регламенту (ЄС) 2015/2120.

До 21 грудня 2019 року Комісія, після консультацій з BEREC, має ухвалити імплементаційні акти, що визначають шаблон резюме договору, для використання надавачами на виконання їхніх зобов'язань за цим параграфом.

Такі імплементаційні акти ухвалюють згідно з експертною процедурою, зазначеною в статті 118(4).

Надавачі, що підпадають під зобов'язання за параграфом 1, повинні належним чином заповнити такий шаблон резюме договору необхідною інформацією і надати таке резюме договору споживачеві безкоштовно, до укладення договору, включаючи договори, що укладаються дистанційно. Якщо з об'єктивних технічних причин неможливо надати резюме

договору у відповідний момент часу, воно повинно бути надане без зайвої затримки після цього, а договір набуває чинності, коли споживач підтвердив свою згоду після отримання резюме договору.

4. Інформація, зазначена в параграфах 1 і 3, має стати невід'ємною частиною договору і не може бути змінена, якщо сторони не домовляться про інше.

5. Якщо плата за послуги доступу до мережі Інтернет або загальнодоступні послуги міжособистісної комунікації нараховується на основі використаного часу або спожитого обсягу, їх надавачі повинні запропонувати споживачам можливість контролювати використання кожної з таких послуг. Така можливість має включати доступ до своєчасної інформації про рівень споживання послуг, включених до тарифного плану. Зокрема, надавачі повинні повідомити споживачів перед досягненням будь-якого ліміту споживання, встановленого компетентними органами в координації, де це доречно, з національними регуляторними органами, і включеного до їхнього тарифного плану, а також коли послуга, включена до їхнього тарифного плану, повністю використана.

6. Держави-члени можуть зберігати або запроваджувати у своєму національному законодавстві положення, що вимагають від надавачів надавати додаткову інформацію про рівень споживання та тимчасово запобігати подальшому використанню відповідної послуги, що перевищує фінансовий ліміт або ліміт обсягу, визначений компетентним органом.

7. Держави-члени надалі вільні зберігати або впроваджувати в своє національне законодавство положення, що стосуються аспектів, не врегульованих цією статтею, зокрема, для вирішення нових проблем, що виникають.

Стаття 103

Прозорість, порівняння пропозицій та оприлюднення інформації

1. Компетентні органи у координації, де це доречно, з національними регуляторними органами, повинні забезпечити, щоб у випадках, коли надавачі послуг доступу до мережі Інтернет або загальнодоступних міжособистісних комунікаційних послуг передбачають надання таких послуг на певних умовах, інформація, зазначена в додатку IX, оприлюднювалась у чіткій, повній, машинозчитуваній формі та в доступному для кінцевих користувачів з інвалідністю форматі відповідно до права Союзу, яке гармонізує вимоги щодо доступності продуктів і послуг, усіма такими надавачами або самим компетентним органом, де це доречно, у координації з відповідним національним регуляторним органом. Така інформація має регулярно оновлюватись. Компетентні органи у координації, де це доречно, з національними регуляторними органами можуть встановлювати додаткові вимоги щодо форми, в якій така інформація оприлюднюється. Така інформація за запитом повинна бути надана компетентному органу та, у відповідних випадках, національному регуляторному органу до її оприлюднення.

2. У відповідних випадках компетентні органи, де це доречно, разом з національними регуляторними органами повинні забезпечити безкоштовний доступ кінцевих користувачів до принаймні одного незалежного інструменту порівняння, що дозволяє їм порівнювати та оцінювати різні послуги доступу до мережі Інтернет та послуги міжособистісної комунікації з використанням нумерації та, де це доречно, загальнодоступні послуги міжособистісної комунікації без використання нумерації, стосовно:

- (a) цін та тарифів на послуги, що надаються за повторювані або пов'язані з обсягами споживанням прямі грошові платежі; і
- (b) якості надання послуг, якщо пропонується мінімальна якість обслуговування або суб'єкт господарювання зобов'язаний опублікувати таку інформацію відповідно до статті 104.

3. Інструмент порівняння, зазначений в параграфі 2, повинен:

- (a) бути функціонально незалежним від надавачів таких послуг, забезпечуючи таким чином

однакове ставлення до таких надавачів у результатах пошуку;

- (b) чітко розкривати власників і операторів інструменту порівняння;
- (c) встановити чіткі та об'єктивні критерії, на яких базуватиметься порівняння;
- (d) використовувати просту і недвозначну мову;
- (e) надавати точну та актуальну інформацію та вказувати час останнього оновлення;
- (f) бути відкритим для будь-якого надавача послуг доступу до мережі Інтернет або загальнодоступних послуг міжособистісної комунікації, що надає відповідну інформацію, і включати широкий спектр пропозицій, які охоплюють значну частину ринку, а у разі представлення інформації, яка не є повним оглядом ринку, — чітко попереджати про це перед відображенням результатів;
- (g) забезпечити ефективну процедуру повідомлення про надання недостовірної інформації;
- (h) включати можливість порівняння цін, тарифів та якості обслуговування між пропозиціями, доступними споживачам, і, якщо це вимагається державами-членами, між цими пропозиціями та типовими пропозиціями, загальнодоступними для інших кінцевих користувачів.

Інструменти порівняння, що відповідають вимогам пунктів (a)–(h), повинні, на запит надавача інструменту, бути сертифіковані компетентними органами в координації, де це необхідно, з національними регуляторними органами.

Треті сторони мають право використовувати безкоштовно та у відкритих форматах дані, опубліковані надавачами послуг доступу до мережі Інтернет або загальнодоступних послуг міжособистісної комунікації з метою забезпечення наявності таких незалежних інструментів порівняння.

4. Держави-члени можуть вимагати, щоб надавачі послуг доступу до мережі Інтернет, послуг міжособистісної комунікації з використанням нумерації або обох видів послуг безкоштовно поширювали інформацію, що становить суспільний інтерес, для наявних та нових кінцевих користувачів, у відповідних випадках, засобами, які вони зазвичай використовують у спілкуванні з кінцевими користувачами. У такому випадку інформація, що становить суспільний інтерес, повинна бути надана відповідальними органами публічної влади в стандартизованому форматі і, серед іншого, має охоплювати такі теми:

- (a) найбільш поширені види використання послуг доступу до мережі Інтернет та послуг міжособистісної комунікації з використанням нумерації для залучення до незаконних дій або розповсюдження шкідливого контенту, зокрема там, де це може зашкодити дотриманню прав і свобод інших осіб, включаючи порушення прав щодо захисту персональних даних, авторських та суміжних прав та правові наслідки такого порушення; і
- (b) засоби захисту від ризиків для особистої безпеки, конфіденційності та персональних даних при використанні послуг доступу до мережі Інтернет та послуг міжособистісної комунікації з використанням нумерації.

Стаття 104

Якість обслуговування, пов'язаного з послугами доступу до мережі Інтернет та загальнодоступними послугами міжособистісної комунікації

1. Національні регуляторні органи у координації з іншими компетентними органами можуть вимагати від надавачів послуг доступу до мережі Інтернет та загальнодоступних послуг міжособистісної комунікації оприлюднювати вичерпну, порівнянну, надійну, зручну для використання та актуальну інформацію для кінцевих користувачів щодо якості їхніх послуг, якщо вони контролюють, принаймні, деякі елементи мережі безпосередньо або на підставі

угоди про рівень обслуговування, і про заходи, вжиті для забезпечення еквівалентності доступу для кінцевих користувачів з інвалідністю. Національні регуляторні органи у координації з іншими компетентними органами можуть також вимагати від надавачів загальнодоступних міжособистісних комунікаційних послуг інформувати споживачів, якщо якість послуг, які вони надають, залежить від будь-яких зовнішніх факторів, таких як контроль передачі сигналу або підключення до мережі.

Така інформація на запит повинна бути надана національним регуляторним органам та, у відповідних випадках, іншим компетентним органам до її оприлюднення.

Заходи щодо забезпечення якості обслуговування повинні відповідати Регламенту (ЄС) 2015/2120.

2. Національні регуляторні органи у координації з іншими компетентними органами повинні встановити, максимально враховуючи настанови BEREC, параметри якості обслуговування, що підлягають вимірюванню, застосовні методи вимірювання, а також зміст, форму та спосіб оприлюднення інформації, у тому числі можливі механізми сертифікації якості. У відповідних випадках необхідно використовувати параметри, визначення та методи вимірювання, викладені у додатку X.

До 21 червня 2020 року, з метою сприяння послідовному застосуванню цього параграфу та додатка X, BEREC, після консультацій зі стейкхолдерами та у тісній співпраці з Комісією, має затвердити настанови, що деталізують відповідні параметри якості обслуговування, включаючи параметри, що стосуються кінцевих користувачів з інвалідністю, застосовні методи вимірювання, зміст і формат публікації інформації, а також механізми сертифікації якості.

Стаття 105

Тривалість та припинення дії договору

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб умови та процедури припинення договору не діяли як негативний стимул для зміни надавача послуг та щоб договори, укладені між споживачами та надавачами загальнодоступних електронних комунікаційних послуг, відмінних від послуг міжособистісної комунікації без використання нумерації та послуг передачі, що використовуються для надання послуг міжмашинної взаємодії, не передбачали строк дії зобов'язань, що перевищує 24 місяці. Держави-члени можуть ухвалювати або зберігати положення, які передбачають більш короткий максимальний строк дії договірних зобов'язань.

Цей параграф не застосовується до тривалості договору з оплатою у розстрочку, відповідно до якого споживач погодився, в окремому договорі, на оплату в розстрочку виключно за послуги розгортання фізичного підключення, зокрема до мереж надвисокої пропускну здатності. Договір з оплатою у розстрочку щодо розгортання фізичного підключення не повинен включати термінальне обладнання, таке як маршрутизатор або модем, і не має перешкоджати споживачам реалізовувати свої права за цією статтею.

2. Параграф 1 також повинен застосовуватись до кінцевих користувачів, які є мікропідприємствами, малими підприємствами або неприбутковими організаціями, якщо тільки вони у чіткій формі не відмовилися від обов'язкового дотримання відповідних положень.

3. Якщо договір або національне законодавство передбачає автоматичне продовження договору з фіксованою тривалістю щодо надання електронних комунікаційних послуг, відмінних від послуг міжособистісної комунікації без використання нумерації та послуг передачі, що використовуються для надання послуг міжмашинної взаємодії, держави-члени повинні забезпечити, щоб після такого продовження кінцеві користувачі мали право розірвати договір у будь-який час з максимальним періодом повідомлення, що не перевищує одного місяця, як це передбачено державами-членами, і без будь-яких витрат, за винятком зборів за отримані протягом періоду повідомлення послуги. Перед тим, як договір буде автоматично продовжено,

надавачі повинні інформувати кінцевих користувачів, належним чином і своєчасно, з використанням довговічного носія інформації, про закінчення договірних зобов'язань та способи розірвання договору. Окрім того, в той же час надавачі мають надати кінцевим користувачам поради щодо найкращих тарифів стосовно їхніх послуг. Надавачі повинні надавати кінцевим користувачам інформацію щодо найкращих тарифів принаймні раз на рік.

4. Кінцеві користувачі мають право розірвати договір без додаткових витрат після повідомлення про зміни в договірних умовах, запропоновані надавачем загальнодоступних електронних комунікаційних послуг, відмінних від послуг міжособистісної комунікації без використання нумерації, крім випадків, коли запропоновані зміни здійснені виключно на користь кінцевого користувача, мають суто адміністративний характер і не мають негативного впливу на кінцевого користувача або безпосередньо встановлюються законодавством Союзу чи національним законодавством.

Надавачі повинні повідомити кінцевих користувачів не пізніше, ніж за один місяць до будь-якої зміни умов договору, і одночасно поінформувати їх про їхнє право розірвати договір без додаткових витрат, якщо вони не приймають нові умови. Таке право на розірвання договору може бути використано протягом одного місяця після повідомлення. Держави-члени можуть продовжити цей період на період до трьох місяців. Держави-члени повинні забезпечити, щоб повідомлення здійснювалося чітким і зрозумілим способом з використанням довговічного носія інформації.

5. Будь-яка розбіжність, що має істотну тривалість або є часто повторюваною, між фактичними характеристиками електронної комунікаційної послуги, відмінної від послуги доступу до мережі Інтернет або послуги міжособистісної комунікації без використання нумерації, та характеристиками, зазначеними у договорі, має вважатись підставою для ініціювання засобів правового захисту, доступних споживачу відповідно до національного законодавства, включаючи право на розірвання договору без додаткових витрат.

6. Якщо кінцевий користувач має право розірвати договір про надання загальнодоступних електронних комунікаційних послуг, відмінних від послуги міжособистісної комунікації без використання нумерації, до завершення узгодженого періоду дії договору відповідно до цієї Директиви, інших положень права Союзу або національного права, кінцевий користувач не повинен виплачувати компенсацію, окрім як за субсидоване термінальне обладнання, яке він утримує.

Якщо кінцевий користувач вирішує утримати термінальне обладнання, яке йшло в комплекті на момент укладання договору, будь-яка компенсація не повинна перевищувати його вартості пропорційно до часу, що спливає, як було погоджено на момент укладення договору, або решти плати за послуги, яку б довелося сплатити до завершення договору, в залежності від того, що є меншим.

Держави-члени можуть визначати інші методи для розрахунку обсягу компенсації за умови, що такі методи не призводять до рівня компенсації, що перевищує рівень, обчислений відповідно до другого підпараграфа.

Надавач повинен скасувати будь-які умови щодо використання такого термінального обладнання в інших мережах безкоштовно у визначений державами-членами час та не пізніше, ніж у момент сплати компенсації.

7. Що стосується послуг передачі, що використовуються для надання послуг міжмашинної взаємодії, вигоду від прав, зазначених в параграфах 4 і 6, повинні отримувати лише кінцеві користувачі, які є споживачами, мікропідприємствами, малими підприємствами або неприбутковими організаціями.

1. У випадку зміни надавача послуг доступу до мережі Інтернет відповідні надавачі надають кінцевому користувачеві достатню інформацію до і під час процесу зміни та забезпечують безперервність послуги доступу до мережі Інтернет, за винятком випадків, коли це технічно неможливо. Надавач, до якого здійснюється передання, повинен забезпечити, щоб активація послуги доступу до мережі Інтернет відбулася в найкоротші терміни, на дату і у строки, чітко узгоджені з кінцевим користувачем. Надавач, від якого здійснюється передання, повинен продовжувати надавати свою послугу доступу до мережі Інтернет на тих самих умовах, доки надавач, до якого здійснюється передання, не активує свою послугу доступу до мережі Інтернет. Перерва в обслуговуванні під час процедури зміни надавача не повинна перевищувати одного робочого дня.

Національні регуляторні органи повинні забезпечити ефективність і простоту процедури зміни надавача для кінцевого користувача.

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб усі кінцеві користувачі з номерами національного плану нумерації мали право зберігати свої номери, на запит, незалежно від суб'єкта господарювання, що надає послугу, відповідно до частини С додатка VI.

3. У разі, якщо кінцевий користувач розриває договір, держави-члени повинні забезпечити, щоб кінцевий користувач мав змогу зберегти право перенести номер з національного плану нумерації до іншого надавача мінімум протягом одного місяця після дати розірвання, якщо кінцевий користувач не відмовиться від цього права.

4. Національні регуляторні органи повинні забезпечити, щоб ціноутворення, пов'язане з наданням послуг перенесення номерів, було орієнтоване на витрати, і щоб безпосередні збори не застосовувалися до кінцевих користувачів.

5. Перенесення номерів та їхня подальша активація мають здійснюватися в найкоротші терміни та на дату, чітко узгоджену з кінцевим користувачем. У будь-якому випадку, для кінцевих користувачів, які уклали угоду про перенесення номера до нового надавача, такий номер має бути активований протягом одного робочого дня з дати, узгодженої з кінцевим користувачем. У разі невиконання процесу перенесення, надавач, від якого здійснюється передання, повторно активує номер і пов'язані з ним послуги кінцевого користувача до моменту успішного перенесення. Надавач, від якого здійснюється передання, продовжує надавати свої послуги на тих самих умовах, доки не будуть активовані послуги надавача, до якого здійснюється передання. У будь-якому випадку, перерва в обслуговуванні під час процедури зміни надавача та перенесення номерів не повинна перевищувати одного робочого дня. Оператори, чії мережі доступу або засоби використовуються надавачем, від якого здійснюється передання, або надавачем, до якого здійснюється передання, або обома надавачами, повинні забезпечити відсутність перерви в обслуговуванні, яка б затримала процедуру зміни надавача та перенесення номера.

6. Надавач, до якого здійснюється передання, повинен керувати процедурами зміни та перенесення, викладеними у параграфах 1 та 5, і обидва, як надавач, від якого здійснюється передання, так і надавач, до якого здійснюється передання, повинні добросовісно співпрацювати. Вони не повинні затримувати процедури зміни надавача та перенесення або зловживати ними, а також не повинні переносити номери або переключати кінцевих користувачів без явної згоди кінцевих користувачів. Договори кінцевих користувачів з надавачем, від якого здійснюється передання, припиняються автоматично після завершення процесу зміни надавача.

Національні регуляторні органи можуть визначати деталі процесів зміни надавача та перенесення, беручи до уваги національні положення щодо договорів, технічну доцільність та необхідність підтримувати безперервність обслуговування кінцевих користувачів. Вони повинні включати, якщо технічно можливо, вимогу щодо завершення перенесення номера за допомогою забезпечення послугами через повітря, якщо кінцевий користувач не вимагає

іншого. Національні регуляторні органи також мають вживати відповідних заходів для забезпечення того, щоб кінцеві користувачі були належним чином поінформовані та захищені протягом процедури зміни надавача та перенесення і не були переключені до іншого надавача без їхньої згоди.

Надавачі, на вимогу, повинні відшкодувати будь-які залишкові кошти споживачам, що користувалися послугами на умовах передоплати. Стягнення плати за відшкодування можливе лише за умови, якщо це передбачено договором. Будь-яка така плата повинна бути пропорційною і співмірною з фактичними витратами, які понесе надавач, від якого здійснюється передання, при наданні відшкодування.

7. Держави-члени повинні встановити правила щодо штрафних санкцій у разі невиконання надавачем зобов'язань, передбачених цією статтею, включаючи затримки у процедурі перенесення або зловживання такою процедурою надавачем або в його інтересах.

8. Держави-члени повинні встановити правила щодо виплати надавачами компенсації кінцевим користувачам у простий і своєчасний спосіб у разі невиконання надавачем послуг зобов'язань, викладених у цій статті, у випадку затримок або зловживань процедурами зміни надавача і переключення, а також пропущених узгоджених строків обслуговування або встановлення обладнання.

9. На додаток до інформації, яка вимагається згідно з додатком VIII, держави-члени повинні забезпечити, щоб кінцеві користувачі були належним чином поінформовані про існування прав на компенсацію, зазначених у параграфах 7 і 8.

Стаття 107

Пакетні пропозиції

1. Якщо пакет послуг або пакет послуг і термінального обладнання, що пропонується споживачеві, включає, принаймні, послугу доступу до мережі Інтернет або загальнодоступну послугу міжособистісної комунікації з використанням нумерації, стаття 102(3), стаття 103(1), стаття 105 і стаття 106(1) мають застосовуватися до всіх елементів пакету, включаючи, *mutatis mutandis*, ті, які не охоплюються іншими положеннями.

2. Якщо споживач, відповідно до права Союзу або національного законодавства, яке відповідає праву Союзу, має право припинити дію будь-якого елемента пакету, зазначеного в параграфі 1, до закінчення строку дії укладеного договору через недотримання договору або ненадання послуги, держави-члени передбачають, щоб споживач мав право розірвати договір по відношенню до всіх елементів пакету.

3. Будь-яка підписка на додаткові послуги або термінальне обладнання, що надаються або розповсюджуються одним і тим самим надавачем послуг доступу до мережі Інтернет або загальнодоступних послуг міжособистісної комунікації з використанням нумерації, не повинна продовжувати початковий строк дії договору, до якого додаються такі послуги або термінальне обладнання, якщо споживач прямо не погоджується на інше, коли оформлює підписку на додаткові послуги або термінальне обладнання.

4. Параграфи 1 та 3 також повинні застосовуватись до кінцевих користувачів, які є мікропідприємствами, малими підприємствами або неприбутковими організаціями, якщо тільки вони у чіткій формі не відмовилися від обов'язкового дотримання усіх таких положень або їх частини.

5. Держави-члени можуть також застосовувати параграф 1 стосовно інших положень, викладених у цьому Розділі.

Стаття 108

Доступність послуг

Держави-члени повинні вжити усіх необхідних заходів для забезпечення максимально можливої доступності послуг голосової комунікації та послуг доступу до мережі Інтернет, що надаються через електронні комунікаційні мережі загального користування у випадку катастрофічного виходу з ладу мережі або у випадку форс-мажорних обставин. Держави-члени повинні забезпечити, щоб надавачі послуг голосової комунікації вживали усіх необхідних заходів для забезпечення безперервного доступу до служб екстреної допомоги та безперервної передачі попереджень для населення.

Стаття 109

Екстрені комунікації та єдиний європейський номер екстреної допомоги

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб усі кінцеві користувачі послуг, зазначених у параграфі 2, включаючи користувачів таксофонів, мали змогу отримувати доступ до служб екстреної допомоги за допомогою екстреної комунікації безкоштовно і без використання будь-яких засобів оплати, використовуючи єдиний європейський номер екстреної допомоги «112» та будь-який національний номер екстреної допомоги, визначений державами-членами.

Держави-члени повинні сприяти доступу до служб екстреної допомоги через єдиний європейський номер екстреної допомоги «112» з електронних комунікаційних мереж, які не є загальнодоступними, але які дозволяють здійснювати виклики на загальнодоступні мережі, зокрема, коли суб'єкт господарювання, відповідальний за таку мережу, не надає альтернативного і простого доступу до служби екстреної допомоги.

2. Держави-члени, після консультацій з національними регуляторними органами та службами екстреної допомоги і надавачами електронних комунікаційних послуг, повинні забезпечити, щоб надавачі загальнодоступних послуг міжособистісної комунікації з використанням нумерації, якщо такі послуги дозволяють кінцевим користувачам здійснювати виклики на номер у національному або міжнародному плані нумерації, забезпечували доступ до служб екстреної допомоги через екстрену комунікацію до найбільш прийнятної точки приймання безпекових викликів (PSAP).

3. Держави-члени повинні забезпечити, щоб усі екстрені комунікації на єдиний європейський номер екстреної допомоги «112» належним чином приймалися та опрацьовувалися у спосіб, який найкраще відповідає організації національних систем екстреної допомоги. Такі екстрені комунікації повинні прийматись і опрацьовуватись, принаймні, настільки ж оперативно та ефективно, як екстрені комунікації, що надходять на національний номер або номери екстреної допомоги, якщо вони продовжують використовуватись.

4. До 21 грудня 2020 року та кожні два роки після цього Комісія подає Європейському Парламенту та Раді звіт про ефективність впровадження єдиного європейського номера екстреної допомоги «112».

5. Держави-члени повинні забезпечити, щоб доступ для кінцевих користувачів з інвалідністю до служб екстреної допомоги був доступний через екстрені комунікації і був еквівалентний тому, яким користуються інші кінцеві користувачі, відповідно до права Союзу, що гармонізує вимоги до доступності товарів та послуг. Комісія та національні регуляторні або інші компетентні органи повинні вжити необхідних заходів для забезпечення того, щоб під час подорожі в іншу державу-члена кінцеві користувачі з інвалідністю мали доступ до служб екстреної допомоги на рівноцінній з іншими кінцевими користувачами основі, де це можливо без попереднього реєстрації. Такі заходи мають бути спрямовані на забезпечення взаємодійності між державами-членами і мають базуватись, наскільки це можливо, на європейських стандартах або специфікаціях, встановлених відповідно до статті 39. Такі заходи не повинні перешкоджати ухваленню державами-членами додаткових вимог для досягнення цілей, встановлених у цій статті.

6. Держави-члени повинні забезпечити, щоб інформація про місцезнаходження абонента, що здійснює виклик, була доступна для найбільш прийнятної точки приймання безпекових викликів (PSAP) без затримки після встановлення екстреної комунікації. Вона повинна включати в себе інформацію про місцезнаходження на основі мережі, та, де це можливо, інформацію про місцезнаходження абонента, що здійснює виклик, отриману з мобільного пристрою. Держави-члени повинні забезпечити, щоб встановлення та передача інформації про місцезнаходження абонента були безкоштовними для кінцевого користувача та точки приймання безпекових викликів (PSAP) для всіх екстрених комунікацій на єдиний європейський номер екстреної допомоги «112». Держави-члени можуть поширювати таке зобов'язання на екстрені комунікації на національні номери екстреної допомоги. Компетентні регуляторні органи, якщо необхідно — після консультації з BEREC, встановлюють критерії точності та надійності інформації про місцезнаходження абонента, що надається.

7. Держави-члени повинні забезпечити, щоб кінцеві користувачі були належним чином поінформовані про існування та використання єдиного європейського номера екстреної допомоги «112», а також про його спеціальні можливості, включаючи ініціативи, спеціально орієнтовані на осіб, які подорожують між державами-членами, та кінцевих користувачів з інвалідністю. Така інформація повинна надаватися у доступних форматах, з урахуванням різних видів інвалідності. Комісія має підтримувати та доповнювати дії держав-членів.

8. З метою забезпечення ефективного доступу до служб екстреної допомоги через екстрену комунікацію на єдиний європейський номер екстреної допомоги «112» у державах-членах, Комісія, після консультацій з BEREC, повинна ухвалити делеговані акти відповідно до статті 117, що доповнюють параграфи 2, 5 та 6 цієї статті стосовно заходів, необхідних для забезпечення сумісності, взаємодійності, якості, надійності та безперервності екстрених комунікацій в Союзі стосовно інформації про місцезнаходження абонента, що здійснює виклик, доступу для кінцевих користувачів з інвалідністю та маршрутизації до найбільш прийнятної точки приймання безпекових викликів (PSAP). Перший такий делегований акт має бути ухвалений до 21 грудня 2022 року.

Такі делеговані законодавчі акти повинні ухвалюватися без обмеження та не повинні впливати на організацію служб екстреної допомоги, які залишаються у виключній компетенції держав-членів.

BEREC повинен вести базу даних номерів E.164 служб екстреної допомоги держав-членів для забезпечення того, щоб вони могли контактувати одна з одною з однієї держави-члена до іншої, якщо така база даних не ведеться іншою організацією.

Стаття 110

Система публічного оповіщення

1. До 21 червня 2022 року держави-члени повинні забезпечити, щоб у випадках, коли існують системи публічного оповіщення про значні надзвичайні ситуації та катастрофи, що наближаються або розгортаються, оповіщення передавалися надавачами мобільних послуг міжособистісної комунікації з використанням нумерації відповідним кінцевим користувачам.

2. Незважаючи на параграф 1, держави-члени можуть вирішувати, що публічні оповіщення повинні передаватися через загальнодоступні електронні комунікаційні послуги, відмінні від тих, які зазначені в параграфі 1, та інші, ніж послуги мовлення, або через мобільний застосунок, що залежить від послуги доступу до мережі Інтернет, за умови, що ефективність системи оповіщення є рівноцінною з точки зору покриття та здатності охопити кінцевих користувачів, включаючи тих, які лише тимчасово перебувають на відповідній території, максимально враховуючи настанови BEREC. Публічні оповіщення повинні бути простими з точки зору їх отримання кінцевими користувачами.

До 21 червня 2020 року, після консультацій з органами, відповідальними за точки приймання безпечних викликів (PSAPs), BEREC має оприлюднити настанови щодо того, як слід оцінювати, чи ефективність систем публічного оповіщення згідно з цим параграфом є рівноцінною за ефективністю системам відповідно до параграфа 1.

Стаття 111

Рівноцінний доступ і вибір для кінцевих користувачів з інвалідністю

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб компетентні органи визначали вимоги, які мають виконуватися надавачами загальнодоступних електронних комунікаційних послуг для забезпечення того, щоб кінцеві користувачі з інвалідністю:

- (a) мали доступ до електронних комунікаційних послуг, включаючи відповідну інформацію щодо договору, що надається відповідно до статті 102, рівноцінну тій, яку отримують більшість кінцевих користувачів;
- (b) могли скористатися вибором суб'єктів господарювання та послуг, доступних більшості кінцевих користувачів.

2. Вживаючи заходи, зазначені у параграфі 1 цієї статті, держави-члени мають заохочувати дотримання відповідних стандартів або специфікацій, встановлених відповідно до статті 39.

Стаття 112

Довідкові послуги

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб усі надавачі послуг міжособистісної комунікації з використанням нумерації, які присвоюють номери з плану нумерації, задовольняли усі обґрунтовані звернення щодо надання, для цілей надання загальнодоступних довідкових послуг та довідників, відповідної інформації у погодженому форматі на умовах, які є справедливими, об'єктивними, орієнтованими на витрати та недискримінаційними.

2. Національні регуляторні органи повинні мати повноваження накладати зобов'язання та умови на суб'єкти господарювання, які контролюють доступ до кінцевих користувачів, щодо надання довідкових послуг відповідно до статті 61. Такі зобов'язання та умови повинні бути об'єктивними, справедливими, недискримінаційними і прозорим.

3. Держави-члени не повинні зберігати будь-які регуляторні обмеження, які перешкоджають кінцевим користувачам в одній державі-члені отримувати прямий доступ до довідкової служби в іншій державі-члені за допомогою голосового виклику або SMS, і повинні вживати заходи для забезпечення такого доступу відповідно до статті 97.

4. Ця стаття застосовується з урахуванням вимог права Союзу про захист персональних даних та конфіденційність та, зокрема, статті 12 Директиви 2002/58/ЄС.

Стаття 113

Взаємодійність автомобільних радіоприймачів, споживчих радіоприймачів і споживчого цифрового телевізійного обладнання

1. Держави-члени повинні забезпечувати взаємодійність автомобільних радіоприймачів та споживчого цифрового телевізійного обладнання відповідно до додатка XI.

2. Держави-члени можуть вживати заходів для забезпечення взаємодійності інших споживчих радіоприймачів, одночасно обмежуючи вплив на ринок приймачів низької якості та забезпечуючи, щоб такі заходи не застосовувалися до продуктів, де радіоприймач є суто допоміжним, таких як смартфони, і до обладнання, яке використовується радіоаматорами.

3. Держави-члени повинні заохочувати надавачів послуг цифрового телебачення забезпечувати, у відповідних випадках, щоб цифрове телевізійне обладнання, яке вони надають

своїм кінцевим користувачам, було взаємодійним для того, щоб, якщо технічно можливо, цифрове телевізійне обладнання могло бути повторно використане з іншими надавачами послуг цифрового телебачення.

Без обмеження статті 5(2) Директиви Європейського Парламенту і Ради 2012/19/ЄС (⁵), держави-члени забезпечують, щоб після закінчення договору кінцеві користувачі мали можливість повернути цифрове телевізійне обладнання через безкоштовну і просту процедуру, якщо тільки надавач не продемонструє, що воно є повністю взаємодійним з послугами цифрового телебачення інших надавачів, включаючи тих, на які переключився кінцевий користувач.

Цифрове телевізійне обладнання, яке відповідає гармонізованим стандартам, посилання на які були опубліковані в Офіційному віснику Європейського Союзу, або їх частинам, має вважатись таким, що відповідає вимогам щодо взаємодійності, викладеним у другому підпараграфі, які охоплюються такими стандартами, або їх частинами.

Стаття 114

Зобов'язання щодо універсальної програмної послуги

1. Держави-члени можуть накладати обґрунтовані зобов'язання щодо універсальної програмної послуги для трансляції визначених каналів радіо- та телевізійного мовлення та пов'язаних з ними додаткових послуг, зокрема послуг щодо доступності спеціальних можливостей, для забезпечення відповідного доступу кінцевих користувачів з інвалідністю та даних, що підтримують підключені телевізійні послуги та електронні телегіди (EPG), на суб'єкти господарювання під юрисдикцією держав-членів, які надають електронні комунікаційні мережі та послуги, що використовуються для розповсюдження радіо- та телевізійних каналів громадськості, у випадках коли значна кількість кінцевих користувачів таких мереж та послуг використовує їх як основний засіб отримання каналів радіо- та телевізійного мовлення. Такі зобов'язання повинні накладатись тільки тоді, коли вони є необхідними для досягнення цілей загального інтересу, чітко визначених кожною державою-членом, і є пропорційними та прозорими.

2. До 21 грудня 2019 року та в подальшому кожні п'ять років держави-члени повинні переглядати зобов'язання, зазначені в параграфі 1, за винятком випадків, коли держави-члени провели такий перегляд протягом попередніх чотирьох років.

3. Ані параграф 1 цієї статті, ані стаття 59(2) не обмежують здатності держав-членів визначати відповідну компенсацію, якщо така передбачається, стосовно заходів, вжитих відповідно до цієї статті, забезпечуючи при цьому відсутність за аналогічних обставин дискримінації при поводженні з надавачами електронних комунікаційних мереж та послуг. Якщо передбачається компенсація, держави-члени повинні забезпечити, щоб зобов'язання щодо компенсації було чітко визначено у національному законодавстві, включаючи, де доречно, критерії для розрахунку такої компенсації. Держави-члени повинні також забезпечити, щоб вона застосовувалась у пропорційній і прозорій спосіб.

Стаття 115

Надання додаткових засобів

1. Без обмеження статті 88(2), держави-члени повинні забезпечити, щоб компетентні органи у координації, де доречно, з національними регуляторними органами, могли вимагати від усіх надавачів послуг доступу до мережі Інтернет або загальнодоступних послуг міжособистісної комунікації з використанням нумерації надання безоплатного доступу до всіх або частини додаткових засобів, перелічених у частині В Додатку VI, з урахуванням технічної доцільності, а також усіх або частини додаткових засобів, перелічених у частині А Додатку VI.

2. При застосуванні параграфу 1 держави-члени можуть виходити за межі переліку додаткових засобів у частинах А та В Додатку VI для забезпечення більш високого рівня захисту споживачів.

3. Держава-член може ухвалити рішення про відмову від застосування параграфу 1 на всій своїй території або її частині, якщо вона, враховуючи думку зацікавлених сторін, вважає, що доступ до таких засобів є достатнім.

Стаття 116

Адаптація додатків

Комісія наділена повноваженнями ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 117 про внесення змін до додатків V, VI, IX, X та XI з метою врахування технологічних та соціальних змін або змін у ринковому попиті.

ЧАСТИНА IV

ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 117

Здійснення делегованих повноважень

1. Повноваження ухвалювати делеговані акти надають Комісії з дотриманням умов, встановлених у цій статті.

2. Повноваження ухвалювати делеговані акти, зазначені у статті 75, 109 та 116, надають Комісії на п'ятирічний період, починаючи з 20 грудня 2018 року. Комісія складає звіт про виконання делегованих повноважень не пізніше ніж за дев'ять місяців до закінчення п'ятирічного періоду. Делеговані повноваження автоматично подовжують на періоди такої самої тривалості, якщо Європейський Парламент або Рада не ухвалить рішення проти такого подовження не пізніше ніж за три місяці до завершення кожного такого періоду.

3. Делеговані повноваження, зазначені у статтях 75, 109 і 116, можуть бути в будь-який час відкликани Європейським Парламентом або Радою. Рішення про відкликання припиняє делеговані повноваження, вказані у такому рішенні. Рішення набуває чинності в день, наступний після його публікації в Офіційному віснику Європейського Союзу, або в пізнішу дату, вказану в самому рішенні. Воно не впливає на чинність будь-яких делегованих актів, які вже введені в дію.

4. Перед ухваленням делегованого акту Комісія проводить консультації з експертами, призначеними кожною державою-членом, відповідно до принципів, що встановлені в Міжінституційній угоді про краще законотворення від 13 квітня 2016 року.

5. Як тільки Комісія ухвалює делегований акт, вона надає його одночасно Європейському Парламенту і Раді.

6. Делегований акт, ухвалений відповідно до статті 75, 109 та 116, набуває чинності, тільки якщо ані Європейський Парламент, ані Рада не висловили жодних заперечень протягом двомісячного періоду з моменту нотифікації такого акту Європейському Парламенту і Раді, або якщо до закінчення такого періоду Європейський Парламент і Рада повідомили Комісії про те, що вони не заперечуватимуть. Такий період подовжують на два місяці за ініціативи Європейського Парламенту чи Ради.

Стаття 118

Комітет

1. Комісії допомагає комітет («Комітет з питань зв'язку»). Такий комітет є комітетом у розумінні Регламенту (ЄС) № 182/2011.

2. Для реалізації імплементаційних актів, зазначених у другому підпараграфі статті 28(4), Комісії має допомагати Комітет з питань радіоспектра, створений відповідно до статті 3(1) Рішення № 676/2002/ЄС. Такий комітет є комітетом у розумінні Регламенту (ЄС) № 182/2011.

3. У разі покликання на цей параграф застосовується стаття 4 Регламенту (ЄС) № 182/2011.

Якщо висновок комітету повинен бути отриманий шляхом письмової процедури, така процедура припиняється без результату, якщо протягом строку для надання висновку голова комітету ухвалює таке рішення або цього вимагає член комітету. У такому випадку голова скликає засідання комітету протягом розумного строку.

4. У разі покликання на цей параграф застосовується стаття 5 Регламенту (ЄС) № 182/2011, беручи до уваги статтю 8 зазначеного регламенту.

Якщо висновок комітету повинен бути отриманий шляхом письмової процедури, така процедура припиняється без результату, якщо протягом строку для надання висновку голова комітету ухвалює таке рішення або цього вимагає член комітету. У такому випадку голова скликає засідання комітету протягом розумного строку.

Стаття 119

Обмін інформацією

1. Комісія має надавати Комітету з питань комунікацій всю необхідну інформацію щодо результатів регулярних консультацій з представниками операторів мереж, надавачів послуг, користувачів, споживачів, виробників і профспілок, а також третіх країн і міжнародних організацій.

2. Комітет з питань комунікацій, беручи до уваги політику Союзу в галузі електронних комунікацій, має сприяти обміну інформацією між державами-членами і між державами-членами та Комісією стосовно стану та розвитку регуляторної діяльності щодо електронних комунікаційних мереж і послуг.

Стаття 120

Публікація інформації

1. Держави-члени повинні забезпечити, щоб оновлена інформація щодо виконання цієї Директиви була оприлюднена у спосіб, що гарантує всім зацікавленим сторонам легкий доступ до такої інформації. Вони публікують повідомлення у своєму національному офіційному віснику, в якому описується, як і де публікується така інформація. Перше таке повідомлення має бути опубліковано до 21 грудня 2020 року, після чого мають публікуватись повідомлення про будь-які зміни в інформації, що міститься в ньому.

2. Держави-члени подають Комісії копію всіх таких повідомлень під час їх публікації. Комісія поширює інформацію Комітету з питань комунікацій, залежно від випадку.

3. Держави-члени повинні забезпечити, щоб уся належна інформація щодо прав, умов, процедур, зборів, плати та рішень, що стосується загальної авторизації, прав користування та прав на встановлення засобів, була оприлюднена і постійно оновлювалась у відповідний спосіб для забезпечення легкого доступу до такої інформації для всіх зацікавлених сторін.

4. Щоб полегшити подання заявок на право встановлення засобів, якщо інформація, зазначена в параграфі 3, знаходиться на різних рівнях управління, зокрема інформація стосовно процедур і умов щодо прав на встановлення засобів, компетентний орган повинен докласти усіх розумних зусиль, беручи до уваги пов'язані витрати, для створення зручного для користувача огляду усієї такої інформації, включаючи інформацію на відповідних рівнях управління та відповідальних органів.

5. Держави-члени повинні забезпечити оприлюднення спеціальних зобов'язань, накладених на суб'єкти господарювання згідно з цією Директивою, та ідентифікацію ринків окремих товарів та послуг, а також географічних ринків. Враховуючи необхідність захисту комерційної таємниці, вони повинні забезпечити, щоб актуальна інформація була оприлюднена у спосіб, що гарантує усім зацікавленим сторонам простий доступ до такої інформації.

6. Держави-члени повинні надавати Комісії інформацію, яку вони оприлюднюють відповідно до параграфу 5. Комісія повинна надавати таку інформацію в доступній для читання формі та поширювати таку інформацію, у відповідному випадку, Комітету з питань комунікацій.

Стаття 121

Повідомлення та моніторинг

1. Національні регуляторні органи повинні повідомити Комісію до 21 грудня 2020 року і відразу ж після будь-якої зміни назви суб'єктів господарювання, які визначені як такі, що мають зобов'язання щодо надання універсальної послуги відповідно до статті 85(2), статті 86 або 87.

2. Національні регуляторні органи повинні повідомити Комісії назви суб'єктів господарювання, визначених як такі, що мають значну ринкову владу для цілей цієї Директиви, та зобов'язання, накладені на них відповідно до цієї Директиви. Про будь-які зміни, що впливають на зобов'язання, накладені на суб'єкти господарювання або суб'єкти господарювання, на які поширюється ця Директива, необхідно невідкладно повідомляти Комісію.

Стаття 122

Процедури перегляду

1. До 21 грудня 2025 року та в подальшому кожні п'ять років Комісія повинна переглядати функціонування цієї Директиви та звітувати про це Європейському Парламенту та Раді.

Такі перегляди, серед іншого, повинні оцінювати ринкові наслідки статті 61(3) та статей 76, 78 і 79, а також достатність регулювання ex ante та інших повноважень щодо втручання відповідно до цієї Директиви, щоб дозволити національним регуляторним органам вживати заходів щодо неконкурентних олігополістичних ринкових структур та забезпечувати, щоб конкуренція на ринках електронних комунікацій продовжувала процвітати на користь кінцевих користувачів.

З цією метою Комісія може вимагати інформацію від держав-членів, яка повинна надаватися без зайвої затримки.

2. До 21 грудня 2025 року та в подальшому кожні п'ять років Комісія має переглядати сферу застосування універсальної послуги, зокрема, з метою надання пропозицій Європейському Парламенту та Раді щодо зміни або уточнення сфери застосування.

Такий перегляд має здійснюватися з огляду на соціальні, економічні та технологічні зміни, беручи до уваги, серед іншого, мобільність і швидкість передачі даних крізь призму переважаючих технологій, що використовуються більшістю кінцевих користувачів. Комісія подає звіт Європейському Парламенту та Раді щодо результатів перегляду.

3. BEREC до 21 грудня 2021 року та в подальшому кожні три роки має публікувати висновки щодо національної імплементації та функціонування загальної авторизації, а також про їхній вплив на функціонування внутрішнього ринку.

Комісія може, максимально враховуючи позицію BEREC, опублікувати звіт про застосування глави II розділу II частини I та додатка I і може подати законодавчі пропозиції про внесення змін до цих положень, якщо вона вважає це необхідним для подолання перешкод належному функціонуванню внутрішнього ринку.

Стаття 123

Спеціальна процедура розгляду прав кінцевих користувачів

1. BEREC має здійснювати моніторинг розвитку ринку та технологічного розвитку, які стосуються різних видів електронних комунікаційних послуг, і до 21 грудня 2021 року та в подальшому кожні три роки або на обґрунтоване звернення щонайменше двох держав-членів опублікувати висновок щодо відповідного розвитку та його впливу на застосування розділу III частини III.

У такому висновку BEREC має оцінити, якою мірою розділ III частини III відповідає цілям, встановленим у статті 3. Висновок, зокрема, має врахувати сферу застосування розділу III частини III відносно видів електронних комунікаційних послуг. Як основу для висновку, BEREC, зокрема, має проаналізувати:

- (a) в якій мірі кінцеві користувачі усіх електронних комунікаційних послуг здатні зробити вільний і інформований вибір, у тому числі на основі повної договірної інформації, і можуть легко змінювати свого надавача електронних комунікаційних послуг;
- (b) в якій мірі будь-яка відсутність можливостей, зазначених у пункті (a), призвела до викривлення ринку або шкоди для кінцевого користувача;
- (c) в якій мірі ефективний доступ до служб екстреної допомоги перебуває під загрозою, зокрема у зв'язку з поширенням використання послуг міжособистісної комунікації без використання нумерації, через відсутність взаємодійності або технологічний розвиток;
- (d) імовірну вартість будь-яких можливих коригувань зобов'язань в розділі III частини III або вплив на інновації для надавачів електронних комунікаційних послуг.

2. Комісія, максимально враховуючи висновок BEREC, має оприлюднити звіт про застосування розділу III частини III і подати законодавчу пропозицію про внесення змін до цього розділу, якщо вона вважає це необхідним для забезпечення досягнення цілей, визначених у статті 3.

Стаття 124

Транспозиція

1. Держави-члени ухвалюють та оприлюднюють закони, підзаконні нормативно-правові акти та адміністративні положення, необхідні для виконання цієї Директиви, не пізніше 21 грудня 2020 року. Вони негайно надсилають Комісії текст таких інструментів.

Держави-члени мають застосувати такі заходи з 21 грудня 2020 року.

Зазначені заходи, в разі їхнього ухвалення членами, повинні містити покликання на цю Директиву або супроводжуватися таким покликанням у разі їхньої офіційної публікації. Вони також повинні містити зауваження про те, що покликання у наявних законах, підзаконних нормативно-правових актах та адміністративних положеннях на Директиву, скасовану цією Директивою, необхідно тлумачити як покликання на цю Директиву. Держави-члени визначають, яким чином таке покликання має бути зроблено, та яким чином має бути сформульовано відповідне зауваження.

2. Як відступ від параграфу 1 цієї статті, стаття 53(2), (3) і (4) цієї Директиви має застосовуватись з 20 грудня 2018 року, якщо гармонізовані умови встановлювалися технічними імплементаційними заходами відповідно до Рішення № 676/2002/ЄС, щоб забезпечити використання радіочастотного спектра для бездротових широкосмугових мереж і послуг. Що стосується смуг радіочастотного спектра, для яких до 20 грудня 2018 року не були встановлені гармонізовані умови, стаття 53(2), (3) і (4) цієї Директиви має застосовуватись з дати ухвалення технічних імплементаційних заходів відповідно до статті 4 Рішення № 676/2002/ЄС.

Як відступ від параграфа 1 цієї статті держави-члени повинні застосовувати заходи, необхідні для виконання статті 54, з 31 грудня 2020 року.

3. Держави-члени передають Комісії текст основних положень національного права, які вони ухвалюють у сфері, що регулюється цією Директивою.

Стаття 125

Скасування

Директиви 2002/19/ЄС, 2002/20/ЄС, 2002/21/ЄС, 2002/22/ЄС, перераховані у частині А додатка XII, скасовуються з 21 грудня 2020 року, без обмеження зобов'язань держав-членів, що стосуються термінів транспозиції до національного законодавства та дат застосування Директив, встановлених у частині В додатка XII.

Стаття 5 Рішення № 243/2012/ЄС видаляється, починаючи з 21 грудня 2020 року.

Покликання на скасовані директиви необхідно тлумачити як покликання на цю Директиву і читати відповідно до кореляційної таблиці, наведеної в додатку XIII.

Стаття 126

Набуття чинності

Ця Директива набуває чинності на третій день після її опублікування в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

Стаття 127

Адресати

Цю Директиву адресовано державам-членам.

ДОДАТОК I

ПЕРЕЛІК УМОВ, ЯКІ МОЖУТЬ ПОВ'ЯЗУВАТИСЯ З ЗАГАЛЬНОЮ АВТОРИЗАЦІЄЮ, ПРАВИЛАМИ КОРИСТУВАННЯ РАДІОЧАСТОТНИМ СПЕКТРОМ ТА ПРАВИЛАМИ КОРИСТУВАННЯ РЕСУРСАМИ НУМЕРАЦІЇ

Цей Додаток передбачає максимальний перелік умов, які можуть бути пов'язані з загальною авторизацією для електронних комунікаційних мереж і послуг, за винятком послуг міжособистісної комунікації без використання нумерації (Частина А), електронних комунікаційних мереж (Частина В), електронних комунікаційних послуг, крім послуг міжособистісної комунікації без використання нумерації (Частина С), прав користування радіочастотним спектром (Частина D), та прав користування ресурсами нумерації (Частина Е)

А. Загальні умови, які можуть бути пов'язані з загальною авторизацією

1. Адміністративні збори відповідно до статті 16.
2. Захист персональних даних та недоторканість особистого життя, специфічні для сектора електронних комунікацій відповідно до Директиви 2002/58/ЄС
3. Інформація, що має надаватись в рамках процедури повідомлення згідно зі статтею 12, та для інших цілей, включених до статті 21.
4. Забезпечення законного перехоплення компетентними національними органами відповідно до Регламенту (ЄС) 2016/679 та Директиви 2002/58/ЄС.
5. Умови використання комунікацій органами публічної влади для попередження

громадськості про неминучі загрози та пом'якшення наслідків великих катастроф.

6. Умови використання під час великих катастроф або надзвичайних ситуацій в країні для забезпечення комунікації між службами екстреної допомоги та органами влади.
7. Зобов'язання щодо доступу, крім передбачених у статті 13, що застосовуються до суб'єктів господарювання, які надають електронні комунікаційні мережі або послуги.
8. Заходи, спрямовані на забезпечення дотримання стандартів або специфікацій, зазначених у статті 39.
9. Зобов'язання щодо прозорості надавачів електронних комунікаційних мереж загального користування, що надають загальнодоступні електронні комунікаційні послуги для забезпечення наскрізного підключення, відповідно до цілей і принципів, викладених у статті 3, і, де це необхідно і пропорційно, доступ компетентних органів до такої інформації для перевірки точності такого розкриття.

В. Спеціальні умови, які можуть бути пов'язані з загальною авторизацією для надання електронних комунікаційних мереж

1. Взаємоз'єднання мереж відповідно до цієї Директиви.
2. Зобов'язання щодо універсальної послуги відповідно до цієї Директиви.
3. Заходи з охорони здоров'я населення від електромагнітних полів, що створюються електронними комунікаційними мережами, відповідно до права Союзу, максимально враховуючи Рекомендацію 1999/519/ЄС.
4. Забезпечення цілісності електронних комунікаційних мереж загального користування відповідно до цієї Директиви, у тому числі, за умов запобігання електромагнітним перешкодам між електронними комунікаційними мережами або послугами відповідно до Директиви 2014/30/ЄС.
5. Захист мереж загального користування від несанкціонованого доступу відповідно до Директиви 2002/58/ЄС.
6. Умови користування радіочастотним спектром відповідно до статті 7(2) Директиви 2014/53/ЄС, якщо таке користування не потребує індивідуальних прав користування відповідно до статті 46(1) та статті 48 цієї Директиви.

С. Спеціальні умови, які можуть бути пов'язані з загальною авторизацією для надання електронних комунікаційних послуг, за винятком послуг міжособистісної комунікації без використання нумерації

1. Взаємодійність послуг відповідно до цієї Директиви.
2. Доступність кінцевим користувачам номерів національного плану нумерації, номерів UIFN і, де це технічно і економічно доцільно, планів нумерації інших держав-членів і умов відповідно до цієї Директиви.
3. Правила захисту прав споживачів, специфічні для сектора електронних комунікацій.
4. Обмеження щодо передачі незаконного контенту відповідно до Директиви 2000/31/ЄС та обмеження щодо передачі шкідливого контенту відповідно до Директиви 2010/13/ЄС.

Д. Умови, які можуть бути пов'язані з правами користування радіочастотним спектром

1. Зобов'язання надавати послугу або використовувати технологію в межах статті 45, включаючи, у відповідних випадках, вимоги до покриття та якості обслуговування.
2. Дієве та ефективне використання радіочастотного спектра відповідно до цієї Директиви.
3. Технічні та експлуатаційні умови, необхідні для уникнення шкідливих завад і для

захисту здоров'я населення від електромагнітних полів, максимально враховуючи Рекомендацію 1999/519/ЄС, якщо такі умови відрізняються від тих, що пов'язані з загальною авторизацією.

4. Максимальний строк дії згідно зі статтею 49 з урахуванням будь-яких змін у національному плані розподілу частот.
5. Передача або оренда прав за ініціативою власника прав та умови такої передачі відповідно до цієї Директиви.
6. Плата за права користування відповідно до статті 42.
7. Будь-які зобов'язання, які суб'єкт господарювання, що одержує права користування, мав взяти на себе в рамках процесу авторизації або поновлення авторизації до моменту отримання авторизації або, якщо застосовно, до моменту запрошення подати заявку на отримання прав користування.
8. Зобов'язання об'єднувати або спільно користуватися радіочастотним спектром або дозволяти доступ до радіочастотного спектра іншим користувачам на окремих територіях або на національному рівні.
9. Зобов'язання за відповідними міжнародними угодами, що стосуються використання смуг радіочастотного спектра.
10. Зобов'язання, характерні для експериментального використання смуг радіочастотного спектра.

Е. Умови, які можуть бути пов'язані з правами користування ресурсами нумерації

1. Визначення послуги, для якої буде використовуватися номер, включаючи будь-які вимоги, пов'язані з наданням такої послуги, а також для уникнення сумнівів, принципів тарифікації та максимальні ціни, які можуть застосовуватися в конкретному діапазоні номерів для забезпечення захисту споживачів згідно з пунктом (d) статті 3(2).
2. Дієве та ефективне використання ресурсів нумерації відповідно до цієї Директиви.
3. Вимоги щодо перенесення номерів відповідно до цієї Директиви.
4. Зобов'язання надавати відкриту довідкову інформацію про кінцевого користувача для цілей статті 112.
5. Максимальний строк дії відповідно до статті 94 з урахуванням будь-яких змін у національному плані нумерації.
6. Передача прав користування за ініціативою власника і умови для такої передачі відповідно до цієї Директиви, включаючи будь-яку умову, відповідно до якої право користування номером є обов'язковим для всіх суб'єктів господарювання, яким передаються права.
7. Плата за права користування відповідно до статті 95.
8. Будь-які зобов'язання, які суб'єкт господарювання, що одержує права користування, взяв на себе в ході конкурентної або порівняльної процедури відбору.
9. Зобов'язання за відповідними міжнародними угодами, що стосуються користування номерами.
10. Зобов'язання щодо екстериторіального користування номерами у межах Союзу для забезпечення дотримання захисту прав споживачів та інших правил, пов'язаних з користуванням номерами, в державах-членах, відмінних від держави-члена відповідного коду країни.

ДОДАТОК II

УМОВИ ДОСТУПУ ДО ПОСЛУГ ЦИФРОВОГО ТЕЛЕВІЗІЙНОГО ТА РАДІОМОВЛЕННЯ ДЛЯ ГЛЯДАЧІВ І СЛУХАЧІВ У СОЮЗІ

Частина I

Умови для систем умовного доступу, що застосовуються відповідно до статті 62(1)

Щодо умовного доступу до послуг цифрового телевізійного та радіомовлення, для глядачів і слухачів в Союзі, незалежно від способу передачі, держави-члени забезпечують відповідно до статті 62 застосування таких умов:

- (a) всі суб'єкти господарювання, що надають послуги умовного доступу, незалежно від засобів передачі, які надають послуги доступу до послуг цифрового телебачення і радіомовлення та послуги доступу, від яких залежать мовники, щоб охопити будь-яку групу потенційних глядачів або слухачів:
 - пропонують всім мовникам, на справедливій, розумній і недискримінаційній основі, сумісній із конкурентним правом Союзу, технічні послуги, що дозволяють телеглядачам або слухачам, що авторизовані за допомогою декодерів, керованих операторами послуги, отримувати послуги мовників, що передаються у цифровому вигляді, і відповідають конкурентному праву Союзу,
 - вести окремих фінансовий облік щодо своєї діяльності як постачальників послуг умовного доступу.
- (b) при видачі ліцензій виробникам споживчого обладнання власники прав промислової власності на продукти та системи умовного доступу забезпечують, щоб це здійснювалося на справедливих, розумних і недискримінаційних умовах. Беручи до уваги технічні та комерційні фактори, власники прав не повинні встановлювати для надання ліцензій умови, що забороняють, стримують або заважають включенню до одного й того ж продукту:
 - загального інтерфейсу, що дозволяє з'єднуватися з кількома іншими системами доступу, або
 - засобів, які є специфічними для іншої системи доступу, за умови, що ліцензіат виконує відповідні та обґрунтовані умови, що забезпечують, наскільки це їх стосується, безпеку транзакцій операторів систем умовного доступу.

ЧАСТИНА II

Інші засоби, до яких можуть застосовуватися умови згідно з пунктом (D) статті 61(2)

- (a) Доступ до інтерфейсів прикладних застосунків (APIs);
- (b) Доступ до електронних телегідів (EPGs).

ДОДАТОК III

КРИТЕРІЇ ДЛЯ ВИЗНАЧЕННЯ ТАКС ЗА ОПТОВІ ПОСЛУГИ ТЕРМІНАЦІЇ ГОЛОСОВОГО ВИКЛИКУ

Принципи, критерії та параметри для визначення оптових такс за термінацію голосового виклику на ринках фіксованого та мобільного зв'язку, зазначених у статті 75(1):

- (a)

такси повинні ґрунтуватися на відшкодуванні витрат, понесених ефективним оператором; оцінка ефективних витрат повинна ґрунтуватися на показниках поточних витрат; методологія витрат для розрахунку ефективних витрат повинна ґрунтуватися на підході моделювання «знизу-вгору» з використанням довгострокових додаткових витрат, пов'язаних із забезпеченням оптової послуги термінації голосового виклику третім сторонам;

- (b) відповідні додаткові витрати на оптову послугу термінації виклику повинні визначатись як різниця між загальними довгостроковими витратами оператора, що надає повний спектр послуг, та загальними довгостроковими витратами такого оператора, який не надає оптову послугу термінації виклику третім сторонам;
- (c) тільки ті витрати, пов'язані з трафіком, яких можна було б уникнути за відсутності надання оптової послуги термінації виклику, необхідно відносити до додаткових витрати за відповідну термінацію;
- (d) витрати, пов'язані з додатковою пропускнуою здатністю мережі, мають враховуватись лише в тій мірі, в якій вони обумовлені необхідністю збільшення пропускнуої здатності з метою пропуску додаткового оптового трафіку термінації голосового виклику;
- (e) плата за радіочастотний спектр не має враховуватись у додаткові витрати на термінацію голосового виклику мобільного зв'язку;
- (f) мають враховуватись тільки ті оптові комерційні витрати, які безпосередньо пов'язані з наданням оптових послуг термінації виклику третім сторонам;
- (g) всі оператори мереж фіксованого зв'язку повинні вважатись такими, що надають послуги термінації виклику з такими ж витратами на одиницю, як і ефективний оператор, незалежно від їх розміру;
- (h) для операторів мереж мобільного зв'язку мінімальна ефективна шкала має встановлюватись за розміру частки ринку не менше 20% ;
- (i) відповідним підходом для визначення амортизації засобів має бути визначення їх економічної амортизації; і
- (j) вибір технологій для модельованих мереж має бути перспективним, базуватись в своїй основі на IP-мережі, з урахуванням різних технологій, які імовірно будуть використовуватись протягом періоду дії максимальної такси; у випадку мереж фіксованого зв'язку дзвінки мають вважатись виключно пакетно-комутованими.

ДОДАТОК IV

КРИТЕРІЇ ОЦІНЮВАННЯ ПРОПОЗИЦІЙ ЩОДО СПІЛЬНОГО ІНВЕСТУВАННЯ

При оцінюванні пропозиції спільного інвестування відповідно до статті 76(1) національний регуляторний орган повинен перевірити, чи були мінімально виконані наступні критерії. Національні регуляторні органи можуть розглядати додаткові критерії в тій мірі, в якій вони необхідні для забезпечення доступності потенційних інвесторів до проекту спільного інвестування, з урахуванням конкретних місцевих умов і структури ринку:

- (a) Пропозиція щодо спільного інвестування повинна бути відкритою для будь-якого суб'єкта господарювання протягом усього терміну служби мережі, побудованої відповідно до пропозиції спільного інвестування на недискримінаційній основі. Суб'єкт господарювання, визначений як такий, що має значну ринкову владу, може включати у пропозицію розумні умови щодо фінансової спроможності будь-якого суб'єкта

господарювання таким чином, щоб, наприклад, потенційні співінвестори мали продемонструвати свою здатність здійснювати поетапні платежі, на основі яких планується розгортання, схвалення стратегічного плану, на основі якого готуються середньострокові плани розгортання, тощо.

(b) Пропозиція спільного інвестування повинна бути прозорою:

- пропозиція повинна бути доступною і легко ідентифікованою на веб-сайті суб'єкта господарювання, визначеного як такий, що має значну ринкову владу;
- повні детальні умови повинні бути надані без зайвої затримки будь-якому потенційному учаснику, який висловив зацікавленість, включаючи юридичну форму угоди про спільне інвестування та, якщо доречно, основні умови правил управління інструментом спільного інвестування; і
- процес, такий як дорожня карта для створення та розвитку проекту спільного інвестування, повинен бути встановлений заздалегідь, має бути чітко роз'яснений у письмовій формі будь-якому потенційному співінвестору, а про усі важливі етапи має бути чітко повідомлено всім суб'єктам господарювання без будь-якої дискримінації.

(c) Пропозиція щодо спільного інвестування повинна включати умови для потенційних співінвесторів, які сприяють сталій конкуренції в довгостроковій перспективі, зокрема:

- Всім суб'єктам господарювання повинні бути запропоновані справедливі, розумні та недискримінаційні умови для участі в угоді про спільне інвестування відносно часу, коли вони приєднуються, у тому числі з точки зору фінансової компенсації, необхідної для отримання окремих прав, з точки зору захисту, який надається співінвесторам такими правами як на етапі будівництва, так і на етапі експлуатації, наприклад, шляхом надання невід'ємних прав користування на строк очікуваного терміну служби мережі, що підпадала під спільне інвестування, а також з точки зору умов приєднання та, можливо, припинення угоди про спільне інвестування. Недискримінаційні умови в цьому контексті передбачають не те, що усім потенційним співінвесторам будуть запропоновані абсолютно однакові умови, включаючи фінансові умови, а те, що всі варіації запропонованих умов повинні бути виправданими на підставі однакових об'єктивних, прозорих, недискримінаційних та передбачуваних критеріїв, таких як кількість ліній абонентського зв'язку для кінцевих користувачів, щодо яких беруться зобов'язання.
- Пропозиція повинна забезпечувати гнучкість з точки зору вартості та строків зобов'язань, що беруться кожним співінвестором, наприклад, за допомогою узгодженого та потенційно зростаючого відсотка від загальної кількості (абонентських) ліній кінцевих користувачів на визначеній території, щодо якої співінвестори мають можливість поступово брати на себе зобов'язання, і який встановлюється на рівні, що дозволяє меншим співінвесторам з обмеженими ресурсами вступати до спільного інвестування на достатньо мінімальному рівні та поступово збільшувати свою участь, забезпечуючи при цьому належний рівень первинних зобов'язань. Визначення фінансового вкладу, який повинен здійснити кожний співінвестор, має відображати той факт, що ранні інвестори несуть більші ризики та залучають капітал раніше.
- Збільшення внеску з часом вважається обґрунтованим для зобов'язань, взятих на пізніх етапах, і для нових співінвесторів, які вступають до спільного інвестування після початку проекту, щоб відобразити ризики, що зменшуються, та протидіяти будь-яким стимулам не вкладати капітал на початкових етапах.

- Угода про спільне інвестування повинна дозволяти передачу придбаних співінвесторами прав іншим співінвесторам або третім особам, які готові приєднатися до угоди про спільне інвестування, за умови, що одержувач прав зобов'язаний виконати всі первинні зобов'язання особи, що здійснює передавання прав, за угодою про спільне інвестування.
 - Співінвестори повинні надавати один одному на справедливих і розумних умовах взаємні права доступу до інфраструктури, що підпадає під спільне інвестування, з метою надання послуг на нижчому рівні дистрибуційного ланцюга, включаючи кінцевих користувачів, відповідно до прозорих умов, які мають бути передбачені пропозицією щодо спільного інвестування і подальшою угодою, зокрема, якщо співінвестори індивідуально і окремо відповідають за розгортання окремих частин мережі. Якщо інструмент спільного інвестування створено, він повинен забезпечити доступ до мережі всім співінвесторам, прямо або опосередковано, на підставі еквівалентності внесків і відповідно до справедливих і розумних умов, включаючи фінансові умови, які відображають різні рівні ризику, взяті окремими співінвесторами.
- (d) Пропозиція щодо спільного інвестування повинна забезпечити сталі інвестиції, які можуть задовольняти майбутні потреби, шляхом розгортання нових елементів мережі, які значною мірою сприяють розгортанню мереж надвисокої пропускну здатності.

ДОДАТОК V

МІНІМАЛЬНИЙ НАБІР ПОСЛУГ, ЯКІ МАЮТЬ ПІДТРИМУВАТИСЯ НАЛЕЖНОЮ ПОСЛУГОЮ ШИРОКОСМУГОВОГО ДОСТУПУ ДО ІНТЕРНЕТУ ВІДПОВІДНО ДО СТАТТІ 84(3)

- (1) Електронна пошта
- (2) пошукові системи, що дозволяють здійснювати пошук всіх типів інформації
- (3) онлайн інструменти для базової підготовки та навчання
- (4) онлайн газети або новини
- (5) купівля або замовлення товарів або послуг онлайн
- (6) пошук роботи та інструменти для пошуку роботи
- (7) професійні мережі
- (8) інтернет-банкінг
- (9) використання послуг електронного уряду
- (10) соціальні медіа та миттєві повідомлення
- (11) дзвінки та відеодзвінки (стандартної якості)

ДОДАТОК VI

ОПИС ЗАСОБІВ І ПОСЛУГ, ЗАЗНАЧЕНИХ У СТАТТІ 88 (КОНТРОЛЬ ВИТРАТ), СТАТТІ 115 (ДОДАТКОВІ ЗАСОБИ) ТА СТАТТІ 106 (ЗМІНА НАДАВАЧА ТА

ПЕРЕНЕСЕННЯ НОМЕРІВ)

Частина А

Засоби та послуги, зазначені у статтях 88 та 115

У випадку застосування статті 88, частина А застосовується до споживачів та інших категорій кінцевих користувачів, якщо держави-члени розширили перелік бенефіціарів статті 88(2).

Якщо застосовується стаття 115, частина А застосовується до категорій кінцевих користувачів, визначених державами-членами, за винятком пунктів (с), (d) і (g) цієї частини, які застосовуються тільки до споживачів.

(a) Деталізація рахунків

Держави-члени повинні забезпечити, щоб компетентні органи у координації, якщо доцільно, з національними регуляторними органами, з урахуванням вимог відповідного законодавства про захист персональних даних та недоторканості особистого життя, могли встановити базовий рівень деталізації рахунків, які безкоштовно пропонуються надавачами кінцевим користувачам, щоб вони могли:

- (i) дозволяти перевірку та контроль зборів, пов'язаних з використанням послуг доступу до мережі Інтернет або послуг голосової комунікації, або послуг міжособистісної комунікації з використанням нумерації у випадку статті 115; і
- (ii) належним чином моніторити їх використання та витрати і таким чином здійснювати розумний рівень контролю за своїми рахунками.

У відповідних випадках, кінцевим користувачам може пропонуватися додаткова деталізація, за розумними тарифами або безкоштовно.

Такі деталізовані рахунки включають в себе чітке зазначення постачальника та інформацію про тривалість послуг, плата за які стягується за будь-якими преміум-тарифами, якщо тільки кінцевий користувач не попросив, щоб така інформація не зазначалася.

Дзвінки, які є безкоштовними для кінцевих користувачів, що здійснюють виклик, включаючи дзвінки на гарячі лінії, не є обов'язковими для відображення у деталізованому рахунку кінцевого користувача, що здійснює виклик.

Національні регуляторні органи можуть вимагати від операторів забезпечення безкоштовної ідентифікації лінії, що здійснює виклик.

(b) Вибіркова безкоштовна заборона вихідних дзвінків, SMS або MMS на номери з преміум-тарифами або, якщо це технічно можливо, інші види подібних застосунків

а саме засіб, за допомогою якого кінцеві користувачі можуть, за зверненням до надавачів послуг голосової комунікації, або послуг міжособистісної комунікації з використанням нумерації у випадку статті 115, безкоштовно заборонити вихідні дзвінки, SMS або MMS на номери з преміум-тарифами або інші види подібних застосунків визначеного типу або визначені типи номерів.

(c) Системи передоплати

Держави-члени повинні забезпечити, щоб компетентні органи, у координації, якщо доцільно, з національними регуляторними органами, могли вимагати від надавачів пропонувати споживачам засоби оплати доступу до електронних комунікаційних мереж загального користування та використання послуг голосової комунікації, послуг доступу до мережі Інтернет або послуг міжособистісної комунікації з використанням нумерації у випадку статті 115, на умовах передплати.

(d) Поетапна оплата за підключення

Держави-члени повинні забезпечити, щоб компетентні органи у координації, якщо доцільно, з національними регуляторними органами, могли вимагати від надавачів дозволити споживачам платити за підключення до електронних комунікаційних мереж загального користування на умовах плати, що рознесена у часі.

(e) Несплата рахунків

Держави-члени дозволяють визначені заходи, які повинні бути пропорційними, недискримінаційними та оприлюдненими, для покриття несплати рахунків, виданих надавачами. Такі заходи повинні забезпечити, щоб належне попередження про будь-яке подальше припинення обслуговування або відключення передавалося кінцевим користувачам заздалегідь. За винятком випадків шахрайства, постійної несвоечасної сплати або неплатежів, такі заходи забезпечують, наскільки це технічно можливо, щоб будь-яке припинення обслуговування обмежувалося відповідною послугою. Відключення за несплату рахунків відбувається лише після належного попередження кінцевих користувачів. Держави-члени можуть дозволяти період обмеженого обслуговування до моменту повного відключення, під час якого дозволяються лише виклики, які не передбачають витрат для кінцевих користувачів (наприклад, виклики на номер «112») і мінімальний рівень обслуговування для послуг доступу до мережі Інтернет, визначений державами-членами з урахуванням національних умов.

(f) Консультації щодо тарифів

а саме, засіб, за допомогою якого кінцеві користувачі можуть вимагати від надавача надати інформацію щодо альтернативних тарифів з більш низькими витратами, якщо такі існують.

(g) Контроль витрат

а саме, засіб, за допомогою якого надавачі пропонують інші інструменти, якщо вони визнані відповідними компетентними органами у координації, якщо доцільно, з національними регуляторними органами, для контролю за витратами на послуги голосової комунікації, послуги доступу до мережі Інтернет або послуги міжособистісної комунікації з використанням нумерації у випадку статті 115, включаючи безкоштовні повідомлення для споживачів у випадку нетипових або надмірних режимів споживання.

(h) засіб для відключення рахунків, виставлених третіми сторонами

а саме, засіб для кінцевих користувачів відключати можливість надавачів послуг третьої сторони використовувати рахунок надавача послуг доступу до мережі Інтернет або надавача загальнодоступної послуги міжособистісної комунікації для стягнення плати за їхні продукти або послуги.

Частина В

Засоби, зазначені у статті 115

(a) Ідентифікація телефонної лінії, що здійснює виклик

а саме, номер сторони, що здійснює виклик, надається іншій стороні до встановлення з'єднання.

Цей засіб повинен відповідати законодавству про захист персональних даних та приватності, зокрема, Директиві 2002/58/ЄС.

У рамках технічної можливості, оператори мають надавати дані та сигнали для полегшення ідентифікації телефонної лінії, що здійснює виклик, та тонального набору через кордони держав-членів.

- (b) Переадресація електронної пошти або доступ до електронної пошти після розірвання договору з надавачем послуг доступу до мережі Інтернет.

Такий засіб, за запитом та безкоштовно, повинен дозволяти кінцевим користувачам, які розривають договір з надавачем послуг доступу до мережі Інтернет, або отримати доступ до своїх електронних листів, отриманих на адресу (адреси) електронної пошти з використанням комерційної назви або торговельної марки колишнього надавача протягом періоду, який національний регуляторний орган вважає достатнім і пропорційним, або передавати електронні листи, надіслані на таку (або такі) адресу (адреси) протягом такого періоду, на нову електронну адресу, визначену кінцевим користувачем.

Частина С

Імплементація положень про перенесення номерів, зазначених у статті 106

Вимога, щоб усі кінцеві користувачі з номерами національного плану нумерації, які звертаються з відповідним запитом, могли зберігати свої номери, незалежно від суб'єкта господарювання, що надає послугу, застосовується:

- (a) у випадку географічних номерів — у визначеному місці; і
(b) у випадку негеографічних номерів — у будь-якому місці.

Ця частина застосовується до перенесення номерів між мережами, що надають послуги у фіксованому місці, та мережами мобільного зв'язку.

ДОДАТОК VII

ОБЧИСЛЕННЯ СОБІВАРТОСТІ, У РАЗІ НАЯВНОСТІ, ЗОБОВ'ЯЗАНЬ ЩОДО УНІВЕРСАЛЬНОЇ ПОСЛУГИ ТА ВСТАНОВЛЕННЯ БУДЬ-ЯКОГО МЕХАНІЗМУ КОМПЕНСАЦІЇ АБО РОЗПОДІЛУ ВИТРАТ ВІДПОВІДНО СТАТЕЙ 89 ТА 90

Частина А

Обчислення собівартості

Зобов'язання щодо універсальної послуги відносяться до тих зобов'язань, які накладаються на суб'єкт господарювання державою-членом у зв'язку з наданням універсальної послуги, визначеної у статтях 84–87.

Національні регуляторні органи повинні розглянути всі засоби для забезпечення належних стимулів для суб'єктів господарювання (призначених або ні) виконувати зобов'язання щодо універсальної послуги ефективно з точки зору витрат. При проведенні розрахунків собівартість зобов'язань щодо універсальної послуги має обчислюватися як різниця між чистими витратами для будь-якого суб'єкта господарювання, що виконує зобов'язання щодо універсальної послуги, та такого, що діє без зобов'язань щодо універсальної послуги. Необхідно приділяти належну увагу правильному оцінюванню витрат, яких би unikнув будь-який суб'єкт господарювання, якщо б не мав зобов'язань щодо універсальної послуги. Розрахунок собівартості повинен оцінювати вигоди, включаючи нематеріальні вигоди, для надавача універсальної послуги.

Обчислення має ґрунтуватися на витратах, що відносяться до:

- (i) елементів ідентифікованих послуг, які можуть надаватися лише збитково або надаватися за умови витрат, що виходять за межі звичайних комерційних стандартів.

Ця категорія може включати такі елементи обслуговування, як доступ до служб екстреної допомоги, забезпечення роботи деяких таксофонів, надання певних послуг або обладнання для кінцевих користувачів з інвалідністю тощо;

- (ii) окремих кінцевих користувачів або груп кінцевих користувачів, щодо яких, з урахуванням вартості надання визначеної мережі та послуги, отриманого доходу та будь-якого географічного усереднення цін, встановлених державою-членом, можуть обслуговуватися лише збитково або за умови витрат, що виходять за межі звичайних комерційних стандартів.

До цієї категорії відносяться кінцеві користувачі або групи кінцевих користувачів, які не обслуговувалися б комерційним надавачем, який не має зобов'язання надавати універсальну послугу.

Обчислення собівартості окремих аспектів зобов'язань щодо універсальної послуги має здійснюватися окремо, щоб уникнути подвійного обліку будь-яких прямих або непрямих вигод та витрат. Загальна собівартість зобов'язань щодо універсальної послуги для будь-якого суб'єкта господарювання має обчислюватися як сума чистих витрат, що виникають з конкретних компонентів зобов'язання щодо універсальної послуги, з урахуванням будь-яких нематеріальних вигод. Відповідальність за перевірку собівартості покладається на національний регуляторний орган.

Частина В

Компенсація собівартості зобов'язання щодо універсальної послуги

Відшкодування чи фінансування будь-якої собівартості зобов'язання щодо надання універсальної послуги може потребувати компенсації суб'єктам господарювання, що мають зобов'язання щодо надання універсальної послуги, за послуги, які надають на некомерційних умовах. Оскільки така компенсація передбачає перерахування коштів, держави-члени мають забезпечувати, щоб вони здійснювалися в об'єктивний, прозорий, недискримінаційний та пропорційний спосіб. Це означає, що перехування призводять до найменшого можливого викривлення конкуренції та попиту користувачів.

Згідно зі статтею 90(3), механізм розподілу витрат, що ґрунтується на фонді, використовує прозорі та нейтральні засоби для збору внесків, що дозволяє уникати небезпеки подвійного стягнення внесків, що припадають як на результати діяльності, так і на вклади суб'єктів господарювання.

Незалежний орган, що управляє фондом, повинен нести відповідальність за збирання внесків від суб'єктів господарювання, які оцінюються як такі, що мають сплачувати внески для покриття собівартості зобов'язань щодо універсальної послуги в державі-члені, і здійснювати контроль за перерахуванням належних коштів або адміністративних платежів суб'єктам господарювання, які уповноважені отримувати платежі з фонду.

ДОДАТОК VIII

ВИМОГИ ДО ІНФОРМАЦІЇ, ЩО НАДАЄТЬСЯ ВІДПОВІДНО ДО СТАТТІ 102 (ІНФОРМАЦІЙНІ ВИМОГИ ДЛЯ ДОГОВОРІВ)

А. Вимоги до інформації для надавачів загальнодоступних електронних комунікаційних послуг, відмінних від послуг передачі, що використовуються для надання послуг міжмашинної взаємодії

Надавачі загальнодоступних електронних комунікаційних послуг, відмінних від послуг передачі, що використовуються для надання послуг міжмашинної взаємодії, повинні надавати таку інформацію:

(1) як частину основних характеристик кожної послуги, що надається, будь-який мінімальний рівень якості обслуговування в тій мірі, в якій вони пропонуються, а для послуг, відмінних від послуг доступу до Інтернету, точні параметри якості, що забезпечується.

Якщо мінімальні рівні якості обслуговування не пропонуються, це має бути повідомлено окремою заявою;

(2) як частину інформації про ціну, якщо і в міру можливого застосування, відповідні ціни за активацію електронної комунікаційної послуги і будь-які періодичні або пов'язані з обсягами споживання збори;

(3) як частину інформації про термін дії договору та умови для продовження дії та розірвання договору, включаючи можливі штрафи за розірвання, в тій мірі, в якій застосовуються такі умови:

(i) будь-яке мінімальне використання або строк дії, необхідні для отримання акційних умов;

(ii) будь-які збори, пов'язані зі зміною надавача, а також компенсація і відшкодування у зв'язку із затримкою або зловживанням зміною надавача, а також інформацію про відповідні процедури;

(iii) інформацію про права споживачів, які використовують послуги на умовах передплати, на відшкодування, за запитом, будь-яких залишкових коштів у випадку зміни надавача, як зазначено у статті 106(6);

(iv) будь-які платежі, що виникають при достроковому розірванні договору, включно з інформацією про розблокування термінального обладнання та будь-яке повернення витрат у зв'язку з термінальним обладнанням;

(4) будь-які домовленості про компенсацію та відшкодування, включаючи, якщо доречно, чітке посилання на права споживачів, які застосовуються, якщо договірні рівні якості обслуговування не задовольняються або якщо надавач неналежним чином реагує на інцидент безпеки, загрозу або вразливість;

(5) тип дій, які можуть вживатися надавачем у разі реагування на інциденти безпеки, загрози або уразливості.

В. Вимоги до інформації для надавачів послуг доступу до мережі Інтернет та загальнодоступних послуг міжособистісної комунікації

I. Окрім вимог, викладених у частині А, надавачі послуг доступу до мережі Інтернет та загальнодоступних послуг міжособистісної комунікації мають надавати таку інформацію:

(1) як частину основних характеристик кожної послуги, що надається:

(i) будь-які мінімальні рівні якості обслуговування у тій мірі, в якій вони пропонуються, та з максимальним урахуванням настанов BEREC, ухвалених відповідно до статті 104(2) стосовно:

— послуг доступу до мережі Інтернет: принаймні час

затримки, джитер, втрати пакетів,

- загальнодоступних послуг міжособистісної комунікації, якщо вони здійснюють контроль принаймні за деякими елементами мережі або існує угода про рівень обслуговування з суб'єктом господарювання, що надає доступ до мережі: принаймні час встановлення початкового підключення, відсоток відмов, час затримки сигналізації виклику відповідно до додатка X; і
 - (ii) без обмеження права кінцевих користувачів використовувати термінальне обладнання за своїм вибором відповідно до статті 3(1) Регламенту (ЄС) 2015/2120, будь-які умови, включаючи плату, накладену надавачем за використання термінального обладнання;
- (2) як частину інформації про ціну, якщо і в міру можливого застосування, відповідні ціни за активацію електронної комунікаційної послуги і будь-які періодичні або пов'язані з обсягами споживання збори;
- (i) деталі конкретного тарифного плану або планів згідно з договором, а також для кожного такого тарифного плану — види послуг, що пропонуються, включаючи, де це доречно, обсяги комунікаційних послуг (наприклад, МБ, хвилини, повідомлення), включені за розрахунковий період, та ціну додаткових одиниць комунікації;
 - (ii) у випадку тарифного плану або планів з попередньо встановленим обсягом комунікаційних послуг, можливість споживачів перенести будь-який невикористаний обсяг з попереднього розрахункового періоду на наступний розрахунковий період, якщо така можливість передбачена договором;
 - (iii) засоби для забезпечення прозорості рахунків та здійснення моніторингу за рівнем споживання;
 - (iv) тарифну інформацію щодо будь-яких номерів або послуг, що підпадають під особливі цінові умови; стосовно окремих категорій послуг компетентні органи, у координації, якщо доцільно, з національними регуляторними органами, можуть додатково вимагати таку інформацію, яка має надаватися безпосередньо перед з'єднанням виклику або підключенням до надавача послуги;
 - (v) для пакетних послуг та пакетів, що включають як послуги, так і термінальне обладнання, ціна окремих елементів пакету за умови, що вони також продаються окремо;
 - (vi) деталі та умови, включаючи плату, будь-якого гарантійного обслуговування, технічного обслуговування та підтримки клієнтів; та
 - (vii) засоби, за допомогою яких може бути отримана актуальна інформація про всі застосовні тарифи та збори на технічне обслуговування;
- (3) як частину інформації про строк дії договору щодо пакетних послуг та умов для продовження дії та розірвання договору, якщо застосовно, умови припинення дії пакета або його елементів;
- (4) без обмеження статті 13 Регламенту (ЄС) 2016/679, інформація про те, які персональні дані надаються до виконання послуги або збираються в

контексті надання послуги;

- (5) щодо продуктів та послуг, призначених для кінцевих користувачів з інвалідністю, та щодо можливості отримувати оновлення такої інформації;
- (6) щодо способів ініціювання процедур вирішення спорів, включаючи національні та транскордонні спори відповідно до статті 25.

II. Окрім вимог, викладених у частині А та Пункті I, надавачі загальнодоступних послуг міжособистісної комунікації з використанням нумерації також надають таку інформацію:

- (1) будь-які обмеження щодо доступу до служб екстреної допомоги або інформації про місцезнаходження абонента, що здійснює виклик, через відсутність технічної можливості, оскільки послуга дозволяє кінцевим користувачам здійснювати виклики на номер у національному або міжнародному плані нумерації;
- (2) право кінцевого користувача визначати, чи включати його або її особисті дані до довідника, а також типи необхідних даних відповідно до статті 12 Директиви 2002/58/ЄС;

III. Окрім вимог, викладених у частині А та пункті I, надавачі послуг доступу до мережі Інтернет також надають інформацію, необхідну відповідно до статті 4(1) Регламенту (ЄС) 2015/2120.

ДОДАТОК IX

ІНФОРМАЦІЯ, ЩО ПОВИННА БУТИ ОПРИЛЮДНЕНА ВІДПОВІДНО СТАТТІ 103 (ПРОЗОРІСТЬ ТА ПУБЛІКАЦІЯ ІНФОРМАЦІЇ)

Компетентний орган у координації, якщо доцільно, з національним регуляторним органом відповідає за забезпечення опублікування інформації в цьому додатку відповідно до статті 103. Компетентний орган у координації, якщо доцільно, з національним регуляторним органом повинен вирішити, яка інформація є релевантною для опублікування надавачами послуг доступу до мережі Інтернет або загальнодоступних послуг міжособистісної комунікації, і яка інформація має бути опублікована самим компетентним органом у координації, якщо доцільно, з національним регуляторним органом, щоб забезпечити, щоб усі кінцеві користувачі могли зробити інформований вибір. Якщо таке вважається прийнятним, відповідні органи якщо доцільно, у координації з національними регуляторними органами можуть заохочувати заходи саморегулювання чи співрегулювання перед накладанням будь-якого зобов'язання.

1. Контактні дані суб'єкта господарювання
2. Опис запропонованих послуг
 - 2.1. Обсяг запропонованих послуг та основні характеристики кожної послуги, включаючи будь-який мінімальний рівень якості обслуговування, де такий пропонується, та будь-які обмеження, що встановлюються надавачем на використання наданого термінального обладнання.
 - 2.2. Тарифи на запропоновані послуги, включаючи інформацію про обсяги комунікаційних послуг (наприклад, обмеження використання даних, кількість голосових хвилин, кількість повідомлень) окремих тарифних планів і застосовні тарифи на додаткові одиниці комунікаційних послуг, номери або послуги, що підпадають під особливі цінові умови, збори за доступ та обслуговування, всі види зборів за користування, спеціальні

та цільові тарифні плани та будь-які додаткові збори, а також витрати, пов'язані з термінальним обладнанням.

- 2.3. Запропоновані послуги гарантійного обслуговування, обслуговування та підтримки клієнтів та їхні контактні дані.
 - 2.4. Типові умови договору, включаючи строк дії договору, збори за дострокове розірвання договору, права, пов'язані з припиненням дії пакетних пропозицій або їх елементів, а також процедури та прямі збори, пов'язані з перенесенням номерів та інших ідентифікаторів, якщо необхідно.
 - 2.5. Якщо суб'єкт господарювання є надавачем послуг міжособистісної комунікації з використанням нумерації, то інформація про доступ до служб екстреної допомоги та місцезнаходження абонента або будь-яке їх обмеження. Якщо суб'єкт господарювання є надавачем послуг міжособистісної комунікації без використання нумерації, то інформація про ступінь, в якому доступ до служб екстреної допомоги може підтримуватися або не підтримуватися.
 - 2.6. Детальна інформація про продукти та послуги, включаючи будь-які функції, практики, політики та процедури, а також зміни в роботі послуги, спеціально розроблені для кінцевих користувачів з інвалідністю, відповідно до права Союзу, що гармонізує вимоги до доступності товарів і послуг.
3. Механізми вирішення спорів, у тому числі розроблені суб'єктом господарювання.

ДОДАТОК X

ПАРАМЕТРИ ЯКОСТІ ОБСЛУГОВУВАННЯ

Параметри якості обслуговування, означення і методи вимірювання, зазначені у статті 104

Для надавачів доступу до електронних комунікаційних мереж загального користування

ПАРАМЕТР (Примітка 1)	ОЗНАЧЕННЯ	МЕТОД ВИМІРЮВАННЯ
Час встановлення початкового з'єднання	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Відсоток невдалих спроб приєднання до мережі	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Час усунення пошкоджень	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057

Для надавачів послуг міжособистісної комунікації, які здійснюють контроль принаймні деяких елементів мережі або мають угоду про рівень обслуговування з цією метою з суб'єктами

господарювання, що надають доступ до мережі

ПАРАМЕТР (Примітка 2)	ОЗНАЧЕННЯ	МЕТОД ВИМІРЮВАННЯ
Час встановлення виклику	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Відсоток рахунків, до яких надійшли звернення щодо їх некоректності	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Якість передачі голосу	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Відсоток перерваних викликів	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Відсоток невдалих викликів (Примітка 2)	ETSI EG 202 057	ETSI EG 202 057
Імовірність відмов		
Час затримки сигналу виклику		

Номер версії ETSI EG 202 057-1 — 1.3.1 (липень 2008)

Для надавачів послуг доступу до мережі Інтернет

ПАРАМЕТР	ОЗНАЧЕННЯ	МЕТОД ВИМІРЮВАННЯ
Час затримки даних	ITU-T Y.2617	ITU-T Y.2617
Джитер	ITU-T Y.2617	ITU-T Y.2617
Відсоток втрачених пакетів даних	ITU-T Y.2617	ITU-T Y.2617

Примітка 1

Параметри дозволяють аналізувати продуктивність на регіональному рівні (а саме, не менше 2-го рівня в Номенклатурі територіальних одиниць статистики (NUTS), встановленої Євростатом).

Примітка 2

Держави-члени можуть ухвалити рішення не вимагати актуальної інформації щодо виконання цих двох параметрів, якщо є докази, які демонструють, що продуктивність у цих двох сферах є задовільною.

ДОДАТОК XI

ВЗАЄМОДІЙНІСТЬ АВТОМОБІЛЬНИХ РАДІОПРИЙМАЧІВ І ЦИФРОВОГО СПОЖИВЧОГО ТЕЛЕВІЗІЙНОГО ОБЛАДНАННЯ, ОПИСАНИХ У СТАТТІ 113

1. Загальний алгоритм шифрування і вільний прийом

Все споживче обладнання, призначене для прийому цифрових телевізійних сигналів (а саме, мовлення через наземну, кабельну або супутникову передачу), яке продається або здається в оренду або іншим чином доступне в Союзі, здатне розшифровувати цифрові телевізійні сигнали, повинно мати здатність: розшифровувати цифрові телевізійні сигнали, повинно мати здатність:

- (a) розшифровувати такі сигнали відповідно до загальноєвропейського алгоритму шифрування, який адмініструється визнаною європейською організацією з стандартизації (в даний час — Європейський інститут телекомунікаційних стандартів (ETSI));
- (b) відображати сигнали, які були передані у незашифрованому вигляді, за умови, що у випадку оренди такого обладнання орендар виконує відповідну угоду про оренду.

2. Взаємодійність для цифрових телевізорів

Будь-який цифровий телевізор з інтегрованим екраном із видимою діагоналлю розміром більше 30 см, який поставляється на ринок для продажу або оренди в Союзі, має бути оснащений щонайменше одним відкритим інтерфейсним роз'ємом (який стандартизовано визнаною європейською організацією зі стандартизації, або відповідає стандарту, ухваленому такою організацією, або відповідає загальній специфікації для усього сектора), що дозволяє просте під'єднання периферійних пристроїв і здатний передавати всі відповідні елементи цифрового телевізійного сигналу, включаючи інформацію, що стосується інтерактивних послуг і послуг умовного доступу.

3. Взаємодійність для автомобільних радіоприймачів

Будь-який автомобільний радіоприймач, вбудований у новий транспортний засіб категорії М, який доступний на ринку для продажу або оренди в Союзі з 21 грудня 2020 року, має включати приймач, здатний приймати та відтворювати щонайменше радіо послуги, що надаються через цифрове ефірне радіомовлення. Приймачі, які відповідають гармонізованим стандартам, посилення на які, або їх частини, були опубліковані в *Офіційному віснику Європейського Союзу*, вважаються такими, що відповідають вимогам, що охоплюються цими стандартами або їх частинами.

ДОДАТОК XII

Частина А

Скасовані директиви зі списком наступних змін до них

(вказані у статті 125)

Директива Європейського Парламенту і Ради 2002/21/ЄС (ОВ L 108, 24.04.2002, с. 33)	
Директива Європейського Парламенту і Ради 2009/140/ЄС (ОВ L 337, 18.12.2009, с. 37)	Стаття 1
Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 544/2009 (ОВ L 167, 29.06.2009, с. 12)	Стаття 2
Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 717/2007 (ОВ L 171, 29.06.2007, с. 32)	Стаття 10
Директива Європейського Парламенту і Ради 2002/20/ЄС (ОВ L 108, 24.04.2002, с. 21)	
Директива Європейського Парламенту і Ради 2009/140/ЄС (ОВ L 337, 18.12.2009, с. 37)	Стаття 3 і додаток
Директива Європейського Парламенту і Ради 2002/19/ЄС (ОВ L 108, 24.04.2002, с. 7)	
Директива Європейського Парламенту і Ради 2009/140/ЄС	Стаття 2

(ОВ L 337, 18.12.2009, с. 37)	
Директива Європейського Парламенту і Ради 2002/22/ЄС (ОВ L 108, 24.04.2002, с. 51)	
Директива Європейського Парламенту і Ради 2009/136/ЄС (ОВ L 337, 18.12.2009, с. 11)	Стаття 1 і додаток I
Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2015/2120 (ОВ L 310, 26.11.2015, с. 1)	Стаття 8

Частина В

Кінцеві терміни транспозиції до національного законодавства та дати застосування (зазначені у статті 125)

Директива	Кінцевий термін транспозиції	Дата застосування
2002/19/ЄС	24 липня 2003 року	25 липня 2003 року
2002/20/ЄС	24 липня 2003 року	25 липня 2003 року
2002/21/ЄС	24 липня 2003 року	25 липня 2003 року
2002/22/ЄС	24 липня 2003 року	25 липня 2003 року

ДОДАТОК XIII

КОРЕЛЯЦІЙНА ТАБЛИЦЯ

Директива 2002/21/ЄС	Директива 2002/20/ЄС	Директива 2002/19/ЄС	Директива 2002/22/ЄС	Ця Директива
Стаття 1(1), (2) і (3)				Стаття 1(1),

				(2) і (3)
Стаття 1(3а)				Стаття 1(4)
Стаття 1(4) та (5)				Стаття 1(5) і (6)
Пункт (а) статті 2				Пункт (1) статті 2
—	—	—	—	Пункт (2) статті 2
Пункт (b) статті 2				Пункт (3) статті 2
Пункт (с) статті 2				Пункт (4) статті 2
—	—	—	—	Пункт (5) статті 2
—	—	—	—	Пункт (6) статті 2
—	—	—	—	Пункт (7) статті 2
Пункт (d) статті 2				Пункт (8) статті 2
Пункт (da) статті 2				Пункт (9) статті 2
Пункт (е) статті 2				Пункт (10) статті 2
Пункт (ea) статті 2				Пункт (11) статті 2
Пункт (f) статті 2				Пункт (12) статті 2
Пункт (g) статті 2				—
Пункт (h) статті 2				Пункт (13) статті 2
Пункт (і) статті 2				Пункт (14) статті 2
Пункт (j) статті 2				—
Пункт (k) статті 2				—
Пункт (l) статті 2				—
Пункт (m) статті 2				Пункт (15) статті 2
Пункт (n) статті 2				Пункт (16) статті 2
Пункт (о) статті 2				Пункт (17) статті 2

Пункт (р) статті 2				Пункт (18) статті 2
Пункт (q) статті 2				Пункт (19) статті 2
Пункт (r) статті 2				Пункт (20) статті 2
Пункт (s) статті 2				Пункт (31) статті 2
—	—	—	—	Пункт (22) статті 2
Стаття 3(1)				Стаття 5(1)
—	—	—	—	Стаття 5(2)
Стаття 3(2)				Стаття 6(1)
Стаття 3(3)				Стаття 6(2)
Стаття 3(3а), перший підпараграф				Стаття 8(1)
—	—	—	—	Стаття 8(2)
—	—	—	—	Стаття 7(1)
Стаття 3(3а), другий підпараграф				Стаття 7(2) і (3)
Стаття 3(3а), третій підпараграф				Стаття 9(1) та (3)
—	—	—	—	Стаття 9(2)
Стаття 3(3b)				Стаття 10(1)
Стаття 3(3c)				Стаття 10(2)
Стаття 3(4)				Стаття 5(3)
Стаття 3(5)				Стаття 11
Стаття 3(6)				Стаття 5(4)
Стаття 4				Стаття 31
Стаття 5				Стаття 20
—	—	—	—	Стаття 22
Стаття 6				Стаття 23
Стаття 7				Стаття 32
Стаття 7а				Стаття 33
—	—	—	—	Пункт (с) статті 33(5)
Стаття 8(1) та (2)				Стаття 3(1) і (2)
Стаття 8(5)				Стаття 3(3)

Стаття 8а(1) та (2)				Стаття 4(1) та (2)
—	—	—	—	Стаття 4(3)
Стаття 8а(3)				Стаття 4(4)
—	—	—	—	Стаття 29
Стаття 9(1) та (2)				Стаття 45(1) та (2)
—	—	—	—	Стаття 45(3)
Стаття 9(3)				Стаття 45(4)
Стаття 9(4) та (5)				Стаття 45(5) та (6)
Стаття 9(6) та (7)				—
Стаття 9а				—
Стаття 9b(1) та (2)				Стаття 51(1) та (2)
Стаття 9b(3)				Стаття 51(4)
—	—	—	—	Стаття 51(3)
Стаття 10(1)				Стаття 95(1)
Стаття 10(2)				Стаття 95(3)
—	—	—	—	Стаття 95(2)
—	—	—	—	Стаття 95(4)
—	—	—	—	Стаття 95(5)
—	—	—	—	Стаття 95(6)
Стаття 10(3)				Стаття 95(7)
Стаття 10(4)				Стаття 95(8)
Стаття 10(5)				—
Стаття 11				Стаття 43
Стаття 12(1)				Стаття 44(1)
Стаття 12(2)				—
Стаття 12(3)				Стаття 61(2)
Стаття 12(4)				—
Стаття 12(5)				Стаття 44(2)
Стаття 13				Стаття 17
Стаття 13а(1), (2) та (3)				Стаття 40(1), (2) та (3)
Стаття 13а(4)				—
—				Стаття 40(5)
—	—	—	—	Стаття 40(4)

Стаття 13b(1), (2) та (3)				Стаття 41(1), (2) та (3)
—	—	—	—	Стаття 41(4)
Стаття 13b(4)				Стаття 41(7)
—	—	—	—	Стаття 41(5)
—	—	—	—	Стаття 41(6)
Стаття 14				Стаття 63
Стаття 15(1), (2), (3)				Стаття 64(1), (2), (3)
Стаття 15 (4)	—	—	—	—
—	—	—	—	Стаття 66
Стаття 16				Стаття 67
Стаття 17				Стаття 39
Стаття 18				—
Стаття 19				Стаття 38
Стаття 20				Стаття 26
Стаття 21(1)				Стаття 27(1)
Стаття 21(2), перший та другий підпараграфи				Стаття 27(2)
Стаття 21(2), третій підпараграф				Стаття 27(3)
Стаття 21(2), четвертий і п'ятий підпараграфи				Стаття 27(4)
—				Стаття 27(5)
Стаття 21(3)				—
Стаття 21(4)				Стаття 27(6)
Стаття 21a				Стаття 29
Стаття 22(1)				Стаття 118(1)
Стаття 22(2)				Стаття 118(3)
Стаття 22(3)				Стаття 118(4)
—	—	—	—	Стаття 11(2)
—	—	—	—	Стаття 118(5)
—	—	—	—	Стаття 117
Стаття 23				Стаття 119
Стаття 24				Стаття 120(1) та (2)
Стаття 25				Стаття 122(1)

Стаття 26				Стаття 125
Стаття 28				Стаття 124
Стаття 29				Стаття 127
Стаття 30				Стаття 128
Додаток II				—
	Стаття 1			Стаття 1(1)
	Стаття 2(1)			—
	Стаття 2(2)			Пункт (22) статті 2
—	—	—	—	Пункт (23) статті 2
—	—	—	—	Пункт (24) статті 2
—	—	—	—	Пункт (25) статті 2
—	—	—	—	Пункт (26) статті 2
	Стаття 3(1)			Стаття 12(1)
	Стаття 3(2), перше речення			Стаття 12(2)
	Стаття 3(2) друге, третє та четверте речення			Стаття 12(3)
	Стаття 3(3)			Стаття 12(4)
—	—	—	—	
	Стаття 4			Стаття 15
	Стаття 5(1)			Стаття 46(1)
—	—	—	—	Стаття 46(2) та (3)
	Стаття 5(2), перший підпараграф			Стаття 48(1)
	Стаття 5(2), другий підпараграф перше речення			Стаття 48(2)
	Стаття 5(2), третій підпараграф			Стаття 48(5)
	Стаття 5(2), другий підпараграф друге речення			Стаття 48(3)
—	—	—	—	Стаття 48(4)
	Стаття 5(3)			Стаття 48(6)

	Стаття 5(4) та (5)			Стаття 93(4) та (5)
	Стаття 5(6)			Стаття 52
—	—	—	—	Стаття 93
	Стаття 6(1), (2), (3) та (4)			Стаття 13
—	—	—	—	Стаття 47
	Стаття 7			— Стаття 55
	Стаття 8			Стаття 36
	Стаття 9			Стаття 14
	Стаття 10			Стаття 30
—	—	—	—	
	Стаття 11			Стаття 21
	Стаття 12			Стаття 16
	Стаття 13			Стаття 42
—	—	—	—	Стаття 94
	Стаття 14(1)			Стаття 18
	Стаття 14(2)			Стаття 19
	Стаття 15			Стаття 120(3) та (4)
	Стаття 16			—
	Стаття 17			—
	Стаття 18			—
	Стаття 19			—
	Стаття 20			—
	Додаток			Додаток I
		Стаття 1 (1 та 2)		Стаття 1 (2) та (3)
		Пункт (а) статті 2		Пункт (27) статті 2
		Пункт (b) статті 2		Пункт (28) статті 2
		Пункт (c) статті 2		Пункт (29) статті 2
		Пункт (d) статті 2		—
		Пункт (e) статті 2		Пункт (30) статті 2
		Стаття 3		Стаття 59

		Стаття 4		Стаття 60
		Стаття 5		Стаття 61
		Стаття 6		Стаття 62
				—
		Стаття 8		Стаття 68
		Стаття 9		Стаття 69
		Стаття 10		Стаття 70
		Стаття 11		Стаття 71
—	—	—	—	Стаття 72
		Стаття 12		Стаття 73
		Стаття 13		Стаття 74
—	—	—	—	Стаття 75
—	—	—	—	Стаття 76
		Стаття 13а		Стаття 77
		Стаття 13б		Стаття 78
—	—	—	—	Стаття 80
—	—	—	—	Стаття 81
		Стаття 14		—
		Стаття 15		Стаття 120(5)
		Стаття 16(1)		—
		Стаття 16(2)		Стаття 121(4)
		Стаття 17		—
		Стаття 18		—
		Стаття 19		—
		Стаття 20		—
		Додаток I		Додаток II
		Додаток II		—
—	—	—	—	Додаток III
			Стаття 1	Стаття 1(4) та (5)
			Пункт (а) статті 2	—
			Пункт (с) статті 2	Пункт (32) статті 2
			Пункт (d) статті 2	Пункт (33) статті 2
			Пункт (f) статті 2	Пункт (34) статті 2
—	—	—	—	Пункт (35)

				статті 2
—	—	—	—	Пункт (37) статті 2
—	—	—	—	Пункт (38) статті 2
—	—	—	—	Пункт (39) статті 2
—	—	—	—	Стаття 84
—	—	—	—	Стаття 85
			Стаття 3	Стаття 86(1) та (2)
			Стаття 4	—
			Стаття 5	—
			Стаття 6	—
			Стаття 7	—
			Стаття 8(1)	Стаття 86(3)
			Стаття 8(2)	Стаття 86(4)
			Стаття 8(3)	Стаття 86(5)
			Стаття 9	—
—	—	—	—	Стаття 87
			Стаття 10	Стаття 88
			Стаття 11	—
			Стаття 12	Стаття 89
			Стаття 13	Стаття 90
			Стаття 14	Стаття 91
			Стаття 15	Стаття 122(2) та (3)
			Стаття 17	—
—	—	—	—	Стаття 99
—	—	—	—	Стаття 101
			Стаття 20(1)	Стаття 102
			Стаття 20(2)	Стаття 105(3)
			Стаття 21	Стаття 103
			Стаття 22	Стаття 104
			Стаття 23	Стаття 108
			Стаття 23а	Стаття 111
			Стаття 24	Стаття 113
			Стаття 25	Стаття 112

			Стаття 26	Стаття 109
			Стаття 27	—
			Стаття 27а	Стаття 96
			Стаття 28	Стаття 97
			Стаття 29	Стаття 115
			Стаття 30(1)	Стаття 106(2)
			Стаття 30(2)	Стаття 106(4)
			Стаття 30(3)	Стаття 106(4)
			Стаття 30(4)	Стаття 106(5)
			Стаття 30(5)	Стаття 105(1)
			Стаття 31	Стаття 114
			Стаття 32	Стаття 92
			Стаття 33	Стаття 24
			Стаття 34	Стаття 25
			Стаття 35	Стаття 116
			Стаття 36	Стаття 121
			Стаття 37	—
			Стаття 38	—
			Стаття 39	—
			Стаття 40	—
			Додаток I	Додаток V
			Додаток II	Додаток VII
			Додаток III	Додаток IX
			Додаток IV	Додаток VI
			Додаток V	—
			Додаток VI	Додаток X
				Додаток IV

() Директива Комісії 2008/63/ЄС від 20 червня 2008 року про конкуренцію на ринках телекомунікаційного термінального обладнання (ОВ L 162, 21.06.2008, с. 20).

() Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2018/1971 від 11 грудня 2018 року про створення Органу європейських регуляторів електронних комунікацій (BEREC) та Агентства з підтримки BEREC (Офіс BEREC), що доповнює Регламент (ЄС) 2015/2120 та скасовує Регламент (ЄС) № 1211/2009 (див. с. 1 цього Офіційного вісника).

() Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 526/2013 від 21 травня 2013 року про Європейське агентство з питань мережевої та інформаційної безпеки (ENISA) та про скасування Регламенту (ЄС) № 460/2004 (ОВ L 165, 18.06.2013, с. 41).

() Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 1315/2013 від 11 грудня 2013 року про настанови Союзу для розвитку транс'європейської транспортної мережі та про скасування Рішення № 661/2010/ЄС

(OB L 348, 20.12.2013, с. 1).

() Директива Європейського Парламенту і Ради 2012/19/ЄС від 4 липня 2012 року про відпрацьоване електричне та електронне обладнання (WEEE) (OB L197, 24.07.2012, с. 38);